

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 160 *Mayıs-Haziran 2011 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

SİYASİ TUTSAKLAR SERBEST BIRAKILSIN!

ANADİLDE EĞİTİM HAKKI TANINSIN!!

SEÇİM BARAJI KALDIRILSIN!

ASKERİ-SİVİL OPERASYONLAR SON BULSUN!

NEREDE ZULÜM, BASKI, KATLIAM

ORADA KAVGA, DİRENİŞ, SERHİLDAN!

GELECEĞİMİZ VE ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ İÇİN
27-28-29 MAYIS'TA İSTANBUL'A!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Merhabalar,

Biraz gecikmeli çıkan yeni bir sayımızla daha sizlerle birlikteyiz.

Bu sayımızda seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte seçim politikalarımızı ifade edebilmek adına seçim dosyasına yer veriyoruz. Dosya, hem seçim çalışmalarındaki kafa karışıklıklarımızı gidermede hem de kitle faaliyeti yürütmeye önemli bir yerde duracaktır.

Bir başka dosya konumuzu ise 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır zindanlarında katledilen İbrahim Kaypakkaya yoldaşın hayatı ve görüşleri oluşturuyor. Özellikle ulusal sorun ve Kaypakkaya ekseninde hazırlanan yazı, yine seçim faaliyetlerimizde ön açıcı olacağından dikkatle okunmayı hak ediyor.

Dergimizde bu sayı YGS şifresiyle, isyan edip sokaklara dökülen liseli gençliğin eylemlerine yer veriyoruz.

İçimizde tarifsiz yaralar açan ama bir o kadar öfkemizi artıran talihsiz bir olay yaşadık 2 Şubat'ta. Soluğumuz göçük altında kaldı. 5 kızıl karanfilimiz Dersim dağlarını kızıla boyadı.

Onların dağ başlarından, göçük altlarından dağ eteklerine, yanı başımıza, okul sıralarımıza, sokak başlarına gelen sesleri umudumuzu büyütülmektedir. Çünkü onlar hala seslenmektedirler bize: kavgayı büyütün! Onlara söz veriyoruz: Kavgamızı büyüteceğiz!

Önemli bir sürecin içinden geçiyoruz. İradesi çiğnenmek istenen Kürt halkı sokakları isyan alanlarına çeviriyor. Devlet, operasyonlarına ara vermeden gerillaları katlediyor, insanlar gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Kürt gençleri ve çocukları sokak ortasında katlediliyor. Liseliler gelecekleri için meydanları dolduruyor. Tüm bunlara isyan edip dağları mesken eyleyenler kanıyla besliyor kavgayı.

Tüm bu yaşananlar mücadeleyi büyütme sebebimizdir. Kavgaya dört elle sarılmalı, bu süreci militan bir karşı koyuşla karşılamalıyız.

Bir dahaki sayımızda görüşmek üzere...

İÇİNDEKİLER	İsyan.....	2-3	Kolektifin Sesi	31-33
	Seçim Dosyası.....	4-9	Gençliğe Notlar	34-35
	Özgür Okul	13-14	Birlik.....	36-37
	Forum	17-18	Kaypakkaya Dosyası.....	41-53
	Denge Ciwanê	25-26	Şehitler	24-39-40-57-58-59-60

Yaygın süreli

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık1 Sk. No: 17/19 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 432 23 01
İzmir: 856. Sk. No: 48/203 Kemeraltı/Konak Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. No: 12
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 118
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

İsyan Ateşi Harlanmakta, Hesaplaşma Günü Yaklaşmaktadır!

Gün, yeni yeni yüreklerde kıvılcımlar çakmanın, örgütlenmenin ve örgütlemenin, güçlenmenin, karşı koymanın, 5 kızıl gülümüz için daha fazla hesap sormanın zamanıdır. Şehitlerimizden ve halkımızdan aldığımız güç ateştir, yakıp tutuşturacaktır.

Bir ateş ki Spartaküs'ten bugüne sönmedi, yeniden ve yeniden var etti kendini her yeni günde. Bir ateş ki durdu ramadı hiçbir zulüm saltanatının efendisi. Bir ateş ki nice zalimi uykularından etti, korku oldu ezene. Bir ateş ki tutuşturdu yüreklerimizi sonsuz bir sevda ile...

Ateş yandı bir kere içlerinde... Kadın olmaya, insan olmaya, sevda olmaya, ses olmaya, gelecek olmaya susamışlık ateş yaktı yüreklerde. İsyan ateşini harladılar en başta yüreklerinde, yaratan ve yaşatan ellerden aldıkları güçle... Yet-

mez dediler, kıvılcımlar çıktılar nice yüreklerde. Yetmez dediler, dağ yollarını mesken eylediler, ateşi daha da fazla büyütmek için, kurşun olup yağmak için... İsyan çiçekleri açtı Dersim dağlarında; adı Sefa, adı Nurşen, adı Gülizar, adı Fatma, adı Derya...

Şubat'ın sabahında toprağa düştü isyan çiçekleri, kanımız aktı, nefesimiz kesildi, kalbimiz yaralandı. Bitti mi kavgaya? Söndü mü ateş? Soldu mu isyan çiçekleri? Kadınlar sustu mu? Sevdaya adanmış yürekler ve kurşunlar tükendi mi?

Acımız sonsuz, yaramız çok derin. Ama söner mi ateş, biter mi kavgaya! Yeni Çiğdemler, yeni Ferdiler almadılar mı yerlerini bu kavgada. Doğanın kanununu herkes bilir; zulüm bitmedikçe kavgaya da bitmez. Yeni yeni isyan çiçekleri açar; fabrikalarda, tarlalarda, amfilderde... Yüreklerine ateş düş-

müş nice yiğitler ateşi harlarlar mezalime dur demek için; dağlarda, barikatlarda, alanlarda, zindanlarda... Bu yüzden ölüm yoktur bizde, yenilgi yoktur ve hiçbir ölüm boşuna değildir. Nasıl olursa olsun her kayıp aslında kazanımdır, onurdur. Boşalan mevziler doldurulur, hesap sorulur zalimlerden.

Şehitlerimize ve Halkımıza Sözümüz Var!

Kayıp kazanıma, ölümü yaşama çevirmek, toprağa düşenlerin taşıdığı bayrağı devralmak geride kalanlara yani bizlere düşmektedir. İsyan ateşini büyütmek, dipten gelen dalgayı devrime dönüştürmek, zulüm saltanatına son vermek, kadınlara reva görülen zinciri paramparça etmek için şehitlerimizden aldığımız güçle; güne, kavgaya, görevlerimizde daha fazla sarılmak, bir adım öne çıkmak şehitlere sözü müzdür.

Sadece ödediğimiz bedeller değil, kitlelerin durumu da halk gençliğinin ileri unsurlarını göreve çağırılmaktadır. 5 kızıl gülümüz tam da sürecin, kitlelerin ortaya koyduğu hareketlenmenin bizleri daha büyük ve zorlu görevlere çağırdığı bir süreçte toprağa düşmüştür ve gücümüze güç katmıştır. Nisan ayı sadece bize güç veren şahadet haberini aldığımız bir dönem olmamıştır.

2011 Seçimleri Yaklaşıyor, Sürec Kızıyor!

Egemen sınıflar seçimlerden dolayı bu dönemde fazlasıyla hareketlenmiştir. Bu hareketlenme seçim dönemi olmasıyla bağıntılı olarak Kürt sorunu cephesinden fazlasıyla kendini göstermektedir. Her seçim döneminde muhalif duruş sergileyen güçlere karşı maddi veya ideolojik saldırılar geliştirildiği tarafımızdan bilinmektedir. Ancak 2011 seçimlerinde yaşananlar son yıllarda görülmemiş bir tabloyu ortaya sermektedir. BDP'nin desteklediği bağımsız adaylara yönelik veto girişimi Kürt ulusunun direnişinin tırmanmasına neden olmuş, sivil itaatsizlik eylemlerinin seyri ister istemez herkes için değişmiştir. Kendi hukuk kurallarını bile çiğneyen devlet erkânı, BDP'nin desteklediği milletvekil-

lerinin adaylıklarını engellemeye çalışırken aslında Kürt ulusunun iradesini engellemeye çalışmıştır. Yoğun tepkilerin ardından ise bu karar geri çekilmiştir. Kararın geri çekilmesi sürecinde YSK günah keçisi ilan edilmiş, el birliğiyle yıllardır % 10 barajını kaldırmayarak Ulusal hareketi veto etmeye çalışan AKP ve CHP yine en demokrat olma çabası içerisine girmişlerdir. Bu sahtekârca tablonun ardındaki gerçek ortaya çıkmıştır. Veto kararında ısrar edememenin acısı Kürt ulusundan fazlasıyla çıkarılmak istenmektedir. YSK eylemlerine katılan, sivil itaatsizlik nöbetleri tutan onlarca insan gözaltı ve tutuklama saldırısına maruz kalmıştır. Başbakanın “bunların neresi sivil” diyerek ateş püskürdüğü sivil itaatsizlik eylemlerine eş zamanlı operasyonlarla saldırılmış, çadırlar yıkılmıştır. Aynı dönemde Dersim’de sürdürülen yoğun operasyonlar sonucu 7 HPG’li gerilla katledilmiştir. Yetmemiş 12 HPG gerillası Şırnak’ta, sınır bölgesinde şehit edilmiştir.

Sürecin Diğer Yanında; YGS Sahtekârlığı

Devletin YGS sahtekârlığı ise gündeme bomba gibi düşürülmüştür. Yıllarca ezberci eğitim sistemiyle eğitilmek yerine bizleri yontmaya çalışanlar, her aşamada elemeci sınav sistemleri ile eğitim hakkımızı ve geleceğimizi gasp edenler, bunlar yetmezmiş gibi bu kez de bizleri şifre saldırısına maruz bırakmıştır. Tüm verilere karşın hükümet-ÖSYM utanmazca inkâr politikasına girişmiştir. Parası olmayan sınıfsal bariyerlere takıldığı ve eğitim hakkının yok sayıldığı ülkemizde, şifresi olmayanlar da başka bariyerler yetmezmiş gibi bir de şifre bariyerine takılmıştır. Fırsat eşitliği dediklerinin ülkemizde faso fisodan başka bir şey olmadığı bu olayla da bir kez daha açığa çıkmıştır. Halk gençliği ise bu tablo karşısında susmayı, yani onaylamayı reddetmiştir. Egemenlerin belki de öngöremediği kadar güçlü eylemler gençlik tarafından örgütlenmiştir. Bu eylemlere de vahşice saldıran egemenler, ezilen halk gençliğini resmen tehdit etmişlerdir. Hükümetin başında olduğu süreçte, nemalandığı düzeni korumak için halkı tehdit etme görevini de yalan söyleme görevi kadar “iyi” şekilde yerine getiren Tayyip burada da devreye girmiştir.

Nisan’dan Mayıs’a Daha Fazla İsyan!

Art arda yeni gelişmelerin patlak verdiği nisan ayından sınıf savaşımının muhtemelen daha da kızışacağı mayısa

uzanmış bulunmaktayız. Dipten gelen dalganın kendini daha fazla hissettirdiği günler içerisindeyiz. Mayıs ve seçimlerin gerçekleştirileceği Haziran ayında daha hareketli günlerin yaşanacağı şimdiden görülebilmektedir. Kürt ulusunun ortaya koyduğu güçlü karşı koyuşları, YGS protestolarındaki gençliğin isyanını büyütme için önümüzde iki temel gündem vardır. Bunlardan birisi geleceğimizi çalanların, bize rağmen geleceğimizi tartışmak için bir araya geldiği Uluslar arası Yükseköğrenim Kongresi’dir. “Halk Gençliği’nin Geleceğini Çalma Kongresi” olarak da adlandırabileceğimiz bu kongrede Bologna Süreci’nden, sermaye üniversite ilişkisine kadar halk gençliğini çok yakından ilgilendiren gündemler tartışılacaktır. Abdullah Gül’ün katılımıyla yapılacak bu kongrede geleceğimizi çalanlardan hesap sormak hepimizin görevidir. Bu kongrede ortaya koyacağımız militan karşı koyuşumuzu bir adım ileriye götürme fırsatı ise seçimlerde açığa çıkacaktır. Egemenlerin saldırılarının da, bu açıdan seçim sürecinin de gençlik en önemli öznesidir. 2011 seçimleri halk ve bunun bir parçası olan halk gençliği ile düzenin ve düzen partilerinin hesaplaşma arenasına olacaktır. Bu arenada sözümüzü en doğru şekilde söylemek, Kürt ulusunun mücadelesinde ezilen ulustan yana taraf olmak, düzen partilerinin yalanlarına inanmadığımızı göstermek, daha fazla protesto etmek, daha fazla örgütlenmek sürecin ihtiyacıdır.

Halkımızın çeşitli kesimlerinden parça parça da olsa yükselen ses egemenleri şimdiden korkudan titremeye başlamıştır. Bu hareketli süreçleri en iyi şekilde göğüslemek, halka daha fazla hizmet etmek, güçlenerek egemenleri zayıflatmak, karşı koymak ve örgütlenmek için artık daha fazla gerekçemiz vardır. **Başına çarpan gaz bombasıyla komaya giren Elif bebek, 8 yaşında katledilen Baran, 17 yaşında sokak ortasında vurulan İbrahim Oruç, Hatay’da, Dersim dağlarında, Şırnak’ta ölümsüzleşen Kürt halkının yiğit evlatları, YGS şifreleri yüzünden geleceği, hayatı ellerinden alınan, buna dur demek için sokakları inleyen binlerce genç ve elbette Sefagül, Nurşen, Gülizar, Fatma ve Derya bizleri mücadeleyi büyütme, isyan ateşini daha fazla harlamaya çağırmaktadır.** Gün, yeni yeni yüreklerde kıvılcımlar çakmanın, örgütlenmenin ve örgütlemenin, güçlenmenin, karşı koymanın, 5 kızıl gülümüz için daha fazla hesap sormanın zamanıdır. Şehitlerimizden ve halkımızdan aldığımız güç ateştir, yakıp tutuşturacaktır.

SEÇİM DOSYASI

PAROLA: SERHILDAN, SERHILDAN, SERHILDAN...

2011 seçimlerinde de tarihin tekerrür ettiğini ispatlamak istercesine düzen partileri yine aynı vaatler verme, halkı kandırma müsabakası içerisine çoktan girmişlerdir. CHP'deki yenilenme havasıyla, Kılıçdaroğlu rüzgârıyla birlikte rekabet daha **"çetin koşullarda"** ilerlemektedir. Faşist düzen partilerinin **"muhteşem"**, **"şaşırtıcı"**, **"halkçı"** seçim projelerinin açıklanması şaşalı başlıklarla gündeme gelmiştir ve gelmeye de devam edecektir. Sözde farklı görünen düzen partilerinin, farklı gibi lanse edilen projelerinin özellikle belli konularda-ki bu konular TC'nin kırmızı çizgileridir- özünde aynı söylemleri kullanmaları, benzer vaatleri devreye sokmaları tesadüf değildir. Doğaları aynı olan düzen partilerinin, seçim politikalarının özünde aynı olması kaçınılmazdır. Yeni gibi gösterilen vaatlerin, projelerin aslında 90 yıldır ezber edilmiş, her seçim döneminde devreye sokulan yalanlardan hiçbir farkı yoktur. Buna bağlı olarak sonuç da aynı olacaktır; 90 yıllık yalanlar, 90 yıllık baskı ve zulmün katlanarak devam etmesine yol açacaktır.

2011 seçimleri, diğer seçimler gibi varlığını aralıksız sürdüren faşist sistem gerçekliğinin bir ürünüdür ve meşruiyet aracıdır. Bu açıdan özde yine değişen bir durum yoktur, ancak egemenlerin gerek uygulamalarında, gerek söylemlerinde gündeme gelen yeniden yapılandırma süreci bu seçim dönemine rengini vermektedir. Emperyalizmin dünya çapında işlettiği bu sürecin Türkiye ayağı elbette ihmal edilmemektedir. İşsizliğin rekor rakamlara ulaşması, güvencesizliğin, taşeronlaşmanın bir ağ gibi tüm sektörleri sarması, özellikle gençlik için hayati bir önem taşıyan geleceksizlik, açılımlar, **"ileri demokrasi"** havariliği, 12 Eylül referandumu, yeni anayasa tartışmaları... Bu birbiriyle uyumlu tablo 2011 seçimlerinin nasıl bir süreçte devreye girdiğini göstermektedir. Egemenlerin yeniden yapılandırma olarak adlandırdığı yeni dönemin sinyalleri ve Türkiye'de gelişeceği zemin çoktan açığa çıkmıştır ve bu zemin yarı-feodal, yarı sömürge ülke gerçekliğinden de, ülkemizdeki yönetim biçimi olan faşizmden de bağımsız değildir. Askeri faşist cunta dönemlerini hesaba katmazsak TC tarihinde yeni anayasa yapımının bu derece yoğun tartışıldığı görülmemiştir. Yeni

anayasanın 12 Eylül referandumunda da görüldüğü gibi halkın yararına olan hiçbir yanı yoktur; ancak yeni anayasa tartışmaları, açılım tartışmaları ile birlikte ele alındığında, bizlere önemli mesajlar vermektedir. AKP başta olmak üzere hemen hemen tüm sistem partileri yeni anayasa vaadi vermektedir. TÜSİAD'ın da vakit kaybetmeden bu kervana katılması yeniden yapılandırma sürecinin egemenler için ne kadar ehemmiyetli olduğunu göstermektedir. **"Yenilenme"** söyleminin, **demagogilerin, demokrasi havariliğinin ardında gerçekleri gizlemek amaçlanmaktadır**. Bu gerçekler egemen sınıfların ellerini yeni dönemde güçlendirme isteği ile ilgilidir ve buna karşı tehlike olarak gördüğü her şeyi ezmek, boğmak, yok

etmek hükümrânın doğasında vardır. 2011 seçim süreci ve sonrası neler olacağı açıktır, bugünden bellidir. Ekonomik, demokratik haklarımıza yönelik saldırılar artacak, lokal ve parçalı direnişlerin birleşerek büyümemesi için önlemler arttırılacak, tüm bu süreç **"ileri demokrasi"**, yeni ve **"özgürlükçü anayasa"** söylemleriyle, manipülasyonla perdelenecektir.

2011 seçimleri yeniden yapılandırma sürecinin önemli bir aşaması olarak ele alınmaktadır. Gerek yeniden yapılandırma sürecinin Türkiye'deki seyri, gerekse de 2011 seçimleri bakımından en önde gelen konu elbette Kürt ulusal sorunudur. Bu Kürt ulusal sorununun Türk egemen sınıfları için ne ifade ettiğine bağlı olduğu kadar, Ulusal Hareket'in yıllardır geliştirdiği savaş pratiğine de ilişkindir. Açılım tartışmasında da, devamındaki ileri demokrasi aldatmacasında da ve şimdi seçim sürecinde de Kürt ulusal sorunu en çok gündeme gelen konudur. Yıllardır süren silahlı mücadele gerçekliği Ulusal Hareket için kazanılan hakların ve mevzilerin esası olmuştur. Parlamentonun buradaki katkısı elbette vardır, ancak silahlı mücadelenin açığa çıkan sonuçlara etkisi düşünüldüğünde söz konusu katkının kapladığı alanın ne kadar dar olduğu anlaşılacaktır. Ancak Ulusal Hareket'e dönük her alanda yürütülen bir saldırı politikası olduğu ve bu farklı alanlardaki saldırıların birbirini yoğun şekilde etkilediği unutulmamalıdır. Nitekim Nisan ayında gündemi yoğun şekilde meşgul eden BDP'nin desteklediği bağımsız adaylara yönelik veto

bunun en somut göstergesi olmuştur. 2011 seçimleri, yeni anayasa tartışmaları, sözde yenilenme süreci ve buna paralel olarak da Ulusal Hareket'in seçim sürecinde göstereceği etki egemenler için büyük bir önem taşımaktadır. Bu yüzden dağdan, meclise her alanda engelleme ve saldırı politikası 2011 seçim sürecinde yoğunlaştırılmaktadır. Özelden Ulusal Hareket'e genelde tüm devrimci, demokrat güçlere yönelik sindirme ve tasfiye politikasının gereği budur.

BDP başta olmak üzere devrimci demokrat kamuoyunun gösterdiği yoğun ve kararlı tepki, Kürt halkının sokakları doldurması sonucu YSK'nın kararı geri çekilmiştir. Ancak engellemeler, saldırılar aralıksız sürmektedir. YSK'nın veto kararını protesto eden onlarca kişinin gözaltına alınması, 17 yaşında bir gencin katledilmesi da vetonun çabası olmuştur. Bu yetmezmiş gibi sivil itaatsizlik çadırları da Erdoğan'ın açıktan hedef göstermesiyle bir-

likte saldırıya uğramıştır. Gerek YSK'nın veto kararına yönelik eylemlerde, gerek çözüm çadırlarını kaldırmaya çalışma girişimlerinde devletin polis güçleri tam bir vahşet tablosu ortaya koymuştur. Bu vahşet tablosunun bir ayağı da gerillaya dönük operasyonlar da kendini göstermiştir; **Dersim, Maraş, Hatay ve son olarak Şırnak'ta katledilen gerilla sayısı 30'a ulaşmıştır.**

Bu vahşet tablosu, bu saldırı dalgası ve bunların arka planındaki yeniden yapılandırma süreci hiçbir politik yapının gözünü kapatamayacağı kadar önemli bir alanı kaplamaktadır. Egemenleri ve onların temsilcisi düzen partilerini zayıflatmak, ezilen sınıflara yönelik sistemin teşhirini de içeren, devrim propagandasını gerçekleştirmek seçim süreçleri bakımından olmazsa olmaz ana hedeflerimizdir. Yine aynı şekilde ezilen ulusun demokratik muhtevaya sahip taleplerini kayıtsız, şartsız sahiplenmek, devrimcilerin, komünistlerin vazgeçilmezidir. Nitekim bu seçim döneminde yukarıda özetlediğimiz gelişmelerin açıkça gösterdiği gibi; ezilen ulusun taleplerini sahiplen-

mekle ana hedeflerimiz arasında organik bir bağ vardır. Bu organik bağı görmezden gelerek seçim politikası belirlememiz büyük bir hata olacaktır. Bunun için düzen partileriyle ittifak içerisine girilmemesi, sisteme karşı teslimiyet içeren bir konum alınmaması ve var olan direniş hattının terk edilmemesi (Özgür Gelecek/Sınıfsal Yaklaşım) olarak formüle edilen mutlaklık içeren unsurlar söz konusu olmadığı sürece Ulusal Hareket'in bağımsız adaylarını desteklemek sürecin ihtiyacıdır. Süreci en doğru şekilde okumak, bu ihtiyacı görenek hareket etmek politik bir unsurun izanı ile ilgilidir.

Her seçim döneminde farklılıkları doğru yerden yakalayarak, doğru tespitler ve politikalarla yola çıkmak gerekmektedir. Genel seçimlere karşı tavır demek taktik demektir. Taktik, Stalin yoldaşın da belirttiği gibi hareketin kısa dönemi için proletaryanın davranış çizgisini saptamak, eski mücadele ve örgütlenme biçimlerinin ve eski şiarların yerine yenilerini geçirecek, bu biçimleri birbiriyle birleştirerek vb. bu çizginin uygulanması için mücadele etmektir. Seçimlerde taktik bir meseledir. Somut koşulların somut tahlilini yapmak her hal için geçerlidir, taktik belirlemek de bunun dışında değildir. Seçimlerin, parlamentonun anlamı bizim için değişmiş değildir ve Demokratik Halk İktidarına kadar da değişmeyecektir. TBMM faşizmin maskesidir; halkın sorunlarının çözüm aracı değil, egemen sınıfların kendini meşrulaştırma aracıdır ve bu meşrulaştırmaya halkımız da âlet edilmektedir. Hükümranın hükümrana olma halinin yeniden ilanını. Seçimlerdeki tavrımız da, ajitasyon-propagandamız da bu anlayışın dışına çıkmamalıdır. Bu anlayışımızla seçimlerde ilerici, demokrat adaylara oy kullanma tavrıda boykot tavrı da kuşkusuz çelişmemektedir. Ancak bu yeterli değildir. Her seçim döneminde ana hedeflerimize en iyi şekilde hizmet edecek taktik yeniden ve yeniden belirlenmelidir.

2011 seçimleri egemenler açısından da, ezilen sınıflar ve bu bağlamda devrimciler açısından da hassas bir döneme denk gelmiştir. **Bu hassas dönemi lehimize çevirmek, egemenlere karşı güçlü bir karşı koyuş örgütlemek bizlerin ellerindedir ve Kürt ulusal sorunundaki anlayışımızı pratiğe dökmekle alakalıdır.** Devrimcilerin, komünistlerin vazgeçilmezi olan, Ulusal Hareket'in demokratik muhtevasını kayıtsız şartsız desteklemek 2011 seçim sürecinde daha da elzem bir hal almaktadır. Başka söze gerek yoktur; Kürt ulusuna ve bu bağlamda Ulusal Hareket'e karşı başlatılan saldırı dalgası doğru ve kaçınılmaz politikayı gözler önüne sermektedir. 2011 seçimleri için parolamız bellidir; serhıldan, serhıldan, serhıldan.

SEÇİM DOSYASI**Bir Taktik Politika Olarak 2011 Seçimleri**

Seçimlerin yaklaştığı şu günlerde taktik politikamızı en iyi şekilde hayata geçirmek için de az bir zamanımız kalmıştır. Hesaplaşmada gerçek anlamda yerimizi almak, devrime yakınlaşmak bizim elimizdedir. Kalan zamanı en iyi şekilde değerlendirerek seçim sürecinde kitlelere daha fazla gitmek gerekmektedir.

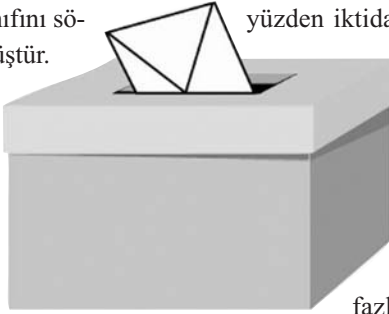
“Tarihsel bir olgu olarak devlet sınıflı toplumların bağrından doğmuştur. Sınıflı toplumların kaçınılmaz sonucu olan sınıfların uzlaşmazlığı egemen sınıflar için bir baskı aygıtını zorunlu kılmıştır. Devlet sınıf egemenliğinin organı yani bir sınıfın başka bir sınıfı egemenlik altına almasının organıdır.” (Marks) Egemen olan bir başka deyişle üretim araçlarını elinde bulunduran sınıf, bu elinde bulundurma durumunun sürekliliği için devleti inşa etmiştir.

Köleci toplumdan bugüne devam eden bu durum “**modern devlet**” yani burjuvazinin devleti bakımından da aynen devam etmektedir. Köleliğin devamı için var olan devlet, feodal beylerin serfleri ezmek için kullandığı devlete, bu devlet de burjuvazinin işçi sınıfını sömürmek için kullandığı devlete dönüşmüştür. Marks bundan yıllar önce “**Modern devletin yönetimi, tüm burjuvazinin ortak işlerini yöneten bir komiteden başka bir şey değildir.**” (Marks Alman İdeolojisi) derken bu noktaya vurgu yapmıştır. Üretim araçlarına sahip olmak; egemen olmak, iktidarda olmak demektir. Burjuvazinin egemenliğinde tek fark bu kez bizzat ezilenler tarafından ezenlerin temsilcilerinin seçilmesi olmuştur. Sonuçta ortaya halkın iradesinin bir yansıması olan kurumlar değil, laklakhaneler çıkmıştır. Burjuvazinin egemenliğinde inşa edilen demokrasi proletarya için kölelik zinciri, yalan ve aldatmaca demektir. Gerçek bir demokrasi değil, sömürücülerin yani burjuvazinin demokrasisi söz konusudur. Seçme ve seçilme hakkı denilen şey bir düzmededen ibarettir, seçme ve seçilme hakkı sadece egemen sınıfa aittir.

Bugün de sıklıkla propaganda edilenin aksine devlet sınıfların uzlaştığı, sınıf barışı denilen safsatanın vuku bulunduğu yerde kendini var etmemektedir. Bu devletin doğasına, misyonuna aykırıdır. Buna paralel olarak devlet ve devletin bir parçası olan parlamento da halkın temsilinin sağlandığı bir alan olamaz. Devletin bir parçası

olarak parlamentolar da egemen sınıfın kurumudur ve buna uygun olarak da görevi sömürüyü sürdürmek, gerektiğinde de arttırmaktır.

Ezilen sınıfların bu tabloya son vermesinin yolu iktidar sahiplerinin değişmesinden geçmektedir. İktidar sahiplerinin değişmesi ise yukarıda da belirttiğimiz gibi parlamentodaki bileşenin ya da oyların çoğunluğunu alan siyasal partinin değişmesiyle ilgili değildir, olamaz. İktidara yeni bir sınıf tarafından el konulmasıyla - ki burada kast edilen proletaryadır- ancak iktidar sahipleri değişmiş olur ve bu da parlamenter mücadeleyle olmayacaktır. Mevcut iktidar sahipleri var olan durumlarını korumak için çeşitli araçlarla saldırmaktadır, bu yüzden iktidarın yeni taliplerinin, proletaryanın da zora başvurması, çeşitli araçlarla saldırması kaçınılmazdır.

Bu anlayış ülkemiz açısından TC'nin faşist niteliği de göz önünde bulundurulurken değerlendirilmelidir. Ülkemizde faşizm sürekli ve devlet baskı aygıtı olma misyonunu çok daha fazla açık etmektedir. Laklakhane yani

TBMM işlevsiz olmasının yanında, faşist devletin maskesidir, faşizmin sürekli uygulayıcısıdır. **Burjuvazinin demokrasisinin bile olmadığı ülkemizde proletarya öncülüğünde halkın zora başvurması kaçınılmazdır; sürekli şekilde faşist diktatörlükle yönetilen halkın ve halka önderlik eden KP'nin de gücü daha başından itibaren devrimci şiddet araçlarını devreye sokarak gelişecektir.** Parlamento, parlamenter mücadele halkın sorunlarının çözüm yeri asla olmayacaktır. Sorunlarımızın esas çözüm yeri asla olmayacak olan parlamento hiçbir zaman yararlanılamaz bir devlet kurumu değildir. Ancak burada parlamentoyu koyduğumuz yer çok önemli olacaktır. Bolşevikler somut koşulların somut tahlilini yaparak bir dönem Duma'ya katılmışlardır. Duma'dan yararlanma koşulları kalmadığı noktada Duma'yı terk etmişlerdir. Burada parlamentoyu halka

çözüm yeri olarak sunmakla, parlamentodan yararlanmayı karıştırmamak gerekmektedir. Halkın sorunlarının çözümü için parlamenter mücadelenin değil, devrimci savaşın gerekli olması çıkış noktamızdır. Ancak belli dönemler için parlamento faşizm koşullarında bile ezilenlerin söz hakkını kullandığı bir yer olarak ele alınabilir. Aynı şekilde belli dönemlerde oy kullanmak, ilerici bir unsurun meclise girmesi için mücadele etmek de bundan bağımsız değildir. Ülke koşullarına bakmak, toplumsal dinamikleri gözetmek gerekmektedir. Tartışmanın bu noktasında strateji ve taktik konusunu açmak gerekmektedir.

Strateji ve Taktik

Bir örgütlenmenin varlık zemini anlamına gelen amaç ve hedefleri, söz konusu örgütlenmenin ideolojik, politik ve örgütsel hattını belirler. Devrimci bir örgütün esas amacı devrim yapmaktır ve tüm hattı bu amaca yaklaşmak üzerinden ele alınmak zorundadır. Bu da devrimci savaşın yasalarını irdelemeyi ve bu yasaları hayata geçirmeyi ihtiyaç olarak dayatmaktadır.

Devrimin yasaları somut şartların somut tahlili yapılmadan gerçek anlamda irdelenemeyecektir. Sosyo-ekonomik yapı ve bunun üzerinden şekillenen devletin niteliği devrimin yasalarını bize gösterecektir. Bu noktada karşımıza strateji kavramı çıkmaktadır. **“Strateji biliminin görevi, bütünüyle bir savaş durumunu kapsayan savaş yönetme yasalarını incelemektir.”** (Mao Seçme eserler Cilt 1.)” diyerek Mao stratejinin ne olduğunu ortaya koymuştur. Stalin ise stratejiyi “Devrimin verili aşaması temelinde, proletaryanın ana darbesinin doğrultusunu saptamak, devrimci güçlerin mevzilenişi (ana ve ikincil yedek güçler) için uygun plan hazırlamak, devrimin verili aşamasının tüm süreci boyunca bu planın gerçekleştirilmesi için çalışmaktır.” diye tanımlamıştır. Bu tanımlardan da anlaşıldığı gibi strateji ör-

gütün mücadelesinin ana çizgisini oluşturmakta, devrimci savaşın başka bir aşamasına geçilmediği sürece geçerli olmaktadır. Ülkemiz açısından bakıldığında devrime bizi götürecek yol henüz program düzeyinde somutlaşmamış olsa da programatik düzeyde açığa çıkmıştır ve **Halk Savaşı Stratejisi** olarak kavramlaştırılmaktadır. Bir örgütlenmenin yürüttüğü savaşın yasalarının bütünlüklü incelemesini kapsayan stratejinin değiştirilmesi demek, savaşın yasalarına ilişkin bütünlüklü tespitin değişmesi demektir. Bu da sosyo-ekonomik yapı ve buna bağlı olarak yönetim biçiminin değişmesi ya da devrimci savaşın aşama değiştirmesi koşuluyla olabilecektir.

Devrimci savaşın yasalarını incelemek ve belirlemeler yapmak her zaman için stratejiyi oluşturmaya tekabül edecek kadar kapsamlı değildir. Burada da karşımıza taktik meselesi çıkmaktadır. Mao stratejiye ilişkin tanımın hemen ardından taktik biliminin görevini de, kısmi bir durumu kapsayan savaş yönetme yasalarını incelemek olarak ortaya koymuştur. Bu açıdan bakıldığında taktik meseleler savaşın yasalarının sadece bir bölümüyle ilgilidir ve andaki duruma göre, daha hızlı değişebilir olma özelliğine sahiptir.

Burada bütünü, yani stratejinin önemine vurgu yapmak gerekmektedir. Zafere giden yolda doğru taktikler önemlidir; ancak bütünü belirleyiciliği gözden kaçırılmamalıdır. **Bütünün bir parçası olarak taktik önem kazanmakta ve zafere yaklaşıtrıcı olmaktadır.** Taktik belirlemelerin olumlu ya da olumsuz sonuçları kapsamına bağlı olarak stratejinin yaratacağı olumlu ya da olumsuz sonuçlardan farklıdır. Stratejideki yanlışlıklar devrimin bir bütün yenilgisine yol açabilecekken, taktik devrimci mücadelenin belli bir bölümünde belli bir konuya özgülenmiş olarak durumumuzu etkileyecektir. Çünkü onun (taktiğin) hedefi, bir bütün olarak savaşı kazanmak değil, devrimin verili yükselme ya da alçalma dönemindeki somut duruma uygun şu ya da bu muharebeyi, şu ya da bu çarpışmayı, şu ya da bu kampanyayı, şu ya da bu eylemi başarıyla gerçekleştirmektir. (Stalin Strateji ve taktik). **Bu açıdan devrimci bir örgütün kısmi saptamaları bütüne dair saptamalarına, yani taktikleri devrim stratejisine tabi olmalıdır.** Taktiğin nasıl olması gerektiği ile ilgili genel çerçeveyi stratejiye bakarak belirlemek gerekmektedir. Taktik önderlik esas olarak stratejik başarı için ve stratejik önderliğin bir parçası olarak ele alınmak zorundadır.

Strateji gibi bütünlüklü ve ana hatta ilişkin bir meselede bile bir örgütlenme dogmatizmden değil, bilimsellikten

beslenmelidir. Ülkemiz için belirlenmiş olan devrimci savaş stratejisi de en nihayetinde bilimsel veriler üzerinden tespit edilmiştir. Ana hattımıza ilişkin bir konu olarak stratejide dogmatizmi reddetmeliyse taktik politika üretirken bunu evleviyetle yerine getirmek zorundayız. Her taktik belirleme, koşulları yeniden analiz etmeyi ve analizin sonuçlarına uygun olarak ihtiyaç varsa yeniliklere gitmeyi gerekli kılmaktadır. Taktiğin değişmesinin koşulları ile stratejinin değişmesinin koşulları karıştırılmamalıdır. Taktik kısmi alanla ilgilidir ve kısmi alana ilişkin bir farklılık taktikte de farklılığı dayatacaktır.

Seçim Politikası Taktik Bir Meseledir

Devrimci savaş aygıtının taktiği denince aklımıza ilk gelen örneklerden biri seçim politikaları olmaktadır. Seçimler kitlelerin görece politikaya ilgisinin arttığı dönemler olmakla birlikte, sistemin kendi meşruiyetini bizzat halka yeniden ilan ettirmesi bakımından da ezilen sınıflar bakımından önemli dönemlerdir. Bu öneme haiz bir şekilde seçim süreçlerini göğüslemek ciddi bir önem taşımaktadır. Bu da elbette seçim sürecindeki duruşumuzu en doğru şekilde tespit etmeksizin mümkün olmayacaktır.

Devrimci savaşın bütününe değil, kısmi bir parçasına tekabül eden seçim politikası taktik bir mesele olarak ele alınmaktadır. Buna paralel olarak da her seçim döneminde güncel politikada yaşanan gelişmeler, egemenlerin saldırılarının andaki yönü, kitlelerin durumu enine boyuna incelenmeli, taktik politika en doğru şekilde tespit edilmelidir. Bütün taktikler gibi seçim politikamız da stratejimize hizmet etmeli, ona tabi olmalıdır. Bu açıdan seçimlerdeki politikamız faşist diktatörlük gerçekliğinden de faşist TC karşısında yürütülmesi gereken esas mücadele biçiminden dekoparılmayacaktır. Ülkemizin özgünlüğü TC'nin faşist niteliği ile ilgilidir ve bu devrimci bir örgütün stratejisini belirler, taktikler de buna uygun olmak zorundadır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi parlamentodan dönemsel olarak yararlanmak eğer süreç buna uygunsa halk savaş stratejisine aykırı olmayacaktır. Ancak 2011 seçimleri açısından da değerlendirdiğimizde meclisin ezilenler için kürsü olması esas tartışma noktası değildir. Faşist diktatörlük ülkemizin özgünlüğüdür demiş-

tik. Ülkenin bir diğer özgünlüğü de Kürt ulusal sorunu bağlamında açığa çıkmaktadır. Uzun süredir devam eden, faşizme karşı yürütülen bir ulusal savaş gerçekliği söz konusudur. Ezilen ulusun mücadelesi olması bakımından devrimci savaş ulusal mücadeleler etkilemektedir. Ancak ulusal savaşın geldiği nokta itibarıyla bugün sınıf savaşımını çok daha ciddi boyutlarda etkilediği bir gerçekliktir. Devrimin ilerlemesi bakımından düşündüğümüzde Kürt ulusal sorunu bugün güncel politikada gözlerimizi kapatamayacağımız kadar büyük bir yer kaplamaktadır. Esas hedefimiz Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştirmektir. Ancak bugün bu hedefimize yakınlaşmamızda etkisinin olacağını düşündüğümüz bir konuya karşı bizim yapacağımız etki ciddi bir önem taşımaktadır. Meclisin kürsü olarak kullanılmasından ziyade tartışılması gereken konu burada düşünülmektedir.

Her seçim dönemi gibi önümüzdeki seçimler de egemen sınıfların kendi meşruiyetinin yeniden ilanınıdır. Yani meclis faşizmin maskesi olarak var olmaya devam edecek, halkın sorunlarının çözüm yeri olamayacaktır. Ancak Kürt ulusal sorununun, ulusal mücadelenin geldiği noktada önümüzdeki seçimlerin ezilen ulusla hâkim ulusun hâkim sınıfları arasında bir hesaplaşma arenasına döneceği ortadadır.

Süreç bunu çok net göstermiştir. Ezilen ulusun verdiği mücadelede devrimci sorumluluk zaten taraf olmayı gerektirmektedir ve tarafımız bellidir. Ancak bu seçim döneminin özgünlüğünde daha güçlü şekilde bu hesaplaşmada yerimizi almak isteğimiz, yıllardır sürdürdüğümüz taktik politikamızı değiştirmemizi sağlamıştır.

Seçimlerin yaklaştığı şu günlerde taktik politikamızı en iyi şekilde hayata geçirmek için de az bir zamanımız kalmıştır. **Hesaplaşmada gerçek anlamda yerimizi almak, devrime yakınlaşmak bizim elimizdedir. Kalan zamanı en iyi şekilde değerlendirerek seçim sürecinde kitlelere daha fazla gitmek gerekmektedir.**

Yararlanılan Kaynaklar:

- Alman İdeolojisi- Marks
- Komünist Manifesto
- Devlet ve Devrim- Lenin
- Proletarya Diktatörlüğü ve Dönem Kautsky- Lenin
- Seçme Eserler Cilt 1- Mao
- Strateji ve Taktik- Stalin

SEÇİM DOSYASI

Emperyalist müdahale ile beraber CHP de başlatılan vizyon ve “**misyon**” değiştirme operasyonu 12 haziran genel seçimleri öncesinde tüm hızıyla devam etmekte. CHP’nin vizyonundaki değişim süreci yıllardır CHP’nin başında bulunan Baykal’ın bir “kaset vakasıyla” tahtından indirilip yerine “**yükselen değer**” Kemal Kılıçdaroğlu’nun getirilmesi ile beraber başlayıp 12 haziran seçimleri öncesi verilen milletvekili aday listeleri ile beraber tamamlanmış gibi görünmekte. Keza statükocu Baykal’ın tüm ekibi 12 Haziran seçimleri öncesinde tasfiye edilmiş bulunmakta. Ama “değişim” sadece vizyonla kalmamaktadır, esas olan “misyon”daki değişimdir. Gandhi liderliğindeki CHP’nin kurmayları sürekli olarak vurguladıkları CHP’nin misyonunun da değiştiği üzerinedir. CHP 68 ruhuyla herkesi halkın iktidarını kurmaya davet etmektedir.

Misyon “değişimi” ile beraber 12 haziran seçimleri öncesinde kapı kapı dolaşan Kemal Kılıçdaroğlu bu yeni misyonunu anlatmaya çalışmaktadır. CHP’nin yeni misyonunu “halka hizmet etmek” oluşturmaktadır. “Halka hizmet etmek” için 45 akademisyene danışarak 12 haziran seçimleri öncesinde projeler hazırlamakta onları hepimizin bildiği gibi teker teker bizlere sunmaktadır. Yazmaya kalkarsak sayfalar yetmeyecektir. Çünkü Kılıçdaroğlu her dakika yeni bir proje hazırlamaktadır. Biz bir kaçından ancak bahsedebiliriz. “Aile sigortası (her yoksul aileye her ay en 600 tl), taşeronun kaldırılması, yeni doğan her bebeğe yarım altın, YÖK’ün kaldırılması, her yıl 800 bin işsize iş, 12 Eylül Anayasası’nın kaldırılması, ülkemize özgürlüğün getirilmesi, askerliğin düşürülmesi, gençlerin gençliğini yaşaması, mazotun 1.5 tl olması, neredeyse her ile bir proje (ör: “Adana-Mersin’i Singapur gibi düşünüyoruz. Kars-Ardahan-Iğdır, Çin’den Avrupa’ya, Ortadoğu coğrafyasını düşününce önemli bir ticaret güzergahı ve lojistik merkezi olacak.(Gandi))” bu projeler böyle devam etmekte. Şöyle bir baktığımızda insanın istemeyeceği projeler değil. Peki gerçek böyle mi? Elbette ki böyle değil. Öncelikle bu seçimlerden önce de diğer seçimlerin öncesinde de egemen sınıfın partilerinin böyle vaatlerini bu halkın çok fazla duyduğunu belirtelim. Önceleri “kim ne verirse beş lira fazlasını verenler, mazot’u 1 tl yapanlar, 500 gün de ekonomiyi düze çıkartanlar” şimdi “her aileye 600 tl, herkese iş, kanal, bez, barış, özgürlük” vermekteler. Evet gördüğümüz gibi durum farklı değil. Her seçim öncesinde başımıza proje yağmuru yağmaktadır. Ama ne hikmetse her zaman seçimlerin sonrası hafıza kaybı yaşanıp verilen sözler unutulmaktadır. “**Abdahlın dostluğu, köy görünceye kadar**” demiş halkımız, ne de güzel söylemiş.

CHP’YE DAİR!

Evet, tam da böyle seçimler öncesinde egemen sınıf partilerinin dostluğu seçimde oy verene kadardır. Bu dostluk bile söylemedir.

CHP’nin misyonu nedir?

Faşist Kemalist diktatörlüğün kurulduğu günden bu güne var olan ve resmi ideolojisi kemalizm olan CHP’nin “değişen misyonu” nedir? Dünyada ve ülkemizde krizle beraber artan kitle hareketleri karşısında egemen sistem çareler aramakta kitlelerin kabaran öfkesini nasıl pasifize edeceğinin çözümünü bulmaya çalışmaktadır. Bu durumun sonucunda dünyada “sol” söylemlerle ortaya çıkan egemen sınıf partileri artmaya başlamış, var olan bazı egemen sınıf partilerinin de söylemlerini “sol’a” kaydırmak zorunda kalması gündeme gelmiştir. Ülkemiz gibi yarı sömürge ülkeler de emperyalist efendilerinden icazet almadan bir egemen sınıfın partisinin başına bile geçilemez. Nitekim Kemal Kılıçdaroğlu da emperyalist efendilerinin sayesinde, onlardan izin alarak, onların isteği ile CHP’nin başına gelmiştir. CHP’nin değişti dediği misyonu bu durumla alakalıdır. Çeşitli sol, hatta devrimci söylemlerle kitlelerin artan hareketliliğini kendi çatısı altında, egemenlerin isteği doğrultusunda kontrol altında tutmak, kitlelerin var olan öfkesini kendine, yani sisteme kanalize ederek, sistem içinde eritmeye, etkisiz hale getirmeye çalışmaktadır. CHP’nin esas misyonunu kurulduğu günden bu güne sistemin isteği doğrultusunda hareket etmek oluşturmaktadır. Esası egemenlerin değirmenine su taşımak olan CHP’nin özünün değişmediği ortadadır. **Bir zamanlar yaratılan “Karaoğlanların” yerini şimdilerde “Gandi Kemaller” almıştır.**

Bize düşen görev!

Tüm bu gelişmelere baktığımız da Kemal Kılıçdaroğlu’nun söylemleri özellikle belli bölgelerde etkili olmakta ve hatta bazı ilerici kesimlerde dahi kafa karışıklığı yaratmaktadır. Bu durum önemlidir. Ciddi anlamda CHP’nin teşhirine ihtiyaç vardır. Bize düşen görev CHP’nin teşhirini iyi yapmaktır. 12 Haziran seçimlerinin yaklaştığı bu günlerde ve seçim çalışmaları içerisinde CHP noktasında kafa karışıklığı yaşayan ve bu noktada tartışmalara gireceğimiz bir kitle ile fazlaca karşı karşıya geleceğimiz ortadadır. Tartışmalarda CHP’nin iyi bir teşhiri yapılmalıdır. Kafa karışıklığını gidermek, madalyonun esas yüzünü göstermek gerekmektedir. **İşçi ve emekçi kitlelerinin sisteme yedeklenmesine izin vermemek, onların kabaran öfkesini devrime kanalize etmek gerekmektedir.**

1 MAYIS KIZILDIR KIZIL KALACAK!

İstanbul

33 yıl aradan sonra bu yıl Taksim Meydanı'nda ikincisi kutlanan "yasaksız" 1 Mayıs'ta 4 koldan gelen sendika, kitle örgütleri ve devrimciler yüz binler olup meydanı doldurdu. Alana öncelikle '77'den günümüze Taksim 1 Mayıs'ının simgesi olan Prometheus'un zincirleri kıran dev resmi asıldı. Binlerce işçinin görev yaptığı alan doğru yürüyüşler sabah saat 09.00 sıralarında başladı.

Biz de Şişli kolundan "GelecekSizsiniz" pankartımızla alana yürüdük. Kortejimize Dersim'de şehit düşen halk savaşçılarının öfkesi yansyordu. Hep bir ağızdan geleceğimize göz dikenlere karşı sloganlarımızı haykırdık.

"Bir halkın türkülerini yapanlar, yasalarını yapanlardan daha güçlüdür" pankartı açan, coşkulu türkülerini ve

sloganları eksik olmayan İTÜ konservatuar öğrencileri de bizimle birlikte yürüdü.

Alanda yapılan konuşmaların ardından; Grup yorum, Kardeş Türküler ve Agire Jiyan sahne aldı. Hep beraber söylenen ezgiler ve halaylarla miting sonlandırıldı.

İstanbul YDG

Dersim

Dersim'de bu yıl geçen yıllara göre daha renkli ve coşkulu geçti. Sendikaların organize ettiği, çeşitli parti ve kurumların da destek verdiği 1 mayıs mitingi, saat 11.00'de Devlet Hastanesi önünde toplanılıp, Okullar Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçerek başladı.

Biz de Partizan pankartı arkasında yerimizi aldık. Sık sık "Beşler yaşıyor, kavga sürüyor", "Yaşasın 1 mayıs-Biji yek Gulan" sloganları atıldı.

Miting Ferhat Tunç'un konuşmasının ardından Suavi'nin konseriyle son buldu.

Dersim YDG

Mersin

Mersin'de bu yıl 1 Mayıs Cumhuriyet Alanı'nda kutlandı. Saat 10.00'da istasyon önünde toplanmaya başlayan kitle 11.00'de yürüyüşe geçti. Alanda kitlenin sayısı 10 bini bulurken coşkunun yeterince olmadığını gözlemledik. Biz ise YDG olarak Partizan kortejinin içinde yerimizi aldık. "**Biji Yek Gulan, Yaşasın 1 Mayıs**" yazılı pankartın arkasında, "Birlik Mücadele Zafer, Biji Yek Gulan, Yaşasın 1 Mayıs, 1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak, Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz..." sloganlarını haykırdık.

Mersin YDG

Ankara

Bu yıl Mayıs çalışmalarımızı afiş, bildiri, sesli ajitasyonlarla yaptığımız dergi dağıtımlarıyla gerçekleştirdik. Bakış kültür sanat merkezi'nde 1 mayıs'ın tarihsel ve güncel önemi üzerine bir panel gerçekleştirdik.

Yoğun çalışmalarımızın verimini alanda aldığımızı ifade edebiliriz. Miting boyunca oldukça coşkuluyduk. Özellikle 2 Şubat ünü yitirdiğimiz 5 kızıl karanfilimizi sahiplenmek adına yükselen coşku ve öfke doruklara ulaştı.

Alanda İşçi Partisi adlı faşist grup her ne kadar provokasyon yaratmaya çalışsa da, alandan uzaklaştırılarak hak ettikleri muameleye tabi tutuldu.

Ankara YDG

İzmir

"Şifrelere, geleceksizliğe, Baskılara, Örgütsüzlüğe karşı GelecekSizsiniz" pankartı ve geçen yıla oranla daha iyi bir katılımı bu yıl da alanlardaydık. Konak Sümerbank ve Basmane kollarından gerçekleşen yürüyüş biz Sümerbank kolundan katıldık.

Yürüyüş boyunca sık sık "Kadınlar savaşı büyütüyor", "Yaşasın 1 Mayıs" vb sloganlar attık. Liselilerin katılımı yoğun olduğu kortejimiz oldukça coşkuluydu. Miting söylenen marş ve türküler eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

İzmir YDG

Denizli

Sömürünün, baskıların ve gözaltıların yoğunlaştığı bir dönemde 1 Mayıs'ı egemenlere ve faşizme inat coşkuyula karşıladık. 1 Mayıs öncesinde Denizli ve Balıkesir'de eş zamanlı yapılan operasyonlarla devrimci ve yurtsever örgütleri yıldırmaya çalışan faşist TC devleti amacına ulaşamamış, tüm gözaltılara rağmen devrimcilerin ve emekçilerin alanları doldurmasını engelleyememiştir.

Denizli'de de 1 Mayıs, diğer yıllara oranla kitlesel olarak kutlanmış ve yaklaşık 3 bin kişi bu coşkuya ortak olmuştur. 1 Mayıs günü saat 13:30'da belediye önünde toplanan sendikalar, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri kortejler halinde Ulus Caddesi'ne yürüyüş gerçekleştirdi. Biz de Denizli YDG olarak kendi pankartımızla kortejlerde yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın 1 Mayıs-biji yek gulan", "Faşizme karşı omuz omuza", "1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak" gibi sloganlar atıldı. Alana geldiğimizde sendika temsilcilerinin konuşma yaptıkları esnada BDP ve CHP arasında gerginlik yaşanmış ve alanda "Katil CHP 1 Mayıs'tan defol" sloganları yükselmiştir. Ancak olaylar büyümeden engellenmiştir. Konuşmalar bittikten sonra halaylar çekilmiş, türküler söylenmiş ve kutlamalar alandaki gerginlikten dolayı 2 saat erken sona ermiştir.

Denizli YDG

Sivas

1 Mayıs öncesi Sivas YDG olarak bildiri ve afişlerimizle kitleye 1 Mayıs çağrısında bulunduk. Afişlerimizi yaptığımız sırada birlikte yoldaşımızla birlikte 3 kişi gözaltına alınmış ve sabah bırakılmıştır.

1 Mayıs günü alana "Emperyalizm'e -Taşeronlaşmaya-Şifreli Eğitime-Kadına Şiddete Karşı Yaşasın 1 Mayıs-Biji Yek Gulan" pankartıyla çıktık. Alana TGB, CHP, ADD gibi faşist kurumların girmesiyle "Faşizme karşı omuz omuza" sloganını atmamız alanda hareketliğe neden oldu. Eylem boyunca polisin kamerayla çekim yapması ve fotoğraf çekmesi kitlede tepkiye sebep olmuştur. Eylem yapılan konuşmaların ardından halaylarla son buldu.

Sivas YDG

1 MAYIS ÇALIŞMALARIMIZDAN..

Menemen

Menemen liseli YDG'liler olarak 1 Mayıs'ın iki hafta öncesinde 1 Mayıs'la ilgili toplantı aldık. Toplantımızda Menemen yerelinde neler yapabileceğimiz üzerine tartıştık. Toplantımız sonucunda Menemen'in hemen her tarafına afişlerimizi astık. Daha sonra liseler önünde bildirim dağıtımını yaptık. 1 Mayıs'tan bir gün önce lise yolunun sonunda 1 Mayıs'a çağrı niteliğinde bir basın açıklaması yaptık. Basın açıklamasında işçilere, emekçilere yönelik saldırıları teşhir eden liseliler "Bizler Yeni Demokrat Gençlik olarak örgütsüzleştirme politikalarına, Kürt ulusunun yok sayılmasına tacize, tecavüze, geleceksizleştirme politikalarına sesimizi çığlığa dönüştürmek için hepimizi 1 Mayıs'ta YDG saflarına davet ediyoruz." denilerek basın açıklaması sonlandırıldı.

Menemen Liseli YDG

Çanakkale

25 Nisan günü Çanakkale Genç-Sen'de faaliyet yürüten arkadaşlarımız, Genç-Sen 1 Mayıs çalışmalarından dolayı polis tarafından provoke edilip gözaltına alınmaya çalışıldı. Yapılan stickerları bahane ederek gözaltına almaya çalışan polis, yapılan stickerlardan bir sonuç çıkartamayınca adli para cezası uygulayarak Genç-Sen faaliyetçilerini keyfi bir uygulama gerçekleştirerek yıldırmaya çalışmıştır. Bu tür saldırılar sistem tarafından sürekli yaşanmaktadır. Genç-Sen faaliyetimizi bu saldırıların yıldıramayacağı apaçık ortadadır. Genç-Sen 1 Mayıs'ta gençliğin sesi olarak alanlarda yerini almıştır.

Çanakkale Genç-sen

İSTANBUL

'71 Devrimci çıkışın önderlerinden olan Deniz Gezmiş ve yoldaşları faşist kemalist diktatörlükçe katledilişinin 39. yılında YDG'nin de içinde olduğu gençlik örgütleri tarafından anıldı.

Bu yıl gerçekleşen anmanın bir gün önceden netlik kazanmasını vermiş olduğu eksiklik YDG kortejine de yansımalarına rağmen geçtiğimiz yıllara göre daha kitlesel ve coşkulu oldu.

Galatasaray Lisesi'nden, 6. Filo'nun denize döküldüğü Dolmabahçe'ye doğru yürüyüş güzergahında YDG'liler sıklıkla "Emperyalistler-işbirlikçiler 6 . Filo'yu unutmayın", "Denizlerin katili patron-ağa devleti" vb sloganlar attı. Basın açıklamasında devrimci önderlerin, '71 atılımının mirası olan THKO, THKP-C ve TKP/ML'nin par-

KAVGAMIZDA YAŞIYORLAR!

lamentarizm ve reformizmin bataklığına karşı çıkararak devrimin uzlaşmayla değil devrimci bir savaşla mümkün olabileceğini ve bu uğurda ölümsüzleştikleri anlatıldı.

Söylenen marşlarla eylem sonlandırıldı.

İstanbul YDG

DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN ÖLÜMSÜZDÜR!

6 Mayıs 1972 tarihinde İdam edilen devrimci önderler Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan için Dokuz Eylül Üniversitesi'nde bir anma gerçekleştirildi.

Saat 12.30'da Denge Kafe önünde toplanan kitle buradan Hazırlık binası önüne kadar yürüyüş gerçekleştirdi. "Deniz-Yusuf-Hüseyin Unutmadık-unutmayacağız, Hesap Soracağız/ devrimci-demokrat öğrenciler" pankartının açıldığı eylemde; "katil devlet hesap verecek", "devrim şehitleri ölümsüzdür", Mahir, İbo, Deniz sürüyor-sürecek mücadelemiz", "bedel ödedik,bedel ödeteceğiz" vb. sloganlar atıldı. Basın açıklamasında da her türlü baskı-soruşturma ve saldırılara karşı onlardan devraldığımız mirasın sürdürücüleri olacağımıza değinildi. Basın açıklamasının okunmasından sonra önceden hazırladığımız darağacını ateşe verdik.

Çok kitlesel bir katılım olmamasına rağmen özellikle darağacını ateşe vermemiz kitle açısından ilgi çekiciydi.

DEÜ YDG

PERTEK

Gemerek'te yakalandıktan sonra kısa bir zaman içinde yargılanarak idam cezasına çarptırılan Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan katledilmelerinin 39. yılında Pertek'te gerçekleştirilen yürüyüş ile anıldılar. YDG olarak bizim de içinde yer aldığımız yürüyüş öğretilerinden başlayıp

'Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu" seçim bürosunun önünde yapılan basın açıklaması ile sonlandırıldı.

Pertek YDG

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

ŞİFRENİZ SİZİN OLSUN, BİZ GELECEK İSTİYORUZ!

Geleceğimizi çalmak isteyenlere karşı önümüzdeki süreçte daha gür bir sesle örgütlü gücümüzle haykırmalıyız: Şifre değil, gelecek istiyoruz!

Bir avukatın ÖSYM'nin basına verdiği sınav kitapçığındaki "şifre" yi bulmasıyla başlayan 2011 YGS süreci sokağa taşmış haliyle ve arkasından gelen tartışmalarla devam ediyor.

"Şifre"nin bulunmasıyla ÖSYM'nin adeta iki ayağı bir pabuca girmişti. Yaptığı açıklamalardaki tutarsızlıkla kendini açık eden bu "panik" havası başta "şifre"nin inkârına neden olsa da sonrasında olayların aldığı boyut, zorla da olsa, kabullenmeyi beraberinde getirdi. *"şifre yok, sakin olun"* diyen ÖSYM, rota değiştirerek *"şifre sadece basına dağıtılan kitapçıkta var"* demişti. Başbakanın *"takipçisiyim"*, matbaa firmasının "bir suçlu varsa o da biziz." diyerek suçluların üstünü örtme çabası bir türlü(!) öfkenin sokağa taşmasına engel olamadı.

1,7 milyondan fazla adaya farklı farklı kitapçığın hazırlanmasından tutalım da sınav girişindeki "güvenlik önlemleri"ne kadar bir "panik" furiasıdır sürüyor. Kopyacılar, şifreciler sınav salonlarında aranıyor; gerçek suçluların açığa çıkartılmaması için olanca güçleriyle çalışıyorlar.

Çeşitli dersanelerde bir hafta öncesinden sınavdaki şifrenin çözülebilmesine yarayan mod, medyan

tekniklerinin anlatıldığı, hatta sınavdan önceki gece mesajla öğrencilere bu tekniğin anlatıldığı açığa çıktı. Ayrıca bu dersaneler sadece Maltepe dersaneleri gibi dersanelerle sınırlı kalmıyor, dershanecilik zincirinin önemli halkasını oluşturan birçok dershaneye kadar bu "tüyolar" uzayıp gidiyor. Yıllardır bir tek sorunun dahi çıkmadığı bu konunun her nasılsa bu yıl çıkabileceği tahmin ediliyor! Anlamak güç değil doğrusu: Sınavda derece yapmak, "başarısını" yükseltmek isteyen ve "imkânı" olan dersaneler öğrencilerine şifreyi dağıtmakta gecikmemişlerdi. Hatta sınav sonrasında mod, medyan tekniğine ilişkin internetteki aramaların bir anda katlandığı anlaşılmıştı. "Şifre" ile beraber gündemden düşmeyen bu dersanelere talepte ise bir düşüş söz konusu değildir. Sınav karşısında adeta çaresiz bırakılmak istenen öğrenci velileri "şifreyi nasılsa dağıtıyorlar" diyerek kayıt yaptırmak için bu dersanelere yönelmektedir.

Şifre bulundu, suçlular nerde?

Şifrenin açığa çıkmasıyla beraber gerçek suçlular hep maskelerinin altından konuştu. Eşitliği baştan rafa kaldıranlar elbette bir sınavla da eşitliği sağlayamaz-

lardı. Öyle de oldu. Sınav bitti, çürük kokuları da bir bir gelmeye başladı.

ÖSYM başkanın şifreyi inkâr ettiği açıklamasıyla tartışılan “tatmin olup olmama” meselesi ayrı bir ikiyüzlülüğün en açık ifadesi olarak gündemimizi meşgul edip durdu. Bir yanda gizlenemeyecek kadar açık bir tür kopya olayı, bir yanda ise suçluları arayan “suçsuzlar”! ÖSYM’den başbakana ve cumhurbaşkanına kadar herkes kolları sıvayıp “suçluyu” aramaya girişti. Durumun kopya çekmek kadar dar bir olgu olmadığı baştan aşağı eğitim sistemiyle alakalı olduğu “suçluların” kim olduğunu da gösteriyor.

36 yıldır kitapçıları basma işini üstlenen METEK-SAN adlı firmada günlerdir kitapçıklarda kriptoloji uzmanlarıyla “şifre” avına çıkan gerçek “suçlular” artık maskeleri arkasından dahi konuşamayacak kadar kendilerini açık ettiler.

Gizli el mi? Ergenekon mu?

Provokatörler mi?

Başbakan Erdoğan’ın bunları gizli bir el yönlendiriyor, deyip pasifize etmeye çalıştığı eylemler ise, önüne kattığı kitleyle korku uyandırmaya devam ediyor. Öyle ki başbakan da böylesi eylemlere tahammülü olmadığından hemen eline silahını aldı ve kitlenin eylemlere katılmasını engellemek için bu eylemleri teröristler yapıyor diyerek yine kitlenin “hassas” noktasına dokundu. Öyle ki eylemlerin öznesi olan kitle sanıldığı gibi ne gizliden uzatılmış bir el ne de bir Ergenekon uzantısı. Yapılan eylemler gençliğin geleceksizlik sal-

dırılarına karşı açıktan egemenlere yönelttiği bir öfke, sınav sisteminin adaletsizliğine vurulmak istenen bir tokat.

Başbakanın tehditler savurarak anlattığı eylemlerle bir süredir yükselişe geçen öğrenci hareketinin, artan saldırıların kanıtları olarak gündemdeki yerini almış durumdadır. Her ne kadar bu durum istenmese de hala sıcaklığıyla gündemde kalmayı başarmıştır. Ve eylemler devam ettikçe de hem egemenlerin gündemindeki hem de liseli gençliğin gündemindeki yerini koruyacaktır.

Ali Demir’in başını çektiği ÖSYM, yıllardır çizgisinden taviz vermeksizin sadık bir düzen bekçisi olarak yaşamına devam etmektedir. ÖSYM, KPSS skandallarında olduğu gibi bu kez de okların hedefine maruz kaldığından bir kez daha “güvenilirliği” tartışılır oldu. ÖSYM sözde en güvenilir kurumların başında geliyor ki her sınav onlarca soru işaretiyle sonuçlanıyor. Güvenilir olmadığıma dair onlarca delille hala en “güvenilir” kurum olmaya devam ediyor.

KPSS skandallarında olduğu gibi bir kez daha -olmayan- güvenilirliği sarsılan ÖSYM’nin yaptığı açıklamalardan biz tatmin olmadık! Öfkemiz bir milim dahi geriye gitmedi, aksine daha da arttı.

Görüyoruz ki, ellerimizin arasından alınmak istenen geleceğimize sahip çıkmaktan başka yolumuz yok. Saldırılara karşı koymaktan, örgütlenmekten başka yolumuz yok. Çünkü biliyoruz ki biz susmaya devam ettikçe saldırılar bitmeyecek, çoğalmaya devam edecek.

Geleceğimizi çalmak isteyenlere karşı önümüzdeki süreçte daha gür bir sesle örgütlü gücümüzle haykırmalıyız: **Şifre değil, gelecek istiyoruz!**

Görüyoruz ki, ellerimizin arasından alınmak istenen geleceğimize sahip çıkmaktan başka yolumuz yok. Saldırılara karşı koymaktan, örgütlenmekten başka yolumuz yok. Çünkü biliyoruz ki biz susmaya devam ettikçe saldırılar bitmeyecek, çoğalmaya devam edecek.

ÖSS ŞİFRESİ SİZİN ÇÜRÜMÜŞ SİSTEMİNİZDİR!

Dersim

15 Nisan Cuma günü ülke genelinde liseliler okulları boykot ederek ÖSYM'ye karşı isyanlarını dillendirdi.

Dersim yerelinde ise YGD ve LÖB tarafından boykot ve basın açıklaması düzenlendi. Moğultay Mahallesi Sanat Sokağı'nda saat 10.00'da toplanan kitle davul zurna ve sloganlar eşliğinde başta ÖSYM olmak üzere sistemin tüm eğitim çarklarına isyan etti. ÖSYM'yi simgeleyen bir tabut taşınarak "BOYKOTTAYIZ-BAŞKALDIRIYORUZ" şiarlı YDG, LÖB imzalı pankart açarak Sanat Sokağı'ndan yürüyüşe geçen kitle sık sık "yalan dolan ÖSYM'ye İsyandır", "Gün gelecek devran dönecek ÖSYM bize hesap verecek", "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim" sloganlar eşliğinde trafiği kapatarak oturma eylemi yaptı. Oturma eyleminin ardından sloganlarla Kışla Meydanı'na gelen kitle, ÖSYM'yi simgeleyen tabutun yakılmasının ardından ÖSYM, MEB ve YÖK'ün kaldırılması taleplerini sloganlarla ifade etti.

Burada kitle adına yapılan açıklamada; Eğitimin, yemekhanelerin, kantinlerin özelleştirilmesi, okullarda mobese ve kameraların yaygınlaştırılması, liselerde müdür yardımcılarının ajanlaştırılmasının Bologna Projesi kap-

samında hayata geçirildiği vurgulandı. "Üniversiteye yerleşebilmek için önümüze YGS, LYS adı altında aşamalı sınavlar konulmaktadır. Üniversite sonrası iş bulabilmek için de KPSS, ALES vb. sınavlar bir engel olarak çıkmaktadır karşımıza. Geçen sene patlak veren KPSS skandalı, egemenlerin bir kez daha kirli yüzünü ortaya çıkarmıştır. KPSS'deki bu skandalın ardından ÖSYM bu sene de YGS sınavındaki şifre skandalı ile gündeme oturdu. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün de "ben tatmin oldum" demesi, şifre iddialarının üzerini örtmekten başka bir şey olmadığını gösterdi" denildi. Açıklamadan sonra atılan sloganlar ve çekilen halaylarla eylem sona erdi.

Dersim YDG

Dersim'de Öğrenciler YGS'yi Protesto İçin Kalem Kırıp Kitap Yaktı!

Dersim'de liseliler YGS'deki şifre skandalını protesto etmek için Atatürk Lisesi önünde toplandı. Liseli öğrenciler okul önünden "Susma haykır, eğitim haktır",

"Eşit, parasız, bilimsel, demokratik eğitim" sloganları eşliğinde Sanat Sokağı'na yürüdüler. Burada dersane öğrencilerinin de katılımıyla kitleselleşen öğrencilere, öğrenci velileri ve halk da destek verdi. Sanat Sokağı'ndan Yeraltı Çarşısı'na yürüyen öğrenciler yaklaşık 200 kişiyle bir basın açıklaması yaptı. Açıklamanın ardından öğrenciler Yeraltı Çarşısı'nda kalem kırıp YGS kitapçıklarını yaktılar.

DERSİM YDG

Ovacık

YGS sınavında yaşanan şifre skandalını protesto eylemlerinden biri de Dersim'in Ovacık ilçesinde yapıldı. 15 Nisan günü Hükümet Konağı önünde 100 kadar liseli alkış ve sloganlarla toplandı. Öğrencilerin ailelerinin de destek verdiği eylemde sık sık "Eğitim Hakkımız Engellenemez" sloganı atıldı. Hükümet Konağı önünde yapılan basın açıklamasından sonra eylem sona erdi.

Dersim YDG

YGS-LYS EDİ BESE!

Çürümüş eğitim sisteminin şifrelerine ve geleceksizleştirmeye karşı 25 Nisan'da Ankara'da bir yürüyüş gerçekleştirdik. Parasız eğitim, sınavsız üniversite için örgütlü mücadeleye şiarıyla Ankara Gençlik Derneği, Devrimci Liseliler Birliği, DÖB, LÖB, Kızıl Hareket, DPG, ODAK-Genç Direnişi ve biz YDG'nin de örgütleyicisi olduğumuz eylem, **Kolej Meydanı**'ndan Sakarya Caddesi'ne kadar bir yürüyüşle gerçekleşti. Yürüyüş sırasında sık sık "Şifreli sınavın hesabını soralım", "**Yaşasın örgütlü mücadelemiz**" ve "YGS, LYS Edi Bese" sloganları atıldı. Eyleme çevreden gelen yoğun bir destek ve ilgi vardı. Yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında dersane paralarını çıkarmak için inşaat köşelerinde hayatlarını kaybeden; bin bir zorlukla, borçlarla okutulan işçi-emekçi çocuklarının hayatları, bir de bu kirli oyunlarla karartılmak isteniyor. YGS iptal de edilse, ÖSYM'nin adı da değişse, YÖK de kalksa bu sistem yerli

yerinde durduğu sürece sorunlar çözülmeyecektir. Şimdi bu bilinçle ve örgütlülüğümüzden aldığımız gücümüzle, şifre skandalının da öğrencileri yarış atına çeviren eleme sınavlarının da hesabını sorma günü olduğuna vurgu yapıldı. Basın açıklamasının ardından eylem söylenen tür-külerle, çekilen halaylarla son buldu. **ANKARA YDG**

"BANA ÇIKMAZ DEME ŞANSINI DENE"

Ülkemizde eğitim hayatımız boyunca yarış atı misali o sınav senin bu sınav benim şeklinde birbirimizle yarıştırmaktayız.

Egemenlerin çökmüş olan eğitim sistemlerinin göstergesi olan, daha önceden örnek verebileceğimiz KPSS sınavındaki kopya skandalından sonra bunlara bir yenisi daha eklendi. YGS sınavında şifre olayı ortaya çıktı.

Ülkenin her yerinde protesto edilen bu olaya biz de sessiz kalmayarak bir eylem gerçekleştirdik. Eylem Şair Abay Konanbay Lisesi önünden "sınavsız ve şifresiz hava

sahası istiyoruz-Şair Abay Konanbay lisesi öğrencileri" imzalı ve bir karikatürün bulunduğu "sizce cevap hangisi" sorusu bulunan 2 adet pankartın açılmasıyla yürüyüş alkış, slogan ve ışıklarla başladı.

Yol boyunca "Ali Demir, Nimet Çubukçu, Yusuf Ziya Özcan istifa", "Yaşasın öğrenci dayanışması", "YÖK'e hayır" vb sloganlar atıldı.

"Mönü: YGS 35tl, LYS 40tl, yol parası 5tl afiyet olsun" ve "bana çıkmaz deme şansını dene Nimet Abla bize şifre versene" gibi ilgi çekici dövizler taşındı.

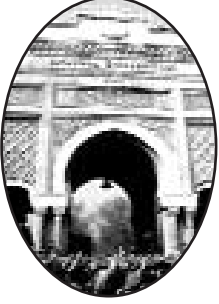
Eyleme çevredeki insanlar da alkışlarla destek verdi ve basının ilgisi yoğun oldu.

Kitlenin Cem evi önüne gelmesiyle oturma eylemi başladı. Daha sonra sınav kitapçıları yakıldı, sınavda dağıtılan kalem kırıldı, şekerler atıldı en son olarak da basın açıklaması okundu.

Açıklamada bu olanların YÖK'ün ürünü olduğuna dikkat çekildi ve sınava öğrenciler girerken kıyafetinden saçına kadar her şeyin arandığı, pet şişelerin ambalajlarının sökülüp içeriye alındığı halde şifrelerin içeriğe nasıl girdiği sorusu soruldu.

Eylemi YDG, DGH ve LÖB düzenledi.

Gazi YDG

FORUM

GELECEĞİMİZİ ELİMİZE ALMA MÜCADELESİNİ BÜYÜTMEK İÇİN 27 MAYIS'TA İSTANBUL'A!

Egemenlere halk gençliğinin sorunlarına kafa yorduğunu, kendi geleceğini kendisinin mücadele ederek kuracağını, eşitlik-özgürlük, parasız-bilimsel-ana dilde eğitim taleplerimizi birleşip örgütlenerek, örgütlenip alanları doldurarak haykıracağımızı; onlara gençliğin gelecek olduğunu ve güçlü olduğumuzu bu yüzden dünyayı ve yaşamı değiştirme gücünün de yaşamı var eden ellerimizde olduğunu tekrar tekrar haykıralım.

Üniversite gençliğinin artan baskı ve saldırılarla geleceği elinden alınmak istemektedir. 2002'de dahil olduğumuz Bologna Projesi'yle yükseköğretim alanında egemenler daha sistemli ve kapsamlı saldırılar amaçlamaktadır. 2010 da tamamlanması planlanan süreç, egemenler cephesinden yeterince verimli geçirilemediği için 2020'ye kadar uzatılmıştır. Bologna Projesi diplomalardan unvanların kaldırılması, stajyerlik uygulaması, yetkin mühendislik ve ömür boyu eğitim gibi saldırılarla bir bütün halk gençliğinin geleceğini karartmayı amaçlamaktadır. YÖK'ün yeniden yapılandırılması bu projeden bağımsız düşünülemez elbette. 21 tane ataması yapılmayan öğretmenin intihar etmesi bu sürecin insanlar üzerindeki psikolojik yansımalarıdır. Süreç bu kadar yakıcı ilerlerken egemenler aymazlaştıkça aymazlaşıyor; bunun en son örneğini 40 bin ithal öğretmen alımında yaşadık. KPSS sorularının çalınması, YGS sorularının şifrelenmesi yetmezmiş gibi son olarak ALES'e giren öğrencilerin bir kısmının kitapçıklarındaki soruların eksik çıkması, engelli öğrencilerin puanlarının yanlış hesaplanması eğitim sisteminin ne kadar çıkmaza girdiğinin kanıtıdır.

Her geçen gün artarak devam eden saldırıların temel kaynağı, halk gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinin önünü kesmeyi hedeflemektedir. Ege-

menler bizim nitelikli iş gücü haline gelmemiz, onların ihtiyaçlarına yanıt olmamız, ucuz iş gücü olmamız için kendileri de baskı ve denetim araçlarında yetkinleştikçe yetkinleşmekte. Düşünmeyen, karşı koymayan, isyan etmeyen, sadece onların taleplerini karşılamamız için saldırılarına biz sesimizi çıkarmadıkça hız kesmeden devam edecektir.

Saldırılarına yenilerini eklemek, yükseköğretimi piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillendirmek,

üzerimizdeki baskı ve denetim araçlarını artırmak, bizi etkisizleştirerek yükseköğretim alanında egemenlerin istedikleri gibi at koşurabilmeleri için Cumhurbaşkanı "sayın" Abdullah Gül'ün "himayelerinde" 27-29 Mayıs 2011 tarihleri arasında İstanbul Swisotel'de "Uluslararası Yüksek Öğretim Kongresi: Yeni Yönelişler ve Sorunlar Kongresi" gerçekleştirilecek.

27 Mayıs'ta İstanbul'da gerçekleşecek olan Yük-

Cumhurbaşkanımız
Sayın ABDULLAH GÜL'ün Himayelerinde

ULUSLARARASI
**YÜKSEKÖĞRETİM
KONGRESİ:**
YENİ YÖNELİŞLER VE SORUNLAR

Kongresin Amacı:
"Uluslararası Yükseköğretim Kongresi: Yeni Yönelişler ve Sorunlar (JYV-2011)" kongresi, T.C. Cumhurbaşkanı Sayın Abdullah Gül'ün himayesinde ve Yükseköğretim Kurulunun evsahipliğinde 27-29 Mayıs 2011 tarihleri arasında İstanbul Swisotel'de gerçekleştirilecek. Kongresin ana teması Türkiye ve dünyada yükseköğretim ile ilgili yasalık ve idari sorunların tartışılmasıdır. Yükseköğretim ile ilgili temel sorunların tartışılması ve bu sorunlara yönelik çözüm önerilerinin geliştirilmesi hedeflenmektedir. Kongre süresince Türk yükseköğretimi ile ilgili uygulanabilir, inovatif ve stratejik yatakların ortaya konulması amaçlanmaktadır.

Kongre Dili: : Türkçe ve İngilizce (Davetli Kişilerin konuşmalarının sunumları simültane tercüme edilecektir)

Bildiriler Formu: : Bildiriler Kısmi Başlıklarında belirtilen konuların çerçevesinde hazırlanacaktır. Bildiriler elektronik ortamda iletilecektir. Yazılara Bildirileri hazırlayanların format yazdırılı olarak gönderilecektir.

Gönderme Tarihleri: : Bildirilerin son gönderme tarihi : 30.01.2011
- Bildirilerin kabul bildiri tarihi : 16.02.2011
- Tam metin teslim tarihi : 04.04.2011

Bilimsel Derlemede Özel Sayı: : Seçilen bildiriler aşağıdaki derlemede yeracaktır:
- International Journal of Entrepreneurship and Innovation (IJEE)
- Yükseköğretim Dergisi
- İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Mecmuası

sek Öğretim Kongresi'nin amacı hazırlanan internet sitesinde şöyle anlatılmakta: "Kongrenin amacı Türkiye ve dünyada yükseköğretim ile ilgili yöneliş ve öngörülerin tartışılacağı bilimsel bir forum oluşturmaktır. Yüksek öğretim ile ilgili temel sorunların tartışılması ve bu sorunlara yönelik çözüm önerilerinin geliştirilmesi hedeflenmektedir. Kongre sonucunda Türk yükseköğretimi ile ilgili uygulanabilir, inovatif ve stratejik yaklaşımların ortaya konulması amaçlanmaktadır."

Kongre ile ilgili yapılan gerekçelendirmede üniversitenin toplumla bütünleşmesi kavramı tam da Bologna Projesi kapsamında hayat bulmaktadır. 29 Nisan 2009 tarihli toplantıda "Avrupa Yükseköğretimden So-

ğretim finansmanı", "Üniversite, toplum, endüstri, iş dünyası ilişkileri", "**üniversitelerin yapılandırılması**", "Ortaöğretimden yükseköğretime geçiş", "**vakıf ve özel üniversiteler**", "Yükseköğretim ve öğrenci" şeklinde belirtilmektedir.

Egemenlerin yaratmak istediği konuşmayan, sorgulamayan, düşünmeyen, tartışmayan gençlik profilini alanlarda isyan zılgıtlarına dönüşerek parçalayalım.

Egemenlere halk gençliğinin sorunlarına kafa yordüğünü, kendi geleceğini kendisinin mücadele ederek kuracağını, eşitlik-özgürlük, parasız-bilimsel-ana dilde eğitim taleplerimizi birleşip örgütlenerek, örgütlenip alanları doldurarak haykıracağımızı; onlara gençliğin

rumlu Bakanlar Konferansı Bildirgesi üçüncü maddesinde :Bu günlerde toplumlarımız küresel ekonomik krizin etkileriyle yüz yüzedir. Sürdürülebilir ekonomik iyileşme ve gelişmeyi sağlamak için dinamik ve her düzeyde eğitim ve araştırma arasındaki bütünleşme temelinde yenilikler getirmek için çalışacaktır. Toplumlarımızda kültürel ve sosyal gelişmeleri desteklemek ve yüz yüze kaldığımız sorunları başarı ile atlatmak istiyorsak, bunları gerçekleştirmede yükseköğretimin kilit bir rol oynadığı kabul etmeliyiz. Bu nedenle, yükseköğretimde kamu yatırımının çok önemli olduğunu düşünmekteyiz"denilerek sorunların çözümü için adres olarak yükseköğretim gösterilmektedir.

Kongrenin tartışma başlıkları ise; "**Yükseköğretim felsefesi**", "küreselleşme ve uluslararasılaşma", "**girişimci üniversite, inovasyon ve Ar-Ge stratejileri**", "Yükseköğretimde kalite güvence sistemi", "**yüksek-**

**27-29 Mayıs 2011 tarihleri arasında
İstanbul Swissotel'de "Uluslararası
Yüksek Öğretim Kongresi:
Yeni Yönelişler ve Sorunlar Kongresi"
gerçekleştirilecek.**

gelecek olduğunu ve güçlü olduğumuzu bu yüzden dünyayı ve yaşamı değiştirme gücünün de yaşamı var eden ellerimizde olduğunu tekrar tekrar haykıralım. Nasıl ki Mısır'da, Tunus'ta işsiz geleceksiz milyonlar geleceklelerini ellerine almak için isyan ederek en sarsılmaz tahtları temellerinden sarsıyorsa, bizde **geleceğimize sahip çıktığımızı haykırarak ve işsiz geleceksiz milyonların öfkesini isyan dalgalarına dönüştürmek için alanlara taşmalıyız.**

KAMPANYA ÇALIŞMALARIMIZDAN...

İzmir

YDG 5. Konferansı'nda bahar yarıyılı döneminde halk gençliğine yönelik yapılan geleceksizleştirme saldırılarına karşı koyuşu örgütlenme temelinde bir kampanya sürecine girme kararı almıştık.

Merkezi olarak 18 Şubat'ta Ankara'da 14 alanın katılımıyla kampanyanın politik ve örgütsel amaçlarını belirleyen, kampanya sürecinde neler yapılabileceği, bir kampanyanın nasıl ele alınacağı üzerine bir divan toplantısı gerçekleştirdik.

Biz de İzmir yereli olarak divan toplantısının hemen ardından geniş katılımlı bir toplantı yaptık. Toplantımızda Bologna sürecini, gençliğin geleceksizleştirilmek istendiğini, üniversite ve lisede yapılan dönüşümü ve bu paralelde egemenlerin yerli uşaklarının gençlik hareketinin gelişmesinin önüne geçmek için nasıl taktikler izlediklerini tartıştık. Bu minvalde üniversitede ve lisede neler yapabileceğimizi belirledik.

Yapılan toplantının ardından; kampanya nedir, nasıl ele alınmalıdır ve başlattığımız kampanyanın hedefleri üzerine bir eğitim çalışması aldık. Çalışmamızda kampanyanın içe ve dışa dönük hedeflerini belirlemekle beraber kullanacağımız materyalleri de belirledik, yeni yaratıcı materyaller ortaya koyduk. Ancak belirlediğimiz materyalleri pratikte kullanma noktasında eksik kaldık. Örneğin 2020'den gelen bir mektup yazıp örgütlülüğün önemini ve örgütsüzlüğün sonuçlarını vurgulamayı hedefliyorduk; ancak ne yazık ki hayata geçiremedik.

Alanımızda kampanyamızın pratik çalışması 6 Mart Alevi Mitingi'nde vücut buldu. Bu süreçte miting alanına çıktığımız pankartımızla, sloganlarımızla ve yaptığımız kuşlamalarla gençliğe yönelik geleceksizleştirme saldırılarını teşhir ettik.

Belirlediğimiz kararlar altında Dokuz Eylül ve Ege Üniversitesi'nde stand açmak bildiri-mektup dağıtmak vb. hedeflerimiz vardı. Dokuz Eylül'de istikrarsız da olsa belli günlerde Libya'ya dönük saldırılarla ve 1 Mayıs'la birlikte ele aldığımız duvar gazeteleri yaptık, stand açtık. Duvar gazetelerimiz oldukça ilgi gördü. Gazetelerimizi inceleyen öğrencilerle güncel duruma dair sohbet ettik. Dergi ve bildiri dağıtımını yaptık.

Dokuz Eylül süreci bize öğretti ki, görsel materyaller standları daha etkili kılıyor. Bildiri vb. araçlar tek başına yeterli değil. Örneğin, okula astığımız büyük pankart çok fazla ilgi çekti. Bunun dışında iş yaptıkça kitlenin ilgisini

çekemediğimizi ve tek başına söylemlerin işe yaramadığını, pratiğin kitlelerde daha olumlu bir etki bıraktığını gördük.

Ege Üniversitesi'nde ne yazık ki hedeflerimizi hayata geçirmede eksik kaldık. Sadece Newroz sürecinde geleceksizliğe vurgu yapan yazılımlar yaptık. Ve yine Ege pratiksizliğimiz bize gösterdi ki, yapılan planlamada iradeli olmak gerekiyor.

Kampanya sürecinde gelişecek başka bir olaya refleks eylem geliştirmek gerekir ve bu refleks, kampanya dahilinde ele alınmalıdır.

Bu anlamda Libya'ya dönük saldırıları ve YGS'deki şifre sızmasını kampanyamız dahilinde ele alarak Libya saldırısına karşı bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Şifre sızmasına yönelik ise Menemen'den liseli yoldaşlarla

birlikte geniş katılımlı bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdik. Öyle ki bu etkinlik bize bir kez daha gösterdi ki, liseli gençlik hak gasplarına, sistemin azgın saldırılarına karşı ciddi bir örgütlenme potansiyeli taşıyor.

Yine kampanya sürecinde istikrarlı bir şekilde eğitim çalışması gerçekleştirdik. En son 5.sini düzenlediğimiz çalışmalarda kampanyamızı, YDG nin 158. sayısındaki "örgütümüz irademizdir" başlıklı konuyu ve Mao Zedung'un Teori ve Pratik kitabını işledik. Eğitim çalışmalarımız bize işlediğimiz konuları pekiştirmekle beraber bir konu nasıl anlatılır, sunum yapılır bunu öğretti. Çalışmalarımız da sunumu yapan yoldaş sorularla katılımcıları tartıştırdı ve son olarak konuyu topladı. Sunumlarda güncel örneklerin verilmesi konun pekişmesine katkıda bulundu.

Sürecin başından beri tartıştığımız ancak yapamadığımız birçok pratik bize eksikliğimizi gösterdi.

Gençliği sokağa çıkartmak, geleceksizliğe karşı pratik ve militan bir duruş sergilemek noktasında eksik kaldık. Örneğin tartıştığımız geleceksizsiniz yürüyüşünü yapamadık. Afiş, sticker vb materyaller kullanmak gibi amaçlarımız vardı ve bu durum merkezi olarak yapılacaktı ancak bu konuda eksik kaldık. Bundan sonraki süreçte merkezi ihtiyaçlara cevap olmak ya da yoldaşlarımıza yardımcı olmak adına yerelimizde ilgisi olan, temeli olan yoldaşlarımız bu tür materyalleri yapmaya çalışacak. Yerelimiz; merkezden materyallerin gelmemesine karşılık yeni materyaller yaratma noktasına beklemece kaldı ve yerine alternatif koyamadı bu yüzden beklemece tavra karşı da mücadele etmemiz gerektiği karşımıza çıktı.

Son olarak 1 Mayıs sürecini de kampanyamızı dahilinde ele alarak tıpkı Alevi mitinginde olduğu gibi sloganlarımızda, pankartımızda geleceksizlik vurgusu yaptık.

İZMİR YDG

Menemen

Bologna Projesiyle birlikte halk gençliğine yönelik saldırıların arttığı bu süreçte bizler de liseli YDG'liler olarak Menemen ve Çiğli yerinde, okullarımızda ve semtlerimizde Bologna Projesi'ne karşı teşhir çalışmalarını yürüttük ve liselilerin yaşadığı somut sorunlar üzerinden hareket ederek teşhir çalışmalarımızı eylemliliğe dönüştürdük.

İlk olarak Bologna Projesi'yle ilgili toplantılar aldık. Toplantılarımızda esas olarak projenin liseliler üzerindeki yansımalarını tartıştık. Tartışmalarımız sonucunda, üzerinde kampanya şiarımız yazan kalemleri okullarımızda ve bazı semtlerde dağıtma ve YGS sonrasında Menemen'de yürüyüş yapma kararı aldık. Eylem öncesinde eğitim sistemini ve Bologna Projesini teşhir eden bildirimlerimizi iki lisenin çıkışında dağıtarak yapacağımız eylemi duyurduk.

Yaptığımız eylem Menemen'de ilk olmasından dolayı oldukça dikkat çekti. Yürüyüşümüze yaklaşık 100 kişilik bir kitle katıldı. Yürüyüş güzergâhından geçerken okulların önünde bekleyen öğrenci velileri eylemimizi alkışlayarak desteklediler. Ve biz buradan geçerken **“Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz-Bologna sürecinden çıkılsın”** vb kuşlamalar yaptık.

Sonuç olarak; Kampanyamız ile birlikte yürüttüğümüz çalışmalar, faaliyetimizi daha ileri bir noktaya taşıdı, kitle alanımızı genişletti ve faaliyetimizin gelişmesini sağladı.

Menemen YDG

Dersim

“Gençliğin gücü örgütlülüğü, örgütlülüğü özgürlüğüdür” şiarlı kampanyamızın çalışmalarına, Dersim YDG olarak Tunceli Üniversitesi'nin geç açılmasından kaynaklı biraz geç başladık. Bu süreçte 8 Mart ve Newroz eylemlerini de kampanyamız ile birleştirme konusunda çok da başarılı olduğumuz söylenemez. Bu nedenlerden kaynaklı çalışmalarımız bir ay gibi kısa bir zamanı kapsadı. Öncelikle çalışmalara, sesli ajitasyon eşliğinde kantin ve sınıflarda kampanya bildirimimizin yoğun dağıtımını yaparak başladık. Üniversitenin yanı sıra liseli YDG'liler de lise ve liselilerin kaldığı bir yurttan kampanya bildirimimizin dağıtımını gerçekleştirdiler. Bunun yanı sıra fakülte kantinlerinde gerçekleştirdiğimiz dergi dağıtımını sırasında sesli ajitasyonlarla kampanyamızın içeriğinden bahsettik. Aynı zamanda üniversite içerisinde ve çevresinde “GelecekSizsiniz” yazılmaları yaptık. Kampanyamızın ana talepleri doğrultusunda hazırladığımız imza föyleri ile stant açarak ve tek tek insanlara-sınıflara giderek öğrencilere kampanyamızın içeriğinden bahsedip, demokratik, bilimsel ve anadilde eğitim hakkı için **“Taleplerimiz”** başlıklı imza kampanyasına destek istedik. Üniversitenin bütün fakültelerinde stand açmamız ve bildiri dağıtımları yapmamız geniş bir kitleye ulaşmamız anlamında olumlu olup, imza kampanyası ile standlarımız daha da canlı bir hal aldı.

26 Nisan'da da **“GelecekSizsiniz, Örgütlülüğümüz Özgürlüğümüzdür”** yazılı Yeni Demokrat Gençlik imzalı pankartımızı üniversitenin yemekhanesinin önünde bulunan Mühendislik Fakültesi penceresinden sallandırdık. Pankart asma eylemi sırasında sık sık sloganlarımıza yemekhaneden çıkan kalabalık kitle de alkışlarla eşlik etti. Pankartı, üniversitenin güvenliği de sökmekten çekince uzun süre asılı kaldı. Eylem sonrası öğrencilerden olumlu tepkiler olduğunu gözlemleyebildik.

Kampanyamızın bitişi için bir basın açıklamasının düzenlenmesi ve toplanan imzaların posta aracılığıyla gönderilmesi planımız ise sürecin yoğunluğuyla birlikte gündemimizden düştü. Bu olumsuz tablo ile planlarımızı yerine getirmede yaşadığımız sıkıntıları tekrardan görüp, ona göre yönelim belirlememize yol açtı.

DERSİM YDG

GENÇ KADIN

Cevabımız bellidir. Ne saftız ne de saçı uzun aklı kısa.

Bize dayatılan geleceksizliği, reva görülen şiddeti ve tecavüzü, yok saymayı ve ölümü örgütlenerek, ezilenin ezilene olarak safımızı ezilenlerden yana belirleyerek değiştireceğiz.

Biz genç kadınlar, meclisin yarısını değil, dünyayı istiyoruz, kazanacağız!

MECLİSİN YARISINI DEĞİL, DÜNYAYI İSTİYORUZ!

Çelişkilerin kendini en çok açık ettiği süreçler olan seçim dönemleri sistem partilerinin, iktidar adaylarının halkla en yakın temas kurdukları, oldukça yoğun tartışmaların yaşandığı, kitlelerin görece politikleştiği zamanlardır. Ülke siyasetini belirleyen toptan anlayışların kristalize görüntüsünü elde etmek ziyadesiyle mümkündür. Günler 12 Haziran'a akarken böylesi bir süreç bekliyor bizleri.

12 Haziran günü egemenler nöbet değişikliğine gidiyor, yani ufukta seçim var.

Bir çocuk annesinin eteğini çekiştirerek olanca masumiyeti ve cesaretiyle bağırarak: **“Anne, bak, kral çıplak!”**

Çünkü sistem partilerinin en sahte zamanlarıdır seçimler, en **“gerçek”** zamanlarıdır. Derme çatma sahnede oynanan ucuz bir oyundan daha fazla inandırıcı olmadıklarının farkına dahi varamadan sefil olurlar memleketimin yollarında. Öyle ya **“gitmediğin yer senin değildir”**. Oysa umarsızca arşınladıkları yolların bir santimetre karesi dahi bunların değildir, olmamıştır.

13 Haziran günü yepyeni bir sabaha uyanmayacağız. Halkımızın çelişkileri çözülmüş olmayacak. Baskılar, inkâr, imha, asimilasyon, geleceksizleştirme ve güvencesizleştirme saldırıları son bulmayacak. Kadın cinayetleri durdurulmuş olmayacak.

Yazımızın esasını oluşturan nokta seçimlerin kadınlar

açısından ne gibi bir anlam taşıdığı, taşıyabileceğidir.

Politika yüzyıllardır kadın dışı alan olarak kalmıştır. Günümüz siyasal yaşamı bunun derin izlerini taşımaktadır. Politikanın kendisinin dışında olduğuna inandırılan kadının siyasette özne olabilmesi de zorlaşmakta, önüne taş üstüne taş konulmaktadır. Kadınların oy verme ve seçilme hakkı dahi kısa bir geçmişe sahipken bir de feodal-ataerkil sistemin ördüğü duvarlar kadınla politika arasında uzanıp gitmektedir. Ve bu duvar **“meclise 275 kadın vekil”** kampanyası gibi içi boş çabalarla aşılacak gibi değildir. Söz konusu kampanya hedefine **“meclisin yarısını kadınlardan müteşekkil kılmayı”** oturmuştur, bunun dışında elle tutulur bir mesaj vermemekte ve kadınların meclisteki temsiliyetini kafa sayısına indirgemektedir. Bunu yaparken hedef şaşırtmakta ve kaynağını aldığı bur-

juva anlayışlar nedeniyle halkta da bilinç bulanıklığı yaratmaktadır. Geçtiğimiz dönem meclise sistem partilerinin çatısı altında giren kadınların pratiklerine bakalım. “Parti vitrinini” güzelleştirmenin ötesinde bir varlık gösteribildiler mi? Özgün çalışmalar ortaya koyabildiler mi? BDP’li kadın vekillerin dışında adları dahi anılmadı, tabii ortada skandal bir açıklama yoksa! **“Eşcinselliğin hastalık olduğunu”, “kadın cinayetlerinin münferit olduğunu”** iddia eden Kadın ve Aileden “Sorunlu” devlet bakanı Selma Aliye Kavaf gibi. Ya da gündeme bomba gibi düşen hadım yasası gibi. Bu yasayı kadın vekiller hazırlamadı mı? Bu kadınlar meclis kapısının dışında bırakmışlardı “kadın” kimliklerini ve orada olmaları da gerçekten hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gayri meşru yasaların çıkışı sürecinde havaya kalkan elleriydi tüm varlıkları.

Bugün kadın kendi gücünün ve belirleyiciliğinin farkında değildir. Bu durum egemenlerin işine gelmekte ve kadını kendi gerçekliğine yabancılaştırmaya çabalamaktadır. Meselenin bir tarafı bu: **“seçilmiş”** kadınlar.

Diğer tarafı ise: **“seçen”** kadınlar. Ülkenin yarısını kadınların oluşturduğunu düşündüğümüzde, seçim döneminde kadın konusunun ihmal edilmesi ille de seçilmek isteyen sistem partileri açısından intihar olur. Doğallığında sistem partilerinin “kadın çalışmaları” seçim dönemlerinde daha bir yoğunlaşmaktadır. Üzerinden samimiyetsizlik akan “çalışmalardır” bunlar. Yapılan açıklamaların, ortaya konan pratiklerin her biri sistem partilerinin kadın sorununa tamamen yabancı olduğunun adeta kanıtıdır. Kadın üzerindeki cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüyü kaldırma iddiasının zerresini taşımamaktadırlar. İstekleri ve beklentileri bu yönde değildir. Ne pahasına olursa olsun emperyalizmin uşaklığı rolü için birbirinin gözünü oymaktır dertleri. Halkın beklentileri, ihtiyaçları, sorunları sadece oy toplamak için malzemeye çevirecekleri birer teferruattan ibarettir.

Geçmiş dönemdeki pratiklerine kısaca bir göz atalım:

Çıkardıkları SSGSS yasası ve son dönemdeki torba yasa ile emekçi halkımızın zaten kuşa çevrilmiş haklarına, sofrasında kalan son lokmaya dahi göz dikebileceklerini bir kez daha gösterdiler bizlere.

Kadına yönelik şiddete “0 tolerans” dediler; şiddetin en büyüğünü uyguladılar. Güler Zere tecrit koşulları al-

tında katledildi, kadın tutsaklara yönelik baskılar artarak sürdü, tedavi hakları engellendi. Ayşe Paşalı ve daha nice kadın emniyetten koruma talep etmelerine rağmen göz göre göre katillerinin “insafına” terk edildi. Ülkenin başbakanı kadınlara **“üç çocuk yapmalarını ve eve kapanıp onlara bakmalarını”** salık verdi.

Kadın cinayetleri “münferittir” dediler, son yedi yılda kadın cinayetleri %1400 artarak rekor kırdı. Katillerin hemen hemen hepsi haksız tahrik indirimi ve diğer hafifletici sebeplerden yararlandı. Gereken yasal düzenlemelerse bir türlü yapılamadı. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu’nun hazırlayıp Sebahat Tuncel’in sunduğu bu yöndeki kanun tasarısının görüşülmesi ertelendi.

Hadım yasası adı altında rezalet bir yasa tasarısı sunuldu.

Tecavüzü toplum-sallığından soyutlayan bu tasarı, tecavüz suçu konusunda sadece hedef şaşırtmayı denemiş oldu. Bir yandan da meclisin kadın sorununda yaşadığı aczi gözler önüne serdi.

Eşcinselleri “hasta” ilan etti. Anti-bilimselliğin sınırlarını zorlarken kendini de aştı.

Peki, biz genç kadınlar

açısından bu süreç ne anlama gelmektedir?

Bizler genç kadınlar olarak emperyalist-kapitalist sistemin her türlü saldırısından iki kat fazla pay alıyor, iki kat fazla sömürülüyoruz. Temelde halkın tüm kesimlerine yönelen geleceksizleştirme ve güvencesizleştirme saldırılarının ilk elden hedefine oturanlar bizleriz. Krizlerin faturası öncelikle biz kadınların sırtına yükleniyor, geleceğimiz çok daha kolay ve fütursuzca ellerimizden alınıyor. Üstelik feodal ataerki toplumun baskısı bu sömürüyü perçinliyor. Ve yapılan seçimlerde bizi gelecek dönemde kimin sömürmesini istediğimiz soruluyor.

Cevabımız bellidir. Ne safız ne de saç uzun akli kısa. Bize dayatılan geleceksizliği, reva görülen şiddeti ve tecavüzü, yok saymayı ve ölümü örgütlenerek, ezilenin ezileni olarak safımızı ezilenlerden yana belirleyerek değiştireceğiz.

Biz genç kadınlar, meclisin yarısını değil, dünyayı istiyoruz, kazanacağız!

Yüzleşiyoruz, Hesaplaşıyoruz, Örgütleniyoruz!

Yeni Demokrat Kadın, Kurultay Örgütlenme Konferansı “Yüzleşiyoruz, hesaplaşıyoruz, örgütleniyoruz” şiarı ile 10 Nisan Pazar günü Taksim Hill Otel’de gerçekleştirildi. Özgür geleceği kurma mücadelesinde yitirdiklerimiz için saygı duruşuyla başlayan konferans, kadın mücadelesinde önemli bir yere sahip olan **Çiğdem Yılmaz**’a atfedildi.

Çiğdem yoldaş, YDG içinde faaliyet yürütürken, kadın komisyonları içinde yerini almış, genç kadınların sisteme, feodalizme karşı örgütlenmesinde yoğun bir emek harcamıştır. Eğer şehit düşmeseydi o da, hepimizi heyecanlandıran bu özel günde bizimle birlikte o koltuklarda oturacak, kürsüden genç kadınlara seslenecekti. Bedeni orada olmasa da bütün salonu dolduruyordu varlığı, sınımsız gülümseyişle bakıyordu her birimize...

Konferansın 3 temel gündemi vardı. İlk gündem Ankara YDK’dan arkadaşların sundukları **kadın sorununun tanımlanması ve kadın çalışmasının önemi** idi. Kadın sorununun özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla birlikte derinleştiği ve tam anlamıyla özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasıyla çözülmeye başlayacağı tartışıldı. Dünyanın yarısını oluşturan kadınların örgütlenmeden, özlemini kurduğumuz yarınlara erişemeyeceğimiz sunumun ana eksenini oluşturuyordu.

Sunumun ardından gündemle ilgili tartışmalara geçildi. İlk birkaç dakika sessizlik yaşadık. Yüzyıllardır sesimizi kısmak isteyen ataerkinin etkisiydi yaşadığımız suskunluk. Kısa sürede sıyrıldık bu durumdan. Çünkü susmaya değil, bunca zamandır konuşamadıklarımızı haykırmaya gelmişik oraya...

İlk sunumun ardından deneyim aktarımları yapıldı. İlk olarak YDG Merkezi Kadın Komisyonu olarak raporumuzu sunduk. Raporunda; bir süredir devam eden kadın çalışmalarımızda yaşadığımız sıkıntıları, önümüze çıkan engelleri, kat ettiğimiz mesafeyi anlatmaya çalıştık. Deneyimlerimizin faydalı olacağını düşünerek daha çok eksikliklerimiz üzerine hazırladık raporumuzu.

Kadın çalışmaları sayesinde bugün örgütümüzün profiline değiştiğini, az kadın değil, çok kadınla; yardımcı, değil örgütçü kadınlarla mücadelemizi sürdürdüğümüzü dillendirdik.

Merkezi Kadın Komisyonumuzun ardından Kadınların Kurtuluş Hareketi, İstanbul, **Ankara**, İzmir, **Dersim** ve Amed kadın çalışmalarıyla ilgili deneyimlerini paylaştılar. Dersim’den arkadaşlarımızın “Kadın çalışmasına başlamak için önce erkek arkadaşlarımızı ikna etmeye çalıştık” sözleri biz kadınların mücadele içinde karşılaşacakları engellere örnek olması açısından önemlidir. Bir kez daha

görüyoruz ki, bugün esas olarak tartışmamız gereken ana eksen ataerkillik meselesidir.

Alan raporlarının ardından öğle yemeği arası verildi. Yemek sırasında Ekvatorlu müzik grubu **Grup Nostalgia** canlı ve neşeli ezgileriyle ortama ayrı bir renk kattı.

Alan raporlarının ardından ikinci gündem olan “**Nasıl Bir Kadın Çalışması**” konulu sunum yapıldı. Sunumun ardından isteyenler söz alarak düşüncelerini söylediler. Yeni Demokrat Kadın çalışmasının bağımsız olması ve kadınlardan oluşması üzerine yaptığımız tartışmalarda sadece kadınlardan oluşan bir çalışmanın feminizme götüreceği ve çalışmanın erkeklerle birlikte yürütülmesi gerektiği yönlü bir kadın arkadaşın eleştirisi üzerine canlı tartışmalar yürütüldü. Yaptığımız tartışmalarda öncelikle kadınların bir güç olması gerektiğine ve yaşadığı sorunda örgütlenmesinin ve söz sahibi olmasının çok daha önemli olduğu üzerinde durduk. Bir kez daha yinelemek gerekiyor ki, “feminizme kayma” kaygısı kadınlara ya da kendimize duyduğumuz güven eksikliğinin bir sonucudur. Bu da esasta örgütümüze duyduğumuz güvensizliğin bir yansımasıdır. Biz ancak bu gerçekliği kabul edersek ileriye adım atabiliriz. Çalışmalarımızda bu gerçekliği unutmadan hareket etmemiz gerekiyor.

Son bölüme geçmeden önce kadın mücadelemizdeki tarihsel gelişimimizi konu alan bir

sinevizyon gösterimi yapıldı.

“**Kadın çalışmasının hedefleri**” sunumunu da İstanbul YDK’dan arkadaşlar yaptı. Yapılan tartışmalar sonucunda ortaklaştığımız nokta şu oldu; erkek şovenizmi ve emek sömürsünü birbirinden ayırmadan temel eksen olarak almak gereklidir. Yine ulusal baskı, şiddet, çevre-yıkım-yozlaşma ve toplumsal cinsiyet ve bunun içinde de LGBTT bireylere yaklaşımı çalışmalarımızda ana eksen olarak belirlemek gerekir.

Son olarak serbest kürsüde “**Emperyalist savaşlarda kadın**”, “**Hukuksal mücadelede kadın**”, “**Din ve kadın üzerindeki etkisi**” konularında da sunumlar yapıldı. Ayrıca bu bölümde gün boyu bizi dinleyen erkek arkadaşlarımıza da söz verdik.

Biz kadınlar biliyoruz ki, yolumuz zor ve uzun. Kadın çalışmalarımızın uzun bir mücadele ile birlikte oluşacağını da farkındayız. Sadece feodalizmle, sistemle değil; kendimizle, örgütümüzde kendini gösteren ataerkil anlayışla da mücadele etmek zorundayız. **Ama bunu yapabilecek kararlılığa, inanca ve güce de sahibiz.** Konferansımız ise bunun en somut örneği olmuştur.

Kavgamız kadınının kurtuluşu kesinleşinceye kadar sürecek!

Beş kızıl karanfil, beş gerilla, beş halk savaşçısı ve kadının ezilmişliğine yöneltmiş beş kızıl mermi... Dersim dağlarından seslerini yükselten beş kadın... Hepsi de türlü sömürülere isyan edip soluğu dağlarda almış. İsimleri bile anlatıyor kavgalarının rengini: **Eylem**, Emel, **Özlem**, Dilek, **Sevda**. Yani Sefagül, **Nurşen**, Gülizar, **Fatma**, Derya. Hepsi de ayrı ayrı sınıf mücadelesine, kadın mücadelesine katkılarıyla boşlukları doldurulamaz değerler. Biliyoruz ki binlerce yıllık sömürünün ve elbette direnişin başrolünde olan kadınlar onların sesinde, onların yüreğinde ve elbette onların mücadelesinde özgürleşecekler. Onların kavgasında daha fazla inisiyatif alacaklar ve daha fazla inisiyatif aldıkça da önlerine engel diye

sözcüklerimizin arasından, yaşamlarımıza sızan ataerkil anlayışa, tepeden tırnağa erkek egemenliğiyle silahlanmış kan ve zulüm düzenine dur demenin en net ifadesidir.

Yaşamlarının her alanında; evde, işte, okulda, tarlada ikinci cins olarak kabul görülen biz kadınların yürüttüğü mücadelenin haklılığı devrimci, komünist kadınların mücadeleleriyle açığa çıkarttıkları gerçeklerle bir kez daha açığa çıkmaktadır. Yılların ezilmişliğini görerek mücadeledeki yerini alan yoldaşlarımız sokak başlarında "namus" tu, "töre"ydi, "kan davası"ydi, "aşk"tı, "sevgi"ydi diyerek öldürülen, cinayete kurban giden kadınların, sokak ortasında bebeği düşürülen üniversiteli kadınların, on

konulan duvarları bir bir yıkacaklar! Çünkü onlar verdikleri mücadele ve mücadelelerinde aldıkları sorumluluklarla kadınlara, halkımıza umut olmaya devam edecekler. Çünkü onlar mücadelelerinin her anında milyonlarca kadının yaşamlarının her anında karşı karşıya kaldığı cinsel ezilmişliğin, sınıfsal sömürünün başkaldıran sesi olarak mücadelemizde yaşamaya devam edecekler. **Önder olmanın, önderleşmenin en güzel örnekleri olarak biz kadınların suskunluğunu parçalayacak, mücadelemizin kızıl karanfilleri olarak kavgamızda yerlerini alacaklardır.** Ve onları savaşmaya zorunlu kılan ve birer savaşçı haline getiren zulüm saltanatları son bulmadan da mücadele devam edecektir.

Onların dağ başlarından, göçük altlarından dağ eteklerine, yanı başımıza, okul sıralarımıza, sokak başlarına gelen sesleri umudumuzu büyütmektedir. Çünkü onlar hala seslenmekte bize: **Kavgayı büyütün!**

Onları savaşçı kılan, şehit kılan öz, bütün gerçekliğiyle haykırmaktadır kadınlara: önünüze örülen duvarları parçalayın!

Yaşamlarıyla olduğu kadar ölümleriyle de direncin örnekleri olan beş kızıl karanfilimiz, beş kızıl meşalemiz

beşinde gebe, on altısında ölü olan genç kadınların, onlarca kişinin tecavüz edip de "karşı koyabilirdi" denilen minik "kadın"ların, okullarında cinsiyetçi eğitim sistemiyle, evlerinde feodal aile düzeniyle yaşamı elinden alınan kadınların, özcesi bizim, kavgamızın kızıl gülleri olarak yaşamaya devam edeceklerdir.

Devrim mücadelesinin ve elbette kadın mücadelesinin en ileri mevzilerinde savaşırken esir edildiğimiz edilgenliği parçalamada, mücadele bayrağını yükseltmede geri durmadılar. Kadınlar yok sayılmaya devam edilirken onlar fikirleriyle, eylemleriyle **"biz buradayız ve mücadeleye devam edeceğiz!"** diyerek cevap oldular bizi yok sayanlara.

Elbette göçük altında nefeslerini kesen toprak, kavganın yeni güllerini yeşertecektir. Elbette uğruna şehit düştükleri kavga büyüyecek ve son bulacaktır. Nefesleri, gücümüze güç, sesimize ses katmaktadır.

Ve elbette onların arkasından söyleyecek bir çift sözümüz var: Rahat uyuyun yoldaşlar. Çıktığımız yolda, şehit düştüğünüz kavgada yalnız değilsiniz. Kavganız, kavgamız kadınının kurtuluşu kesinleşinceye kadar sürecek!

YDG Merkezi Kadın Komisyonu

Denge Civanê

NE SALDIRILARA BOYUN EĞECEĞİZ NE İSYAN VE DİRENİŞTEN VAZGEÇECEĞİZ!

Egemenler açısından korkunun somut yansıması saldırı-
mak, saldırmak ve daha fazla saldırmaktır. “İleri Demokrasi”
güzellemeleri, “Çözüm Siyaseti” palavraları, “Milli Birlik”,
“Demokratik Çözüm” vb. yalan ve demogojileri T. Kürdis-
tanı’nda tasfiyecilik ekseninde anlam bulduka, İbrahim
Oruç’un bedeninde kurşun, Elif bebeğin körpe başında pat-
layan gaz bombası olmaktadır. Acı, öfke, kin kuşandırsa da
yüreklirimizi, asla şaşkınlığa bulanmamaktadır zihinlerimiz...
Türk egemen sınıfının niteliği işlemektedir tüm çıplaklığıyla,
aslanan budur...

**Kürt halkı Newroz sürecinin görkemini ardında bırak-
mış ve seçim sürecine bu coşkuyla girmiştir.** Bu coşku aynı
oranda egemenlerin korkusunu büyütmiş ve büyüdükçe, Kürt
ulusuna yönelen saldırılar adeta bir kıyıma dönüşmüştür.

Sürecin politik özeti birçok gelişme gözönüne alınarak
yapılmalıdır. Bunların başında şüphesiz Ortadoğu’daki halk
ayaklanmaları gelmektedir. T. Kürdistanı hem bağrında derin-
leştirdiği isyancı özünden, hem de TC’nin Ortadoğu’nun
önemli ülkelerinden biri olmasından kaynaklı, egemen
sınıflarının kaygısını bu yönde de büyütmektedir. Nitekim Er-
doğan’ın, Sivil İtaatsizlik eylemlerinin bir parçası olarak ele
aldığı kitlesel cuma namazları eylemlerine “dini vecizeler”
ışığında saldırmaması boşuna değildir.

Diğer açıdan onca ileri demokrasi, çözüm söylemlerinin
karşılığı TC faşizminin gerçekliğini resmetmekten başka bir
anlam taşımamaktadır. Azgınlaşan saldırıların bilançosunu
çıkarmadan önce 2007 yerel seçimleri sonrasında Cemil
Çiçek’in Iğdır Belediye Başkanlığı’nı DTP (BDP önceli)’nin
kazanmasına atfettiği sözleri anımsamakta fayda var. Tescilli
bir faşist ve deneyimli bir devlet adamı olarak ezilenlerin öfke
ve nefretinde hak ettiği değeri kazanmış olan Çiçek “Er-
menistan sınırına dayandılar. Bu mesele muhalefet partileri
açısından da artık partiler üstü bir yaklaşımla ele alınmalıdır”
diyerek devletli yaklaşımın ne olduğunun altını çizmiştir. Çok
değil bu söylemlerden birkaç ay sonra ilk “KCK operasyon-
ları” devreye girmiş ve gerillaya dönük operasyonlar, orman
kıyımları, belediye başkanları dahil tutuklama furyaları
başlamıştır. Çiçek’in dilinden dökülen sözcükler, dönem
dönem öne çıkan, dönem dönem dillendirilen, AKP ya da
başka bir egemen sınıf partisinin anlayışı değil, aksine TC
faşizminin en berrak tutumudur. 90 yıllık devlet politikasıdır:

İnkâr et, yok say, katlet, baskı altında tut. Bu siyasetin özünde
hiçbir değişiklik yoktur. Tek başına AKP’nin faşist niteliğinin
yarattığı bir tablo yoktur ortada. Bu nedenle taktik söylemler
düzeyinde bile olsa “AKP ve devlet” yaklaşımı gibi iki ayrı
yaklaşımın varlığından söz etmek açıkta eksik ve doğru ol-
mayan bir yaklaşımdır.

Dört temel talep altında başlayan yeni süreçte Kürt ulusu,
Sivil İtaatsizlik eylemlerine başlamış ve biçim olarak Orta-
doğu’daki isyan pratiklerinin deneyimlerinden de yola
çıkarak “Demokratik Çözüm Çadırları”nı T. Kürdistanı ve
ülkenin dört bir yanında devreye sokmuştur. İlk bakışta pasif
gibi görünen bu eylem biçimine bile faşist devlet tahammül
etmemiş ve kıyımı aratmayan saldırılar ortaya çıkmıştır.
Hiçbir koşul altında Kürt ulusunun irade ve varlığını tanı-
mayan TC elbette onun meydanlarda haykıran sesine de
“kulak tıkamamış” ve fazlasıyla karşılık vermiştir. En faşist
ağızlar, akan salyalar eşliğinde, önce gerçekleşen eylemleri
aşağılamış ardından ise geceyarısı operasyonları devreye gir-
miştir. Aynı anda tüm Türkiye’de gerçekleşen operasyonlar
dahil olmak üzere toplamda sekiz kez bu çadırlara ülkenin her
yerinde saldırılar olmuş ve onlarca kez çadırlar yerinden
sökülmüştür. Yüzlerce kişi gözaltına alınmış; onlarca kadın,
yaşlı ve çocuk tutuklanmıştır.

Gerçekleşen tutuklamaları, açılan davaları YSK vetoları
izlemiş ve devlet ceberrutluğunu her türlü engelleme yolunu
gerçekleştirerek göstermiştir.

YSK vetoları karşısında Kürtler ayağa kalkmış ve devlet
yine devletliğini göstermiştir. Demokratik Çözüm Çadırları’na
hiçbir bahane tanınmaksızın saldırmış, gerçekleşen
kitle eylemlerine azgınca müdahale edilmiştir. Toplamda
sadece YSK protestoları süresince 898 kişi gözaltına alınmış
ve bunlardan 144’ü tutuklanmıştır. Biri liseli iki kişi ka-
tledilmiş, 256 çocuk gözaltına alınmış, işkencelerden geçmiş
ve tutuklananların % 40’i çocuk olmuştur. Okullara atılan gaz
bombaları, düğünlerde bebeklerin komaya girmesine neden
olan saldırılar ve gözaltılar, ev baskınları ve tutuklamalar...
Bunları Mersin, İzmir, İstanbul, Ağrı ve Yüksekova’da
izleyen yeni “KCK operasyonları” izlemiş ve süreç bu şekilde
devam etmiştir. Fakat bunların hiçbirisi istenen sonucu ver-
memiştir. Devlet gelişen kitlesel ve militan eylemler karşısında
birkez daha aceze düşmüş ve gerçekleştirdiği saldırılar da sonuç

vermeyince çareyi geri adım atmakta bulmuştur. Fakat YSK vetolarında atılan geri adım bu dönem gerçekleşen eylemlerin “faillerine” dönük yeni tutuklama saldırısına şimdiden dönüşmüş durumdadır.

PKK'nin eylemsizlik kararına karşın, önce Hatay sonrasında Dersim dağlarında gerçekleşen ve 14 gerillanın katledildiği askeri operasyonlar sürmektedir. Gerilla cenazelerine yapılan insanlık dışı uygulama elbet faşizmin ahlak anlayışına uygundur; fakat bir nefret ve tahammülsüzlük göstergesi olarak ibretlik bir pratiktir. 90'lı yılların yaygın uygulaması olan gerilla cenazelerine işkence meselesi yine yaşanmakta ve cenazelerin gözleri oyularak, kulakları, kolları, bacakları kesilerek insanlık dışı manzaralar Kürtlere reva görülen zulmün bir parçası olarak sunulmaktadır. Açıktır ki, bu her açıdan bir kıyım politikasıdır: Yoksay, imha ve inkar et. Ve yine açıktır ki bu her açıdan 90 yıllık TC'nin resmi politikasıdır.

28 Nisan'da gerçekleşen MGK toplantısı da bu sürecin bir parçası olarak öne çıkan bir diğer önemli konudur. Ortadoğu'daki Gelişmeler ve Seçim Güvenliği (Türkçesi: Halkın Muhtemel İsyân Pratiği ve Kürt Ulusal Sorunu) özel başlıklarıyla öne çıkan bu toplantıda Kürtlere dönük yeni saldırı planları ele alınmış ve YSK geri adımından sonra alternatifler üzerinde durulmuştur. Bu toplantının akabinde Erdoğan'ın “Kürt sorunu yoktur. Benim Kürt kardeşlerimin kullanılma sorunu vardır. Bizim iktidarımızda bu sorun çözülmüştür.” sözleri kayda değerdir. Kürt ulusal sorunu TRT 6 derekesinde tartışılmaktadır egemenler tarafından. “Tek Dil, Tek Bayrak, Tek Vatan” zihniyetine aykırı bulunan her talep, çıkış azgın saldırılarla karşılanmakta ve her açıdan gözdağı pratikleri sergilenmeye çalışılmaktadır.

Neden bu derece azgınca saldırmaktadır egemenler? Çünkü korkmaktadırlar ve her geçen gün Kürt halkının meydanları saran öfkesi egemen Türk Devleti'nin korkularını büyütme devam etmektedir. Bu korku YSK veto-sunu geri çektiren iradede, gerilla cenazelerinde meydanları dolduran yüzbinlerin sahiplenişinde cisimleşmektedir. Bölge halkı devletin gerçek yüzünü daha geniş boyutta kavradıkça egemenlerin korkusu yükselecektir. Seçim sürecinin en net göstergelerinden birisidir bu. AKP'nin icraatlarında somutlaşan tasfiyecilik sürecinin gerçek niteliği her geçen gün daha belirgin bir biçimde genişleyen bir kesimin öfkesine mal oldukça faşizmin saldırıları azgınlaşmaktadır/azgınlaşacaktır. Gerillanın çeşitli misilleme eylemleriyle hesap soruculuğunu göstermesi bu korkuyu büyütmede ve saldırıları da arttırmaktadır. Nitekim Mayıs

ayının ilk günleri buna fazlasıyla sahne olan gelişmelere tanıklık etmiştir. Kastamonu Ilgaz Dağları'nda gelişen eylem sonrasında yapılan tehditler açıklamalar ve “öç alacağız” tadında çıkışlar, gerillaya dönük operasyonlar ve “Boğaziçili öğrenciler de mi?” şaşkınlığıyla burjuva medyada yer bulan “KCK operasyonları” tam da bahsi geçen korkunun somut yansımasından başka bir şey değildir.

Böylesi bir denklemin içerisinde sonuca giderken nasıl bir yol izlenmesi gerektiği iki artı ikinin dört ettiği gerçeği kadar berrak ve nettir. Sadece T. Kürdistanı'ndaki faaliyetlerimiz açısından değil, tüm ülke genelinde yürüteceğimiz faaliyetlerde Kürt ulusuna dönük gerçekleşen saldırıların hak ettiği yeri aldığı bir pratik yöneliş önümüzdeki süreç açısından en önemli ihtiyaçtır. Seçim süreci boyunca Kürt ulusu ödediği bedeller üzerinden mücadelesini yükseltmekte, toprağa gömdükleriyle iradesinin hiçe sayılmasına karşı koymakta ve egemenlerin korkularını büyütmektedir. Korku büyüdükçe azgınlaşsa da saldırılar, fiili anlamda faşizm görece gerilemektedir. Bu mücadelede, ödenen bedeller ve sergilenen direngen karşı koyuş her açıdan sahiplendiğimiz ve ileriye taşıma gayretiyle ele aldığımız bir durumdur. Genel seçimlerde bağımsız milletvekili adaylarını destekleme tavrımız da bu zemin üzerinden gelişmektedir. **Yaklaşımımız çok nettir; Kürt halkının meydanlardaki gücüne güç katmak, büyütmek**

ve saldırılara karşı siper olmak. Çünkü faşizm bu iradeye saldırmakta, bu iradeyi kırmaya çalışmaktadır. Çünkü bu irade direniş ve isyanda ısrar ettikçe faşizmin iradesini geriletmekte ve demokrasi mücadelesini geliştirmektedir. Bu durum tüm ezilenlerin mücadelesi için böyle olsa da bugün için fiili olarak Kürt ulusunun pratiğinde daha çok somutlanmaktadır. Bu nedenle seçim sürecinde tavrımızı Kürt ulusuna yönelen saldırılar karşısında vücutlaştırdıkça pratiğimiz daha fazla anlam bulacak ve istenen sonucu doğuran bir durum açığa çıkaracaktır. Kürt halk gençliğine yakınlaşma zemini burası olacaktır.

Komünist önderin anma yıldönümü çerçevesinde ulusal sorundaki yaklaşımını ifade etmenin en değerli yolu burasıdır. Yani özetle pratiktir. Kürdistan dağlarında şehit düşen beş kızıl karanfilin uğruna şehit düştükleri mücadele aynı zamanda Kürt ulusunun mücadelesidir. Ödediğimiz bedellerin ağırlığı, yürüttüğümüzün mücadelenin doğası gereği olsa da öfkemizi büyütmede, gücümüze güç katmaktadır. **Toprağa düşen her canımız, toprağa düşen her Kürt genci bu mücadeleyi yükseltmek için nedenlerimizi çoğaltmaktadır.**

İrhal, irhal! Yeskutu nizam...*

İnsani müdahale kisvesinin, söz konusu Suriye olunca gündeme dahi getirilmeyişi BM'nin de NATO'nun da pazara çıkmış ipliğini paralamıştır. Olası ve hatta kaçınılmaz bir İkinci Arap İsyân Dalgası, muhakkak anti-emperyalist bir güzergâhta devinecektir. Emperyalizm yenilecektir, muhakkak...

İşte bunu yazmıştı duvarlara ilk gençlik çağındaki Suriyeli çocuklar. Tıpkı akran kardeşleri Filistinli, Kürdistanlı küçük generallere özenir bir edayla... Ve muhakkak, Mağrip suskunluğunu sloganlarıyla parçalayan komşu diarlardaki kardeşlerinin sürüklediği rüzgârın etkisiyle...

Geleceksizlik kuşatmasını parçalamaya niyetlenmiş bu masumane sloganla başladı Suriye'deki kitlesel protestolar. Daha doğrusu ve tam da isyan provasına sebebiyet veren şey, bu sloganı duvarlara yazan çocukların tırnaklarının çekilmesi olmuştu.

Gerçeği uzakta aramanın hiçbir anlamı yoktu. Ancak kendisine bakınca sonunu gören bir bakış, haliyle yakı-

nına da bakamayacaktı. İşte orada olanlar, bu mezalim, kan gölü, onun, Beşşar'ın eseridir oysa. Kendi işkencecilerini görmeyen bir zihniyeti tercih eden Beşşar'ın açıklaması, bize hiç de yabancı olmayan irite edici bir niteliğe sahipti: **“Dış mihrakların işi, yönlendirmesi...”**

1963 yılından beridir iktidara kumanda eden Baas Partisi, 1970 yılından itibaren Esad ailesinin hükümranlığında devleti yönetmeye koyulmuştu. Suriye'de, Baas denince akla ilk gelen OHAL'dir, 48 yıllık ömre sahip. Bizde Kürdistan denince akla gelene yakın. Suriye'de, devlet denince akla ilk gelen Muhaberat'tır elbette. Korku üzerine inşa edilen sistemin korkuluğu... Ve Şebbiha, hakkında çok kelam söylemeyi icap ettirmesin diye, JİTEM diyelim... **Korkuluğun püskülleri...**

Devletin ideolojik hattında Suriyeli Arapların hâkim ulus olduğu Suriye'de, hâkimiyet hususuna esas rengini veren mezhepçiliktir. İlginç bir şekilde, nüfusun yüzde on ikisine tekabül eden, yani bariz bir şekilde azınlık olmasına rağmen Nusayri seçkinler bürokrasinin tepesinde yer almaktadır.

Yine aynı orana yakın bir nicelik arz eden Kürtler ise diğer parçalardaki kardeşlerine benzer bir eziyete, inkâra maruz kalmaktadır. Üstelik eşsiz bir şekilde... Suriye'de

üç yüz bin civarında Kürt, kendi topraklarında vatansız statüsüne resmen dahil edilegelmiştir. Protestolara ilkin ihtiyatlı yaklaşan Kürtlerin hemen sonradan bu ihtiyatı bir kenara bırakması sonrasında Esad'ın paniği de ikiye katlanmıştı. Vatandaşlık gibi kaba bir haklar kategorisinden mahrum Kürtlere, vatandaşlık vaadinde bulunmakta gecikmemişti.

Beşşar, sadece Kürtlere vaatlerde bulunmakla kalmazdı. Kalmadı da. İşte bu yüzden, yarım asra yaklaşan ömrüne formel olarak son verdi OHAL'in. Ama kriz yönetmesini bilmeyen bir faşizmin, genel karakteristiği kaçınılmaz olarak Suriye devletinin tüm bünyesine işlemiştir. **Formellik, sadece yasadır, şekildir, ehemmiyetsizdir faşizmde.** O yüzden ki, protestoculara tanklarla müdahale edip katliam gerçekleştirmek, katliamda ölenlerin cenazesinde yeni bir katliama imza atmak için şekle ihtiyaç duyulmamıştır. **OHAL, yoktur artık. Ne de olsa katliam yapan yasa değil, yasakoyuculardır.**

Halkın tepesinde kesintisiz bir zulmü var eden her sistem gibi Suriye devletinin manevra kabiliyetinin yine aynı zulümle şekillenmesi kaçınılmazdır. Esad krallığı, yarattığı korkunun simetrisiyle karşılaşmıştır. Korkuya düşen kendileri olmuştur bu kez. Zira sistemin çevrelediği korku duvarlarını parçalayarak ayağa kalkan kitleler sistemin korkusu olmuştur. Benzerleri devrilmiştir Esad'ın. Farklı bir manevra için ne kabiliyet vardır, ne de kâfi derecede zaman. Farklı bir manevra, iktidarı kaybetmek pahasına bile olsa gerçekleştirilemez... Esad krallığı çatırıyor, yıkılmasını hızlandıracak bir hatta yürüyor buna rağmen...

Protesto gösterileri onuncu gününü doldurduktan sonra ilk kez konuşan Esad, konuşmak için neden bu kadar beklediğini, mevcut vaziyetin tam bir fotoğrafını çekebilmek adına olduğunu söylüyor. Esad'ın nasıl bir fotoğraf çektiğini gösterilerin hemen üçüncü gününde göstericilere ateş açmasından anlamak hiç zor değil. Esad ve benzerlerinin bildiği başkaca bir yöntem yok. Şimdiye kadar baskıyla sindirdiği reyanın kalkışmasını, ancak daha yoğun bir şiddetle bastırabileceklerini düşündüler.

Oysa her ölüm yeni bir öfke gününü beraberinde getirmektedir. Bu koşullarda verilen hiçbir reform vaadinin işe yaramayacağı açıktır. Zira kitleler Esad'a güvenmek için hiçbir neden bulamamaktadır. Üstelik en ciddi vadin, OHAL'in kaldırılması vaadinin gerçeğe dönüştüğü koşullarda dahi OHAL ötesi saldırılar haklı öfkelerin kabarmasına yol açmaktadır. İlk kez konuşan Esad, halka saldıranların devletin emriyle hareket etmiş olamayacağını söylemişti. Hemen akabinde, devlet emrinden azade

tanklar, daha büyük saldırılara girişmişlerdir bile...

Ve dış mihrakların kıskırtması... Kitlelerin gücünün farkına varmayan ayamazlık halidir ancak. Kitlelerin gücünün salt kinetik değil, potansiyel bir enerji olarak biriktiğini anlamayan bir zavallılık durumunun herzeleri... Diyelim ki, haklıdır Esad: ABD ve İsrail'in oyunudur olanlar. Zira mümkündür bu. Böylesi bir durum varlığı, ne şekilde olursa olsun halka karşı girişilen katliamlara haklılık kazandırmayacaktır.

Üstelik emperyalist güçlerin Esad'a karşı tutumu Kadafi'ye karşı alınan tutumun gerisindedir. Bölgede emperyalizmin sadık bekçilerinden Kuveyt ve Suudi Arabistan devletlerinin hemen eylemlerin başında Esad rejimine desteklerini ilan etmesi emperyalist güçlerin tu-

Halkın tepesinde kesintisiz bir zulmü var eden her sistem gibi Suriye devletinin manevra kabiliyetinin yine aynı zulümle şekillenmesi kaçınılmazdır.

tumunu izah eder niteliktedir. Libya'ya, özel anlamda isyan dalgasını hedefinden saptırmak gayesiyle müdahaleyi gündemine alan emperyalizm, Suriye karşısında şimdilik ve esasen sessizliği yeğlemektedir.

Türkiye üzerinden Suriye'ye yönelik ticari parantezde geliştirilen ilişkiler, kalkışmayı Suriye devletini zayıflatarak iplerin tamamen emperyalist güçlerin eline geçmesini sağlama ve bununla birlikte Lübnan'da Hizbullah'ı zayıflatmak, İran'ı yalnız bırakmak planları Esad'a yönelik hassas yaklaşımı belirleyen başlıca hususlar olarak öne çıkmaktadır.

İnsani müdahale kisvesinin, söz konusu Suriye olunca gündeme dahi getirilmeyişi BM'nin de NATO'nun da pazara çıkmış ipliğini paralamıştır. Olası ve hatta kaçınılmaz bir İkinci Arap İsyan Dalgası, muhakkak anti-emperyalist bir güzergâhta devinecektir. Emperyalizm yenilecektir, muhakkak... (* Git, git! Yıkılıyor rejim...)

ADALET YERİNİ HENÜZ BULMADI!

2 Mayıs günü Obama'nın yaptığı açıklamayla **Usame Bin Ladin**'in öldürüldüğü açıklandı. Yapılan açıklamaya göre küçük bir komando birliği tarafından yapılan operasyonda Pakistan, Afganistan sınırına yakın bölgede 11 Eylül saldırılarının sorumlusu olarak görülen Usame Bin Ladin öldürülmüş bulunuyor. Operasyon aynı zamanda ABD'nin bir güç gösterisi olarak ele alındı. Amerikan filmlerini aratmayacak görüntüler eşliğinde Usame bin Ladin katledildi.

Usame Bin Ladin'in öldürülmesiyle birlikte El Kaide'ye ve Usame Bin Ladin'e dair tartışmalar tekrar gündeme gelmiş bulunmaktadır. Usame Bin Ladin'in CIA ile ilişkisi olduğu yıllardır iddia edilmektedir. Bunun en büyük ispatı olarak ise Rus Sosyal Emperyalizmi'nin Af-

ganistan'a girdiği süreç gösterilmektedir. Rus Sosyal Emperyalizmi'nin Afganistan'a girişiyle birlikte Usame bin Ladin ABD yanlısı, Rusya karşıtı bir çizgi izlemiştir. CIA tarafından bu dönemde eğitimden geçirilen Ladin, çizgisini söylemleriyle de birçok kez dile getirmiştir. ABD'nin Kuveyt işgali ile birlikte Usame Bin Ladin ve liderliğindeki El kaide örgütü ABD'ye cihat ilan etmiş ve o saatten sonra ABD ya da ABD ile işbirliği içerisinde olan devletleri hedef alan faaliyetler ortaya koymuştur. Gerek ülkemizde gerek dünyada bazı kesimler Usame Bin Ladin ABD'ye cihat ilan etmesine hiçbir zaman inanmamış, Usame bin Ladin'in ABD ile bu kez gizli bir işbirliği içerisinde olduğunu iddia etmişlerdir. Buna bağlı olarak da El Kaide'nin yaptığı bütün eylemlerin esas olarak ABD tarafından yapıldığı ileri sürülmüştür.

Dünya üzerinde olan biten her şeyin sorumlusu olarak ABD'yi gören, ABD'den bağımsız hiçbir örgütlenmenin var olamayacağını düşünen komplocu anlayışların El Kaide ile ilgili öne sürdüğü tezlerin elbette gerçek olan yanları da olması mümkündür. Ancak her olayın ardında ABD'yi arayan, ABD'yi her şeye kadir bir güç olarak göstermeye de hizmet eden bu iddialar meselenin esasını oluşturmamaktadır. Usame Bin Ladin'in ABD destekli bir örgüt olup olmadığı tartışmalıdır; ancak tartışmasız olan ABD'nin emperyalist politikaları için El Kaide'nin yaptığı eylemlerden yıllardır faydalanıyor olmasıdır.

El Kaide'nin yaptığı iddia edilen en önemli eylem 11 Eylül'de İkiz Kulelere gerçekleştirilen saldırdır. **ABD'nin öncülüğünü ettiği Büyük Ortadoğu Projesi'nin olgunlaştırılmak istendiği bir dönemde gerçekleştirilen 11 Eylül saldırıları, kaynağı ne olursa olsun ABD'ye aradığı bahaneyi sunmuştur.** Bu saldırı ABD'nin Afganis-

A dalet yerini henüz bulmamıştır. Asıl adalet ezilen halkların isyanıyla gelecektir ve bizim adaletimiz emperyalizmi, emperyalizmin haksız savaş politikalarını, kanlı katliamları tarihin derinliklerine gömecektir.

tan, Irak gibi zenginliklerini yağmalamak istediği ülkelere saldırmak istediği bir dönemde devreye girmiştir. 11 Eylül saldırılarının hemen ardından ABD, saldırının sorumlusu olarak Usame Bin Ladin'i ilan etmiştir. Yine saldırının üzerinden bir ay bile geçmeden Usame Bin Ladin'in Afganistan'da olduğu "yoğun araştırmalar sonucu tespit edilmiştir". Sözde Usame Bin Ladin'i bulup cezalandırmak, teröre savaş açmak için Afganistan'ı işgal eden ABD, Afganistan'ı kana ve göz yaşına bulamıştır. Usame Bin Ladin'in sorumlusu olduğu iddia edilen eylemin faturası Afganistan halkına çıkartılmış, onca insanın ölmesine, evinden barkından olmasına rağmen Usame Bin Ladin bulunamamıştır.

Maksadın Usame Bin Ladin'i bulmak olmadığı kısa zamanda anlaşılmıştır. Asıl amaç Ortadoğu'da ülkeleri BOP'a uygun dizayn etmek, bölgedeki sömürüyü artırmak ve bunun için de bahaneler bulmaktır. Afganistan'dan sonra zincirin ikinci halkası Irak olmuştur. Demokrasi ve özgürlük götürmek, kimyasal silahları bulup yok etmek de Irak işgali için bahane olmuştur. Usame bin Ladin'i bir

türlü bulamayan ABD Irak'ta da nedense kimyasal silahları bir türlü bulamamıştır.

Ortadoğu'da başlayan, Ortadoğu Projesi kapsamındaki işgaller halkasının en önde gelen bahanesi, Afganistan'da gerçekleştirilen savaşın sözde nedeni olan Usame Bin Ladin ABD'nin açıklamasına göre öldürülmüştür. Ancak emperyalizmin işgal politikası da, bu politikalara kılıf uydurma çabası da son bulmamıştır. Nitekim Usame Bin Ladin'in ölümü bile hiç vakit kaybedilmeden saldırı aracı olarak devreye sokulmuştur. Ülkemizde de liberal kalemşörlerin hızlıca gündeme getirdiği ideolojik saldırılarla, yaşamından olduğu gibi, ölümünden de emperyalist efendiler yararlanmak istemektedir. Ladin'in ölümü üzerine Obama propagandası güçlendirilmek istenmektedir. Obama'nın yeniden başkanlığa aday olacağını açıklamasının hemen ardından Usame Bin Ladin'in bulunarak öldürülmesi dikkatleri çekmektedir.

Ülkemizdeki en önde gelen görevlerinden biri ülkemizdeki anti-emperyalist hassasiyeti zayıflatmak ve AB ile ABD'yi sempatik göstermek olan liberal yazarların Obama üzerinden ABD propagandası yapması

zemini bu süreçte yeniden doğmuştur. Obama'nın Usame Bin Ladin'in ölümünün ardından yaptığı konuşma, estirdiği sözde değişim rüzgarının bir parçası olarak lanse edilmek istenmiştir. Bush'tan farksız olarak aynı emperyalist savaş politikalarının savunucusu olan Obama'nın Ladin'in ölümü ardından **"efendice"** konuşması büyük bir maharet olarak sunulmuş, Bush ABD'si ile Obama ABD'si arasındaki **"büyük fark"** bir kez daha gündeme getirilmiştir. Obama'nın açıklamasının ardından yapılan açıklamalar ABD propagandasına dönüştürülmektedir.

El Kaide'nin lideri Usame Bin Ladin'in ölümüyle birlikte Afganistan işgalinin, Pakistan operasyonlarının başat sebebi olarak öne sürülen argüman ortadan kalkmıştır. Ancak emperyalizm yerli yerinde durmaktadır. Emperyalizmin doğası gereği yürüttüğü kanlı emperyalist savaşlar da bugün Libya'da olduğu gibi devam etmektedir. Obama yapılan açıklamada adaletin yerini bulduğunu ilan etmiştir. **Adalet yerini henüz bulmamıştır. Asıl adalet ezilen halkların isyanıyla gelecektir ve bizim adaletimiz emperyalizmi, emperyalizmin haksız savaş politikalarını, kanlı katliamları tarihin derinliklerine gömecektir.**

SİVİL İTAATSİZLİK ÇADIRINA ZİYARET

BDP ve DTK tarafından "Ana Dilde eğitim, siyasi tutsakların serbest bırakılması" vb. talepler için örgütlenen sivil itaatsizlik eylemleri tüm heyecanı ve coşkusuyla tüm Türkiye'de olduğu gibi İzmir'de de devam ediyor.

Böylesi bir süreçte biz YDG'ye düşen de elbette Kürt halkıyla birlikte mücadeleyi yükseltmek, onların direnişine omuz vermektir. Bizler İzmir YDG olarak 2 Nisan Cumartesi günü Agora'da bulunan sivil itaatsizlik çadırını ziyaret ettik. Kürt halkı ve mücadelesine, önümüzde olan genel seçimler üzerine sohbet ettik. Ziyaret zamanımız yemek saatine gelmesinden kaynaklı ilk etapda çok fazla sohbet etme olanağı bulamasak da ilerleyen zamanlarda sohbet etme fırsatı bulduk.

İzmir YDG

TC LIBYA'DAN DEFOL!

İzmir YDG olarak 2 Nisan salı günü Libya'daki emperyalist saldırıya karşı basın açıklaması gerçekleştirdik.

"Emperyalistler ve işbirlikçi-uşak TC Devleti Libyadan defol" ozaliti açtığımız açıklamada, Libya'ya yapılan emperyalist müdahaleye, katliamlara ve uşak TC devletinin ikiyüzlülüğüne değinerek; *"Biz bunları kabul etmiyoruz. Afganistan'a ve Irak'a demokrasi götüreceğiz diye gidenler orayı kan gölüne çevirdiler. Libya'ya saldırmalarının amacı da huzur ya da barış götürmek değil; tam aksine Libya halkını sömürmek, bağımlılığını arttırmak, silah tüccarlarına ve petrol şirketlerine peşkeş çekmektir. Bir kez daha belirtelim; Türkiye halklarının direnen Libya halkına borcu vardır. Bu borç; eli kanlı katillere karşı Libya halkıyla dayanışmak, onların direnişine omuz vermek ve ülkemiz özgülünde anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmektir."* diyerek basın açıklamasını sonlandırdık.

KOLEKTİFİN SESİ

LİSELİ GENÇLİĞİN İSYANINI “SELAMLAMAK”

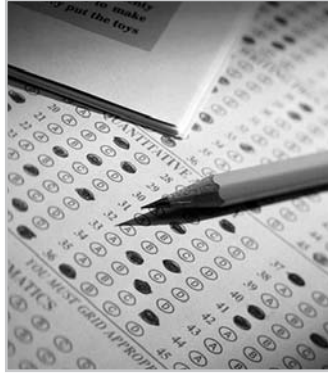
Yükseköğretim Geçiş Sınavı (YGS)’nda ortaya çıkan şifre meselesi son yıllarda, öğrenci gençliğin, liseli gençlik şahsında, en önemli ve kitlesel eylemlerine tanıklık etmemizi sağlamıştır. Eşitlikten yoksun, paralı, anti-bilimsel eğitim sisteminin en çirkin biçimi ülkemizdeki sınav sisteminde kendisini açığa vurmaktadır. Ve eğitim sisteminde var olan yapısal sorunlara yapılan her pansuman farklı biçim ve konularda patlak vererek eğitim sisteminin tavanına dinamit olmaya neden olmaktadır. Egemenlerin sürekli bir şekilde sınav sisteminde değişiklik yapmalarına, her eğitim bakanının “yeni” politikalarla sahneye çıkmasına vesile olan tam da gerici eğitim sisteminin yaşadığı yapısal sorunlardır. Kısa vadeli “pansuman işlevli” müdahaleler hem eleştirilerin önünü almak amacıyla hem de parlamentoda çoğunluğu elinde bulunduran egemen sınıf partilerinin çıkarları temelinde ele alınmaktadır. Diğer yandan eğitim sistemine yapılan esaslı müdahaleler ise daha uzun vadeli çıkarlar ekseninde ele alınmaktadır. Eğitimin paralılaştırılması süreci, eğitimin çeşitli emperyalist politikalar ışığında organize edilmesi meselesi ise bahsi geçen konuya örnek gösterilebilir...

Türk eğitim sisteminin bu gerici niteliği öyle ki onun bütün kurumlarına yansımıştır. Nitekim YGS’de ortaya çıkan şifre meselesi ÖSYM şahsında bu konuşmuşluğu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Mesele, şifre “var mı, yok mu” tartışmasının ötesinde bir konudur. Ortaya çıkan tablo ne “beceriksizlik”, ne “tatmin oldum” şarlatanlığı, ne de “Ali Demir istifa etmeli.” geçiştirmeciliğiyle ele alınabilir. Keza Ali Demir ve ekibi gerçekten “beceriksizdir”. Bu durumu Bülent Arınç şahsında onu “kadroya” alan AKP bile üzüntüler eşliğinde, kapalı ifadelerle kabul etmiştir. Nitekim sürecin gelişimi baştan sona tutarsızlık, yalan, çarpıtma ve üstünü örtme temelinde ele alınmaya çalışılmıştır. Fakat liseli gençliğin sokaklarda yükselen sesi ve oluşan kamuoyu baskısı, bu durumun deşifre olmasını sağlamış ve istenen sonuç elde edilememiştir. Ve atılan her adım

ÖSYM ve onun şahsında eğitim sisteminin bataklığa daha fazla saplanmasına, kısaca oynanan kartların elde patlamasına neden olmuştur. ÖSYM başkanının yalan beyanlarına bozacı-şıracı denklemi gereğince “ikna olan” Cumhurbaşkanı’ndan, Başbakan, Meclis Başkanı ve liselilere küfür eden Valisine kadar geniş bir kesimin oluşturduğu koro bu süreç ilerledikçe sesini inceltmiş ve şifre yok iddialarının arkasında duramamıştır. Bozacı-şıracı korusu savcılık soruşturmasının uzatılması hamlesi ile yeni bir soluk almış ve liseli gençliğin eylemlerine saldırmak zemininde konumlanmıştır. Fakat ÖSYM’nin “yediği naneler” bununla sınırlı kalmamıştır. Keza, savcılık kararının açıklanmasının akabinde ÖSYM sınav sonuçlarını açıklamış ve bu kez de sınav kağıtlarının yanlış okunması, birçok “adayın” itirazından sonra 200 puan gibi farklı sonuçlar alındığının ortaya çıkması yeni bir “skandalın” doğmasına neden olmuştur. Yanı sıra ALES sınavında yanlış ve eksik soru kitapçıkları, Ali Demirin profesörlük tezinin intihal olduğunun “ortaya çıkması” vb. tüm durumlar gerçek bir “beceriksizliğin” sonucu olmuştur. Fakat burada bahsedilen ve egemen sınıf sözcülerinin üzüntüsüne neden olan asıl “beceriksizlik”, gerici eğitim sisteminin “en güvenilir” kurumu olan ÖSYM şahsında patlak vermesidir. Yani yanlışlığın ortaya çıkması, “şifrenin” anlaşılması meselesidir. Bu açıdan Ali Demir sonuna kadar beceriksizdir. Egemen sınıf sözcülerinin asıl meselesi ve sıkıntısı burasıdır.

Diğer açıdan CHP, MHP gibi faşist sistem partilerinin de durumdan pay çıkarmaya çalışan tutumları seçim sürecinin beyhude pratiğinden başka bir şey değildir. Bu kesimden gelen hiçbir eleştirinin yönü esaslı bir biçimde sınav sistemine, eğitim sistemine değinmemektedir. Esas olarak eğitim sisteminde ortaya çıkan tabloda bu kesimin de emekleri olduğu düşünüldüğünde yapılan muhalefetin özü daha net anlaşılacaktır.

Tekrar pahasına belirtelim: çok net olarak ortaya çıkan

durum büyük bir “beceriksizliktir”. Bir milyon yedi yüz bin öğrencinin girmiş olduğu sınavda ortaya çıkan şifre meselesi ciddi bir adaletsizliğin, mağduriyetin oluştuğunu ortaya koymaktadır. Fakat bu meselenin yapılan bu “beceriksizlik” sayesinde çıplak bir biçimde ortaya çıkması liseli gençlik açısından olumludur. Olumludur çünkü zaten gerici eğitim sistemi ve bu sistemin temelini oluşturan sınav sistemi başlı başına adaletsiz, mağdur eden bir sistemdir. Liseliler üniversite kapılarına binlerce liralık meblağlara varan paralar vermeden gelememektedir. Liseli gençlik koyu bir geleceksizliğe, belirsizliğe mahkûm edilmektedir. Ortalama dört yüz bine yakın öğrencinin geçebildiği üniversite kapılarını aşındırmak için, bir milyon yedi yüz bin öğrenci başvurmakta ve liseliler, rekabet ve sınav psikolojisine itilerek kişiliksizleştirilmektedir. Bu açıdan ortaya çıkan tablo liseli gençliğin eğitim sisteminin gerçek niteliğini fark etmesine, sisteme olan öfkesini büyütmesine neden olduğu için olumludur. Sınavlarda kopya çekme meselesi ne yenidir ne de son olmaktadır. Sınav sisteminin en dolaysız sonucudur bu tablo ve bu yanıyla “doğal” bir sonuçtur. Liseli eylemlerinin etki ve gelişim koşullunu bu zeminde aramak gerekmektedir.

Liseli Gençlik

Basın açıklamalarıyla başlayan ve ardı sıra boykot gibi önemli sonuçlar doğuracak biçimlere evrilen liseli gençliğin eylemleri üzerine birçok değerlendirme yapmak mümkündür. Fakat doğru bir değerlendirme her şeyden önce liselilerin sorunlarına ve koşullarına hâkim olmamızı gerektirecektir. Genel olarak üniversiteli gençlikle benzer problemler yaşayan ve geleceksizlik kısıncında sıkıştırılmış, liseli gençliğin üniversiteli gençliğe göre, belirli özgünlüklerine karşın daha zorlu koşulları vardır. Paralı-niteliksiz-milliyetçi-cinsiyetçi eğitim, staj sömürüsü, sağlıksız yurtlar, öğretmen ve idare baskısı, kılık kıyafet yönetmeliği, sınav sistemi, dersane gerçekliği ve tüm bunların karşılığında geleceğe dair büyük belirsizlik ve umutsuzluk... Daha yakından incelendiğinde, çok daha büyük sorunlar yaşadığına tanık olmaktadır liselilerin... Sistem öğrenci gençliği daha özelden ise liseli gençliği, hiçbir şekilde özne olarak görmemekte ve koyu bir baskı uygulamaktadır. Liseli gençliğin yasal sınırlar içerisinde, kâğıt üstünde dahi örgütlenme hakkı yok sayılmaktadır. Fiili anlamda liselilerin attığı bu yönlü adımlar ise her türlü yöntem kullanılarak engellenmeye çalışılmakta, disiplin ve soruşturmalara maruz bırakılmaktadır. Bunların yanında aile baskısı da liseliler için önemli bir sorun olmaktadır. Sistem liselilerin her hak arayışını ayrıca aileler üzerinden kurduğu baskı yoluyla meşrulaştırmaya ve daha etkin kılmaya çalışmaktadır. Ve yer yer bunda başarılı da ol-

maktadır. Eğitimsel sorunlar, maddi sorunlar, baskı ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engeller, aile baskısı, vb. daha birçok şey geleceksizlik ve umutsuzlukla birleşmekte ve liselilerin yaşamını koyu bir karanlıkla yüz yüze bırakmaktadır.

Diğer yandan liseliler, son yıllarda artan bir ivmeyle bu tabloya karşı başkaldırmakta ve örgütlü mücadelelerini yükseltmektedirler. Dergimizin önce ki sayılarında da sıklıkla yer verdiğimiz gibi liseliler sürecin hem örgütlenmeye en açık kesimini oluşturmakta, hem de devrimci mücadele yürütme iddiasıyla kendiliğinden örgütlenmeler kurmaktadır. Bu önemli bir ayrıntıdır. Çünkü meselenin bu yanı, devrimci gençlik örgütlerinin sürece yanıt olamayan pratiklerine doğrudan bir eleştiridir. Diğer açıdan ise örgütlenmeye, devrime ve geleceğini inşa etmeye doğru atılan bir adım ve bir iddiadır bu... Bunlarla birlikte liseli gençliğin son yıllarda devrimci önderlerin hayatlarına ve fikirlerine olan ilgileri, İbo, Mahir, Deniz anmalarında görülmekte ve 1 Mayıs gibi günlerde kitlesel kortejler oluşturmaları ayrıca birçok siyasi gençlik grubunun kortejlerinde liselilerin önemli bir nicelik oluşturuyor oluşu önemli bir yerde durmakta ve devrimci sorumlulukla incelenmesi gereken pratikler oluşturmaktadır. Açık ki liseliler kendilerini sarmalayan olumsuz koşullara karşı yükselen tepkilerini bir birikime dönüştürmektedirler...

Ve Liseliler Sokakta...

YGS eylemlerini öncelikle bu zeminde ele almak gerekmektedir; Liselilerin özgün koşulları, gençliğe dönük süreklileşmiş saldırılar ve gençliğin biriken öfkesi... YGS eylemlerinin gelişim süreci de bu yaklaşıma birçok kanıt kendi içinde barındırmaktadır. Liseliler şifre meselesine ilk tepkilerini birkaç ilde öncelikle nispeten cılız bir biçimde dillendirdiler. Fakat süreç ilerledikçe, ilk şaşkınlık ve kafa karışıklığı yerini önemli bir öfkeye bırakmış ve bu öfke sokakları sarmıştır. Eylemlerin ikinci aşaması olan derslerin boykot edilmesine karşı okul idareleri, kapıları kilitlemiş, tehdit ve baskılar oluşturmuş, “devlet büyükleri”, açık tehditler de bulunmuş, ailelere “çocuklarını sokaktan uzak tut”, ‘telkinlerinde’ bulunmuştur. Egemenler tüm pratikleriyle liselilerin eylemsel bir karşı koyuşa yönelmelerinden korktuklarını göstermişlerdir. Erdoğan’ın hemen “provokatörlük” zırhını kuşanması ve “muhalafet örgütüyor” imajı oluşturması da boşuna değildir. “Biz de beş-on bin genci alır karşısına koyarız.” söylemi de bu korku ve bilinçli çarpıtmanın yanı sıra halk gençliğini nesneleştiren zihniyeti yansıtması açısından da önemlidir.

Anılması gereken önemli yaklaşımlardan birisi de, bur-

juva basının özellikle gençlikle ilgili gündemlerde öne çıkan Abbas Güçlü, Cüneyt Özdemir gibi yazarlarının ele alışlarıdır. Bu türden kalemler, egemen sınıflara liselilerin sokağa dökülmesinin ne kadar tehlikeli olduğu telkininde bulunmuş, yapılanın bir hata olduğu ve bu hatadan “iktidarın” dönmesi gerektiğini sürekli bir şekilde öğütlemiştir. Liselilere ise haklarını mahkemeler gibi yasal yollardan aramaları önerisinde bulunan bu baylar egemen sınıfın korkularına çok açık bir biçimde tercüman olmuşlardır. Bu sıradan bir durum değildir. Gelişen çeşitli öğrenci eylemlerini dikkate değer bulmayan bu türden burjuva yazarlar, YGS şifrelerinden duydukları rahatsızlığı ve üzüntüyü; “Talepler haklı ama ah bir de bizim istediğimiz biçimde dillendirilse.” tadındaki çıkışlarıyla ele almış ve rahatsızlıklarının özünü ortaya koymuşlardır.

Tüm engelleme girişimleri, baskı ve çarpıtmalara karşın liseliler oynanan oyuna, adaletsizliğe, baskılara ve esas olarak sınav sistemine karşı öfkesini sokağa dökmüştür. Yozgat, Tokat ilçeleri, Ağrı, Bodrum, Fethiye, Rize, Çerkezköy, Menemen gibi yerler dahil toplamda tüm Türkiye’de bine yakın eylem örgütlenmiş, “hiçbir kıpırdamanın olmadığı” yerlerde liseliler “kıpırtı” olmuşlardır. Ve gerçekleşen eylemlerde on binlerce liseli sokaklarda geleceği için ayağa kalkmıştır. Son yılların en renkli, en yaratıcı ve en kitlesel öğrenci eylemleri-hareketliliği yaşanmıştır. Bu aniden gelişen kendiliğinden bir durum değildir. YGS şifreleri bir kıvılcım olmuştur. Liselilerin geleceğinin ellerinden alınmasına, sınav sistemine, baskıya, asosyalleştirmeye, rekabetçiliğe... karşı biriktirdiği öfke sokaklarda, meydanlarda ve ders boykotlarında isyanlaşmıştır. Liseli eylemleri liseli mücadelesini daha güçlü kılmış ve liselilerin politize olmalarına önemli bir biçimde başlangıç olmuştur. Keza bu durumu en iyi yansıtan liselilerin 1 Mayıs alanlarındaki yeri ve kitleselliğidir.

Eksiklerimiz, Görevlerimiz

Gençlik örgütümüz liselilerin geleceğine yapılan saldırıyı, liselilerin ayağa kalkan öfkesini ve gelişen eylemelilik sürecini etkili bir karşı koyuş, ilişkilendirme ve etkileme pratiği üzerinden örgütleyememiştir. “GelecekSizsiniz” kampanyamızın olduğu dönemde, tam da liselilerin geleceğini doğrudan ilgilendiren böylesi bir gündemin kampanya faaliyetimizle nitelikli bir şekilde birleştirilememesi önemli bir eksikliklerdir. Alan örgütlülüklerimiz durumu daha çok liseli yoldaşların ilgilendirilmesi gereken bir gündem olarak ele almış ve gelişen eylemlere müdahalemizin boyutunu bu durum şekillendirmiştir. Liseli örgütlülüğümüzün kurumsal olmadığı veya olmadığı alanlarda eylemlere destek olan bir pratiğin dışına çıkılmamış, hatta yer yer bu bile yapılmamıştır.

Çeşitli alanlarımız ise bu konuda olumlu bir pratik sergilemiş olsalar da bunlar lokal kalmış ve istenen düzeyde olan pratikler olmamıştır. Genel olarak gelişen gündemlere müdahil olmak konusunda yaşanan sıkıntı, diğer yandan liselilerin örgütlenmesi ve mücadelesine hak edilen önemin verilmemesi gibi nedenler bu konuda etkilidir. Fakat yanı sıra liselilerin yükselttiği çeşitli talepleri politik olarak geri bulan; “meseleyi yanlış ele alıyorlar”, “onlar sadece Ali Demir istifa etse her şey düzelecek sanıyorlar” gibi ‘ufuk açıcı’ tespitleriyle liseli eylemlerini küçümseyen belli yaklaşımlar da söz konusu olmuştur.

Öncelikle belirtmeliyiz ki, geri talepler de olsa (gerici değil *geri*) halk gençliğini gelişen herhangi bir hareketinin içinde yer almamak, ona etkide bulunmaya çalışmamak; kitle hareketlerinin özünü kavramamak, kitleleri küçümsemekle ilgilidir ve devrimci düşünüşten uzak bir anlayıştır. Bu durum, apolitiklik, gündemden kopukluk ve fiili gelişmelere ilgisizlik le ilgili olduğu gibi; liseli gençliğin yukarıda

özetlenen nedenlerden dolayı taşıdığı devrimci potansiyeli fark etmemek, devrimci gençlik mücadelesini geliştirme konusunda fiili olarak ayak diremek demektir.

Bu yönlü eksikliklerimiz örgütümüzün hızlı bir şekilde gidermesi ve aşması gereken eksiklikleridir. Diğer açıdan örgütümüzün sistemli bir şekilde tüm alan faaliyetlerinde liseli gençlik için ayrı ve özel bir yoğunlaşma içerisinde olması konusunda daha belirgin adımlar atmaya ihtiyacı vardır. Liselilerin öfkesini isyana dönüştüren olgu bugün Kürt halkının elinde, direnen işçilerin elinde, kadınların, Alevilerin, Çerkeslerin, çevrecilerin yükselen isyan ve seslerinde, eylem ve karşı koyuşlarında mayalanmakta ve yeni öfke patlamalarına da zemin hazırlamaktadır.

Gençlik örgütümüz, Liselilerin alanlarda yükselen sesini bu gözle okumakta ve selamlamaktadır. Selamlamaktadır çünkü, isyan bayrağının daha yükseklere çıktığı günlere hazır olmak, yakalamak ve isyanın en önünde deneyim, coşku, inanç, kararlılık ve fedakarlıkla yer almak istemektedir.

Dünyanın hiçbir yerinde zafer ve başarıların daha geri bir ideoloji ile daha gevşek bir örgütlenmeyle, daha zayıf bir güç ve irade ile kazanıldığı örneğine tanık olunmamıştır. Her zaman kazananlar ve başarılar ileri düzeyde örgütlülüğü ve daha güçlü iradeyi temsil edenler ve daha sağlam örgütlülüğü yaratanlar olmuştur. Eski bir düşüncenin ve güçsüz bir örgütlenmenin savunucuları ve onu temsil eden iradesiz savaşçıların savaşımı her zaman kaybeden taraf olmuştur.

İrade ve eylem birliği olmadan başarı sağlanamaz!

Geçtiğimiz aylarda örgütümüzde yaşanan alan-çığa dair yazılar yazmış, bu konu üzerine alanlarımızda ciddi tartışmalar yürütmüştük. Küçük burjuva bir anlayıştan bir anda sıyrılmak mümkün değildir elbette. Ama ne kadar çaba harcadığımız, ne kadar mesafe kat ettiğimiz, kafalarımızın bu konuda ne kadar açıldığı önemlidir. Bugün geldiğimiz aşamada ise hâlâ belli sıkıntılar yaşadığımız görülmektedir. Bunlardan biri alancılığın bir yansıması olarak merkezi eylem ve etkinliklere ilgisiz kalma, merkezi politikaları hayata geçirmede yeterli çabanın gösterilmemesidir.

Örgütlülüğün ihtiyaçlarını belirleyen hiç kuşkusuz ki sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarıdır. Bu ihtiyaçları belirleyip bunları faaliyetimize oturtamadığımız sürece, örgütlülüklerimizin mevcut hantallıklarının atmasını beklemek doğru olmayacaktır.

“Bir plan kurduğumuz, bir iş düzenlediğimiz veya bir sorun düşündüğümüz zaman, ülkemizde 600 milyon kişinin yaşadığını hareket noktası olarak benimsemeliyiz daima, bunu hiçbir zaman unutmamalıyız.” (Mao)

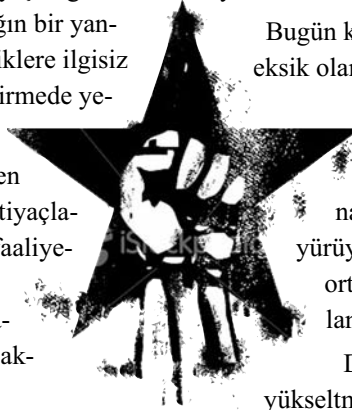
YDG'nin merkezi politikaları, esasta halk gençliğini örgütlemek üzerinden belirlenir. Her bir merkezi karar ve politika eksikliklerimizi aşmada yeni bir adım anlamına gelmektedir. Buna cevabımız ise doğal olarak alanımızdaki örgütlülüğümüzün düzeyi ve kitlelerin duruşuna bağlı olarak değişiklikler gösterecektir. Ancak son tahlilde alınan kararların başarıyla hayata uygulanması kitleleri bilinçlendirmede, örgütlülüklerimizi

güçlendirmede ve yönelimimizi/hedeflerimizi göstermede tüm alanlarımızı olumlu etkileyecektir. Bu anlamda merkezi politikayı kavramaya çalışırken yalnızca alanımızın nesnel gerçekliği üzerinden hareket etmemeli, genelin çıkarlarını esas almalı, gerçekliğimizi özeldede ve genelde devrim lehine geliştirebilmek için faaliyetimizi planlamalıyız.

Bugün kavrayış ve uygulama düzeyinde eksik olan, ortak anlayış temelinde yeterince sağlanamayan irade ve eylem birliğidir. İrade ve eylem birliği sağlanmadan örgütsel birlik sağlanamaz. Bu olmayınca da aynı hedefe yürüyen, tek bir insan gibi davranan, ortak bir örgüt anlayışı ve iradesi sağlanamaz.

Demek ki faşizme karşı mücadeleyi yükseltmede ilk atacağımız adım örgütlenmektir. Geleceğimiz için örgütlenmek, bugün devrimin her bir görevini büyük bir ciddiyet ve sorumluluk duygusuyla, şevkle yapmaktır. Geleceğimiz için örgütlenmek, örgütün merkezi politikasına, merkezi kararlarına disiplin ve devrimci bir ruhla yanıt olmaktır. Geleceğimiz için örgütlenmek, YDG'nin birliğini pekiştirmek, birliği zedeleyen, ortak harekete set oluşturan her türlü tasfiyeciyi anlayışa ödün vermeden merkezi politikayı kitlelere taşımaktır.

Alancılık, otonomculuk, ben merkezilik, sektirlik olarak ifade edilen her türlü küçük burjuva anlayış, bir örgüt gibi hareket etmenin önünde en büyük engel olarak kavranmalıdır. Ve bununla mü-

cadele edilmeli, disiplinli olunmalıdır. **Disiplinli olmak demek merkezi kararlara hiçbir küçük burjuva temelli gerekçe bulmadan uymak ve politik kararları canla başla hayata geçirmektir.**

YDG'nin merkezi kararları, bizim irademizi yansıtmaktadır. **Bu kararlara hayat vermek başta kendimize saygı duymamızla bire bir ilişkilidir.** Bu kararların "nasıl yaparım"dan çok, "niye yapamam"a kafa yorulması kendini dayatmaktan başka bir şey değildir. Eğer kişi beğenmediği politikadan kendini azade ederse, orada örgüt birliğini bütünleştirmekten bahsedilemez. YDG, herhangi bir kulüp değildir ki, istediğimiz

YDG'nin merkezi kararları, bizim irademizi yansıtmaktadır. Bu kararlara hayat vermek başta kendimize saygı duymamızla bire bir ilişkilidir.

yer ve zamanda onun merkezi kararlarını mahkum edelim, doğru bulduğumuz politikalar için çaba harcarken, beğenmediklerimiz için burun kıvrılalım.

Bugün pek çok örnekte bu sıkıntıyla karşı karşıya gelmekteyiz. Örneğin Genç-Sen gibi örgütümüzün önem verdiği bir örgütün Kurulu'na katılmamak ve gerekçe olarak da Newroz çalışmalarını göstermek, alanlıktır, ben merkezlidir. Gelmememizin nedeni Newroz'a sadece 1 gün kala "iyi bir çalışmamı örmektir" yoksa Genç-Sen'e bakış açımızdaki çarpıklık mıdır? Ya da son dönemde örgütümüzün iradesiyle karar altına alınmış kampanyamıza ne kadar hayat verdiğimizize, ne kadar gündemimize aldığımızı bir bakalım. Geleceksizlik gibi bir gündemde -ki sözü edilen bizim de geleceğimizdir- harekete geçmiyorsak kitleleri

nasıl bu doğrultuda harekete geçirebiliriz. Elbette geçiremeyiz. **Yine en çok yaşadığımız sıkıntılardan biri de merkezi yayınların beslenmesi sorunudur.** Son günlerde yazılan ya da hiç yazılmayan yazılar, yazılarda özensizlik, kendini tekrar gibi sorunları sıkça yaşamaktayız. Bu sorunu ise daha deneyimli yoldaşlarımızda yaşıyor olmamız ise daha yakıcı bir sorundur. Yeni yoldaşlarımız yazılarını zamanında gönderirken, deneyimli yoldaşlarımızın göndermemesi kabul edilebilir değildir. Yazılarını son güne bırakan bir faaliyetçi, önceliklerini farklı konularda kullanıyor demektir. Bunun alanın işlerine ya da kendi işlerine göre belirlenmesi gerçekliği değiştirmez. Burada plansızlık, düzensizlik, tembellik gibi bir sorun aramaya gerek yoktur. Esas sorun, merkezi işleri yeterince önemsememek, tali görmek, esnetilebilir bulmakla ilgilidir. **Örgütümüzün bütününde bir başarı yakalamadan tek tek alanlarda başarı yakalanamayacağını görmek gerekir. Bunun için de merkezi kararlara hayat vermenin önemini kavramadan istesek de istemesek de başarılı bir faaliyet yürütmemiz mümkün değildir.** Önümüzde seçim süreci gibi bütün halkın ilgisini çeken önemli bir gündem bulunmaktadır. Bu süreçte ne yapacağız? Kendi gündemlerimiz-işlerimiz var diye bu süreci kaçırmayı göze mi alacağız yoksa yürüteceğimiz seçim kampanyasına kendimizi hazırlayarak, bu çalışmayı merkezi-mize olarak diğer tüm çalışmaları bunun etrafında örme anlayışıyla mı hareket edeceğiz.

YDG'nin merkezi kararlarının alanlarına uygulanması kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin de önüne geçecektir. Aksi taktirde kitlelerin gerisine düşülerek; devrimin değil, faşizmin sınıf mücadelesini yönlendirmesine izin vermiş oluruz.

Dünyanın hiçbir yerinde zafer ve başarıların daha geri bir ideoloji ile daha gevşek bir örgütlenmeyle, daha zayıf bir güç ve irade ile kazanıldığı örneğine tanık olunmamıştır. Her zaman kazananlar ve başarılar ileri düzeyde örgütlülüğü ve daha güçlü iradeyi temsil edenler ve daha sağlam örgütlülüğü yaratanlar olmuştur. Eski bir düşüncenin ve güçsüz bir örgütlenmenin savunucuları ve onu temsil eden iradesiz savaşçıların savaşımı her zaman kaybeden taraf olmuştur.

Faşizme karşı tarihin omuzlarımıza yüklediği misyona uygun davranmak, YDG ile bütünleşmek ve devrimin önünü açmak bizim ellerimizdedir. Örgütlenip daha fazla sorumluluk alalım. **YDG'nin merkezi gündemlerine devrimci bir ruhla sarılalım ki, kendimizle birlikte kitlelerin de örgütlenmesinin önünü açalım.**

POLİTİKLEŞMEK ÖNDERLEŞMEKTİR!

Elimize e-posta yoluyla ulaşan Komünist Gençlik'in 42. sayısında yer alan aşağıdaki yazıyı güncelliğinden dolayı olduğu gibi yayınlıyoruz.

Bu yazımızda politikleşme üzerinde duracağız. Kimi noktalarda politikleşmeyle önderlik arasındaki yakın bağa vurgu yapacağız. Yazımızın ileriki bölümlerinde de göreceğiz ki, aslında politikleşme önderleşmeyle paralel bir hat çizmekte ve birini en doğru biçimde yerine getirdiğimizde diğer görevi de yerine getirmenin asgari olarak şartlarını oluşturmuş oluruz. Bu anlamda politikleşmede ısrar, önderlikte cüretle iç içe ve yan yana yürür.

Politikleşme her dönem için yaşayacağımız sorunlar arasında olacaktır. Ancak önemli olan sorunun veya bu çelişkinin diğer sorun ve çelişkilerin çözülmesinin önünü kapatıp-kapatmamasıdır. Bugün politikleşme düzeyimiz ileriye doğru adım atmamızı yavaşlatan bir düzeydedir. Bundan kaynaklı bu sorunu komünist gençliğin gelişmesi, ilerlemesi anlamında ve önderlik misyonunu yerine getirmesi bağlamında esas gündem olarak ele alıyoruz. **Politikleşmede yakaladığımız ivme önderlik etme yeteneğimizi de geliştirecektir.** Sınıf mücadelesine ve gençlik hareketine daha bilinçli ve sistemli yaklaşmamızı ve içinde yer aldığımız sınıfların iktidar mücadelesini geliştirmiş olacağız. Halkı ve gençliğini kendi çıkarları doğrultusunda savaştırmayı başarmış olacağız.

Şimdi belli noktalarına yukarıda değindiğimiz politikleşme nedir sorusuna öncelikle genel çerçevede sonra ise ülkemizde ve komsomolda ne olduğuna değinelim. Politika bir grubun veya sınıfın kendi çıkarları doğrultusunda bilinçli bir şekilde uyguladığı, attığı adımların bütünüdür. Her sınıf ve grup çıkarları doğrultusunda politikalar oluşturur ve uygular. **Bizler ezen sınıflara karşı komünist partisi önderliğinde ezilen sınıfların çıkarları doğrultusunda politika yapıyoruz.** Ezen sınıflar ise işçi sınıfını ve diğer emekçileri sömürmek için politika yapıyor. Bu poli-

tikayı uygulamak için devlet, din, aile, eğitim vb. vb. araçları kullanıyor. Komünist partisi ise en devrimci sınıf olan işçi sınıfını en ileri örgütü olarak, ezen sınıflara karşı kendi araçları yaratarak, politikalarını uygulamakta ve ezen sınıfların iktidarını alaşağı ederek, işçi sınıfının önderliğinde nihai olarak sınırsız, sömürsüz bir dünya kurma mücadelesi vermektedir. İşçi sınıfı kendiliğinden bir sınıf olmayı aşmış komünist parti manifestosuyla kendisi için bir sınıf olma misyonunu kazandıktan bugüne kadar dünyada sömürsüz ve sınıfsız bir dünya yaratmanın en güçlü ve en doğru alternatifi olmuştur.

Politikleşme; en başta burjuvazi ve onun müttefiklerine karşı verilen mücadelede en devrimci sınıf olan proletaryanın ve onun müttefiklerinin çıkarları doğrultusunda bilinçli bir mücadele yürütmek demektir. Bu mücadelenin en ileri örgütü olan komünist

partisinin politikalarını tavizsiz bir şekilde uygulamak demektir. Bunun için Marksizmin üç temel ayağında: Felsefe (diyalektik materyalizm), ekonomi politik ve bilimsel sosyalizm de kendimizi geliştirmemiz gereklidir. Sınıf mücadelesinin yasalarını ancak bu üç temel alandan edineceğimiz bilgiler ışığında çözümleriz. Ve böylece hem ortaya konulan politikaları en doğru biçimde uygulayabiliriz hem de yeni yeni politikalar oluşturabiliriz. Tüm bunlar Marksizm (bugünkü doğru kullanımıyla MLM) ile bilinçlenmekle mümkündür. Mao yoldaştan bir alıntı yaparak bu üç ayakta yöntemin sınıf savaşımında ne kadar önemli olduğunu ortaya koyalım. **“gerçek hayatta ‘daima zafer kazanan generaller’ bekleyemeyiz. Zaten tarihte de bunlara pek ender rastlanır. Bizim istediğimiz generaller, cesur ve akıllı bir savaş sırasında genel olarak gir-**

diği muharebeleri kazanan, akli cesaretle birleştiren generallerdir. Hem akıllı hem de cesur olabilmek için bir yöntemle sahip olmak gerekir; hem öğrenmek hem de öğrenileni uygulamak için de kendi durumumuzun bütün yönlerini iyi tanıyabilmek, her iki tarafın hareketlerine yön veren yasaları keşfetmek ve bu yasalardan kendi hareketimizde yararlanmaktır.” Bir savaş gerçekliği temelinde ortaya konulan yöntem, diyalektik materyalist yöntemdir. İşte bu yöntemle sahip olmadan sınıf mücadelesinin binlerce muharebesinden başarılı ayrılmak mümkün olmaz. MLM ideolojisi doğrultusunda oluşturulan politikalar ancak başarılı olabilir ve bunu da en doğru biçimde MLM ideolojisini içselleştirenler uygulayabilir. Politikleşmek; MLM ideolojisini kavramak içselleştirmek ve sınıf mücadelesi içinde bunları kullanmaktır. İdeolojik olarak MLM olmayan biride politik olabilir. Ancak bu politikleşme hiç kuşkusuz ki bizim anladığımız anlamda, işçi sınıfı ve emekçi halkın yararına bir politikleşme değildir. Bizim politikleşmeden anladığımız hiç kuşkusuz ki işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarına olan politikleşmedir. Meseleyi böyle koymak doğru olandır.

Genel olarak anlattığımız politikleşmeyi ülkemiz gerçekliğinde nasıl anlaşılmalıdır. İbrahim Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu Türkiye'nin ekonomik-sosyal ve siyasal gerçekliği temelinde faşist Kemalist düzene karşı mücadelede yürüten proletarya partisinin ideolojik formülasyonunu kavramak politikleşmeye atılan temel adımlardan biridir. Politikleşmek komünist parti ve onun yan örgütünün politikalarını kavramak ve ülke gerçekliğini daha derinden çözümlenerek bu politikalarını uygulamak demektir. Ülke sınıf mücadelesinin yasalarını çözümlenerek diğer ülke devrimlerinin deneyiminden yararlanmak ve bunları ülkemiz sınıf mücadelesinde kullanmak, bahsettiğimiz politikleşmedir. Bu gün ülkemizde halk savaşı stratejisi ile demokratik Halk devrimini gerçekleştirmek politik yönelimimizdir. Bunun için işçi sınıfını önderliğinde, çeşitli sınıfların ittifakı temelinde gelececek mücadeleyi kavramamız ve devrimden çıkarı olan sınıf ve katmanları bu mücadeleye katmak hedefimiz olmalıdır. Bu hedef temelinde oluşturacak tüm çalışmalarda ilkelerimize uygun davranmak, sürekli araştırma-inceleme yaparak ülke gerçekliğimizi daha derinden kavramamız politikleşmemiz açısından vazgeçilmezdir. Komsomolda bu çerçevede mücadele yürütüyor yürütmelidir. Halk gençliğinin sorunlarını çözmek onları Demokratik Halk Devrimi kanalına akıtmak için politik arenada yer almaktır. Bunda başarılı olabilmek için Komsomolcular; merkezi önderliğin ortaya koyduğu politikaları kavramalı ve halk gençliğinin somut durumunu iyi analiz etmelidirler. Komsomolcular bilinçli

bir çalışma içinde olmalıdır.

Politikleşmek önderleşmektir. Bu iki yönlü olarak böyledir. Birincisi merkezi önderliğin ortaya koyduğu politikaları anlama, kavrama ve alanına uygulama boyutuyla böyledir. Birincisini yeterince yapmayan bir kişi için, ikincisini yapmasını beklemek olumlu sonuçlanacak bir beklenti olmaz. O halde bizler öncelikle merkezi önderliğe kulak vermeliyiz, teorimize ve stratejimize başvurup bunların ne demek olduğunu kavramaya çalışmalıyız. Bunları bilince çıkardığımız ölçüde merkezi önderliğin ortaya koyduğu politikalarına eleştirel yaklaşıp kavrama çabası içinde oluruz. Önderliğin politikalarını eleştirel ve sorgulama boyutuyla anlamaz ve kavramazsak, uygulamada başarılı olmamız mümkün değildir. Uygulama çabası içinde olmadığımız politikaların ise doğruluğun yada yanlışlığını ortaya çıkarmamız mümkün olmaz. Teorimiz ve stratejimiz

doğrultusunda ortaya konulan politikalar cesaret ve cüretle uygulamaya konulduğunda işte o zaman gelişmenin sıçramanın ve kördüğümün çözümlerinin önünü açmış oluruz. Elbette komsomolcuların görevi sadece önlerine konulan politikaları en doğru biçimde uygulamakla bitmiyor. Komsomolcular halk gençliğinin komünist önderliğini yerine getirmek için her somut durumda yeni yeni politikalar belirlemekle yükümlüdürler. Bu ise halk gençliğinin içinde olmayı, onların sorunlarını bilmeyi gerektiriyor. Genç komünistlerle merkezi önderliğinin birbirini geliştirmesi ve halk gençliğine önderlik yapabilmesi için bu diyalektiğin yakalanması gerekmektedir. İşte bu diyalektik yakalandığında halk gençliğinin devrimci hareketini yaratma ve komprador-patron ağaların faşist iktidarlarına darbeler vurmayı gerçekleştirmiş oluruz. Emperyalizm ve proleter devrimler çağında işçi sınıfının önderliği altında halkı örgütleyip savaştırmaktan başka kurtuluş yolu yoktur. Bunun Türkiye'deki yolu Halk savaşı stratejisidir. Bütün adımlarımız halk savaşını geliştirmeye dönük atılmalıdır. Özgürlüğe giden yol ancak buradan açılacaktır. Politikleşmek ise buna inanmaktan ve buna uygun davranmaktan geçmektedir.

“Sosyal demokrat görevlerin soysuzlaştırıldığı zamanımızda, “canlı siyasal eylem”e başlamanın tek yolu, canlı siyasal ajitasyonlardır, bunu da, sık sık çıkan ve düzenli biçimde dağıtılan Rusya için bir gazetemiz olmadıkça sağlayamayız” (Lenin ne Yapmalı)

İddiasında olduğumuz dünyayı değiştirme mücadelesi için kitlelere politikalarımızı taşımak, sürekli onlarla iç içe olmak gerekir. Sınıf mücadelesine tüm benliğiyle katılanlar, iktidar olmanın tüm araçlarını en fazla ve en iyi şekilde kullanmayı bir görev sayarlar. Dolayısıyla halk gençliğine bilinç taşıma araçlarından biri olan yazılı ajitasyon ve propagandayı önemsemek ve kullanmak da **ideolojik** bir tutumdur. Halk gençliğini örgütlemeye gerekli araç ve yöntemlerden kimini küçümsemek, yok saymak ya da kendini bunların dışında tutmak aslında kendi ideallerinin, neyi neden istediğinin yeterince farkında olmamak demektir.

Daha nitelikli ve halk gençliğinin örgütlenmesinde önemli bir yere sahip bir dergi çıkarmamız için öncelikle derginin kolektif örgütleyici, ajitasyon ve propagandist misyonunun doğru bir şekilde kavranması gerekmektedir. Bu kavranmadığı sürece dergimizin önemini bilince çıkarmamız da mümkün değildir. Halk gençliğine düşüncelerimizi doğrudan anlattığımız muazzam bir araçtır dergi. Bu noktada her YDG’linin dergiye haber, yazı yazmak gibi bir misyonu bulunmaktadır. Daha nitelikli bir yayın için gördüklerimizi, yaşadıklarımızı, deneyimlerimizi, bilgi ve birikimlerimizi birleştirmek zorundayız. Kolektifin bilinçli parçası olan hiç kimse birikimlerini kendine saklamayı; kendisinin, dolayısıyla kolektifin gelişimini sınırlamayı ve politikalarımızı daha geniş kitlelere taşımayı reddedemez. Aksi kişinin kendisiyle, idealleriyle çelişmesidir. Ayrıca kolektif çıkan bir yayımla birkaç kişinin çıkaracağı yayın arasındaki nitelik farkı da küçümsenemez. Lenin’in Proletarya Kültürü’nde bahsettiği “yarı Oblomovcu, yarı çıkarıcı eski Rus ilkesi” dediği **canımız isteyince yazarız, işimize gelirse okuruz** anlayışından vazgeçilmelidir. Madem ki biz kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adadık öyleyse canımız isteyince değil, ihtiyaçlar doğrultusunda yapmamız gerekenleri yapmalıyız.

Son zamanlarda en sık karşılaştığımız sorunların başında gelmektedir yayını beslememe sorunu. Kimi yoldaşlarımız buna sebep olarak alanın işlerini göstermektedir. Şu bir gerçek ki yoldaşlar, ne kadar yoğun olursak olalım, işlerimiz dergimize yazı yazacak zamanı ayırmamızın önünde engel değildir. Kaldı ki, dergiye yazı yazmak da başlı başına bir iştir. Ayrıca bu ideolojik bir soruna da tekabül etmektedir. Bu, dergimizin ulaşacağı binlerce kitleyi görmezden gelerek sadece kendi alanından, kendinden doğru bakmak demektir. Yani as-

lında yayının öneminin, misyonunun farkında olmamak demektir.

Yazmak da bir eylemdir ve diğer eylemlerle aynı amacı taşır: Değiştirmek! Yazmak da politikalarımızı kitleye taşıma biçimlerinden biridir. Dolayısıyla bunu yapmak istememek kendisiyle çelişmek olacaktır bir devrimci için. Unutmayalım ki, bizim her yazmadığımız yazı, başka yoldaşlarımızın omzuna bıraktığımız bir iş demektir. Bunun da özcesi işi başkasına havale etmektir. Ve başkası yapsın mantığı burjuvaziye aittir. Yazmamak, gereksizliğini savunmak, bahaneler üretmek, yazmamamanın “teorisini yapmak” bize ait olmayan bir tutumdur.

Kaldı ki, -kuşkusuz her dönem için bu bir gerçekliktir- içinden geçtiğimiz süreç, önemli bir takım gelişmelere sahne olan bir süreçtir. Liseli gençliğin YGS şifresi meselesiyle sokaklara döküldüğü, faşist saldırıların tırmadığı, yine küçücük çocukların mayın sonucu hayatını kaybettiği, Kürt gençlerinin sokak ortasında katledildiği, Kürt halkının iradesinin apaçık çiğnendiği, üniversiteli gençliğin nasıl daha fazla geleceğini çalınacağı tartışıldığı, baskı ve zulme karşı isyan edip yüreğindeki ateşi dağlara taşıyanların şehit düştüğü önemli bir süreçten geçmekteyiz. Kitlelerin politize olduğu bu dönemde liseli ve üniversiteli gençliğe, Kürt halkına, şehitlere dair yazı yazmamak, düşüncelerimizi ve öfkemizi anlatmaktan imtina etmek bizim için kabul edilebilir değildir.

**YAZMAK
İDEOLOJİKTİR!**

Politikalarımızı kitlelere taşımak!

İddiasında olduğumuz geleceği kuracak olan politikalarımızdır. Fakat politikaların doğruluğu kadar onların kitlelere taşınması, kitlelerce benimsenmesi de hayati önemdedir. Yani, meselenin ikinci yanı da yayınıımızın kitlelere ulaşma meselesidir. Biz ne kadar önemli konular üzerinde tartışsak, ne kadar değerli yorumlar da yapsak, çok doğru perspektifler de sunsak bunlar sadece kağıt üzerinde kalır, halk gençliğine ulaşmazsa yazdıklarımızın çok da bir anlamı olmaz.

Burada bir vurgu yapmadan geçmek istemiyoruz. Dergimizin misyonu kuşkusuz ki, halk gençliğini örgütlemektir. Bunun başarı ölçütü de kaç dergi sattığımızdan ziyade, dergimizle kaç kişiyi örgütlediğimiz, kaç örgütlülük yaratabildiğimizdir.

Bu iki noktada ortak-kolektif hareket etmediğimiz sürece nitelikli ve halk gençliğinin sahiplendiği bir dergi olmaktan uzak kalırız. Önümüzdeki süreçte daha nitelikli ve kolektif bir yayın çıkarmak ve halk gençliğini örgütlemek için dergimizin beslenmesi ve dağıtımı konusunda daha özverili davranalım, misyonumuzu yerine getirelim!

Beşler Ölümsüzdür! Gün Mevzileri Doldurma ve Hesap Sorma Günüdür!

Elimize e-posta yoluyla ulaşan aşağıdaki yazıyı güncelliğinden dolayı olduğu gibi aktarıyoruz

Her yoldaş bir diğerinin öteki yüreğidir bizim davamızda. Halk, için devrim için, aynı yolda çarpan yürekler birbirini bilir, tanır, hisseder. Aynı ateş yanar yüreklerimizde ve aynı zafer günü için çarpar. İşte bu yüzden bir yoldaşımız güneşe uğurlanınca dağları yüreklerimiz.

Şubat Mart'a, gece gündüze, karanlık aydınlığa dönüşürken acılı bir türkü duyduk yine dağ doruklarından. Yürek yanınları çaldı kapımızı. Kanımız aktı beyaza. 2 Şubat'ın sabahında, buz gibi havaya inat sımsıcak atan yürekler güneşe karıştılar. Ezene karşı kurşun olmanın birleştirdiği militanlar ölümsüzleştiler. 5 kadın, 5 devrimci, elde silah dağlarda düşmana korku olan savaşçılar; Eylem, Emel, Dilek, Özlem, Sevda olup, yeşertmişlerdi toprağa düşen nice tohumları. Şimdi onlar tohum oldular, nice tohumlar yeşertmek için. Hiçbir zaman izi silinmeyecek kadar derin yaralar bağladı yüreklerimizi. Kolay değil beş yürek...

Ama yasa değil isyana durduk biz yinede. Acıyı bal eylemeyi öğrenmişler olarak yaralarımızı güce dönüştürmeye dair antlar içtik. Beşlerimiz için hesap sormaya, bedel ödemeye kilitlendik.

Yüzünü halka, devrime ve tam da bu yüzden Partiye ve savaşa dönmüş 5 dağ çiçeğini yaşatmak bizlerin ellerindedir. Çiçeklenme zamanı devam etmekte, kayıplar kazanıma dönüşmekte, zafer yaklaşmaktadır. Sıra bizde... Ölmek için değil, ölümsüzleşenlerin boş kalan mevzilerini, bulduğumuz her alanda daha fazla sorumluluk alarak doldurmak için sıra bizde... Gerektiğinde ölümsüzlük suyundan içmek için de, yeni yaşamları yeşertmek için de sıra bizde... Devrim için, Parti için, savaş için sıra bizde... Sefa, Nurşen, Gülizar, Fatma ve Derya olmak için, bayrağımızı yükseltmek için sıra bizde...

2 Şubat günü savaşarak, savaşın en çetin alanında mücadele yürütürken şehit düşen 5 TİKKO savaşçısının şehadeti Komsomolumuzun acısıdır, aynı zamanda gücüdür, onurudur. Ödediğimiz bedel büyüktür, ancak ödediğimiz bedeller savaşımızın doğasında vardır. Güneşe uğurlanan yoldaşlarımızın, uğruna güneşe uğurlandıkları kavgaya daha fazla sarılmaktan, boşalan mevzileri çoğalarak doldurmaktan başka yolumuz yoktur.

Bu yolda kadın militanlarımız daha büyük bir sorumluluğu çoktan yüklenmişlerdir. Beş kızıl gülümüz köhnemiş düzenin kadın oldukları için de dayattığı zincirleri parçalayarak

devrimcilemişlerdir. Savaşın en kızgın alanına, dağlara koşmuşlar, elde silah kadınlığa reva görülen zulme de kurşun sıkmışlardır. Partimizin Merkez Komite Üyesi Sefagül yoldaşımız önderleşerek de zulme meydan okumuştur. Ataerkil zihniyetin karşısına dikilmiş, tarihe bir kadın parti önderi olarak not düşmüştür. Kadınların özgürleşmesi için de mücadele eden, kadın olarak da özgürleşmeye susamış beşlerimiz tam da bu yüzden GB kadın militanlarına daha büyük bir miras bırakmıştır. O'nlar gibi olmak, savaşmak, komutanlaşmak, önderleşmek bugünden yarına en çok kadın militanlarımızın sorumluluğudur.

Onurumuza, mirasımıza sahip çıkmak, Partimizin ve GB'mizin gücünü daha fazla büyütmek, savaşmak, hesap sormak, bedel ödetmek, yeni yeni isyan çiçeklerini yeşertmek, yarına göre şekillenmeyip, yarını şekillendirmek, ateş olup yakmak, kırdan şehire kurşun olup yağmak, geleceği yaratmak için artık daha fazla gerekçemiz vardır. Toprağa düşen beş canımız için de mücadele etme sorumluluğu ile GB'mizin görevleri çoğalmıştır. Geleceği şekillendirecek olan genç militanların örgütlenmesi olarak Komsomolumuz şehitlerimizin bıraktığı mirasın ağırlığını daha fazla hissedecektir. Güneşe karışanları ölümsüzleştirme sorumluluğunu en iyi şekilde yerine getirmek için mücadeleyi daha fazla büyütecektir.

Şehitlerimizden aldığımız güçle sarılacağız güne, kavgaya, geleceği yaratacağız genç yüreklerimizle. Eylem olup yürüyeceğiz celladın üstüne, Emel olup umudu büyüteceğiz her yeni günde, Özlem olup bin yılların susamışlığıyla uzanacağız geleceğe, Dilek olup yeşerteceğiz yaratıcıların mutlu günlerini, Sevda olup gireceğiz yüreklerle, onlar da sevdamızı büyütsün diye! Şubat'ı Mart'a, geceyi gündüze, karanlığı aydınlığa dönüştüreceğiz! İsyen çiçekleriyiz hepimiz, çoğalacağız, beşi bin yapacağız, kıracağız zincirleri, zulmün efendilerini tarihe gömeceğiz, zafere kilitlendik; kazanacağız!

Başta Parti önderimiz Dersim Bölgesi Siyasi Komiseri Sefagül Kesgin (Eylem) olmak üzere, Dersim Bölge Komutanı Nurşen Aslan (Emel), Gülizar Özkan (Özlem), Fatma Acar (Dilek) ve Derya Aras (Sevda) ölümsüzdür!

Beşler andımızdır, onurumuzdur!

Halk savaşının beş kızıl gülü kavgamızda yaşıyor!

Yaşasın Partimiz TKP/ML, önderliğindeki TİKKO TMLGB!

TMLGB- MK

EYLEMİMİZ, EMELİMİZ, ÖZLEMİMİZ, DİLEĞİMİZ VE SEVDAMIZA DAİR!

Elimize e-posta yoluyla ulaşan bildiriye güncelliğinden dolayı olduğu gibi yayınlıyoruz.

Kürt, Türk, Çeşitli Milliyetlerden Halkımıza,

Halkımızın en değerli evlatlarından, partimiz TKP/ML'nin seçkin kadrolarından, halk ordusu TİK-KO'nun gözü pek savaşçılarından beşi daha canımıza can oldu, kalbimize gömüldü! Partimiz Merkez Komitesi üyesi ve Dersim bölgesi siyasi komiseri **Sefagül Kesgin** (Eylem) yoldaş ile gerilla birliği komutanı ve savaşçılarından **Nurşen Aslan** (Emel), **Gülizar Özkan** (Özlem), **Fatma Acar** (Dilek) ve **Derya Aras** (Sevda) yoldaşlar; büyük bir özveri, kararlılık ve korkusuzlukla taşıdıkları kızıl bayrağı **2 Şubat**'ta yoldaşlarına devrettiler.

Savaş cephesinde ölümsüzlüğe yürüyen yoldaşlarımızın Dersim'in doruklarında dalgalandırdığı proletaryanın bayrağı, onlara andımız olsun ki, ne pahasına olursa olsun zirvelerden inmeyecek, yaktıkları devrim meşalesi sönmeyecektir. Onun için umutsuzluk, karamsarlık ve yılgınlık her zaman uzaktır bize; onun için kayıplar, engeller ve zorluklar mani olamayacak mücadelemize.

Yoldaşların büyüttüğü mirasımız zengindir, mirasımız engindir, mirasımız tükenmezdir. O miras ki İbrahim'den Süleyman'a, Kazım'dan Mehmet'e, Meral'den Çiğdem'e çoğalarak gelmiştir; çağlayarak büyümekte, ölümsüzlük iksiri içirmekte, zafere koşullamaktadır. Artık daha fazla nedenimiz vardır ve yoldaşlarımız her şeyden önce bu misyona can vermişlerdir. Şimdi onlar gibi olmanın, onlar gibi savaşmanın, onlar için de dövüşmenin zamanıdır...

Devrim için savaşı ve halkın kurtuluş davasını zafere taşıyacak olan proletarya ideolojisinin mutlak ihtiyaç duyduğu özne, bu uğurda can bedeli bir mücadeleye atılacak olan komünistler, devrimcilerdir. Buzlar bu sayede kırılacak, yollar bu sayede aydınlatılacak, kitleler bu sayede seferber edilebilecektir. Demokratik Halk Devrimi, yaşamını ona adayanların, onun için her türlü özveriyi göze alanların omuzlarında gelişecek; onun için ölenlerle zafere ulaşacaktır. Devrimlerin yasağıdır bu.

Devrimciler, yoldaşlar,

Kaybımız, acımız ve üzüntümüz büyüktür. Ama öfkemiz, kinimiz ve savaşa dört elle sarılma azmimiz de büyüktür. Bizim için her ölüm erken ölümdür, her ölüm dağlardan yücedir. Ölümsüzlük, yalnız kendisi için yaşamaktan vazgeçenlere mahsustur. Bu yüzden ister dağlarda, ister sokakta, ister savaşarak, ister direnerek ya da

her ne biçimde olursa olsun; devrimci saflarda yaşamını yitiren bütün militanlar, komünizmin bütün neferleri; öncümüz, öğretmenimiz, onurumuzdur.

Partimiz önder kadrolarından Sefagül Kesgin ile savaşçı yoldaşlarımız Nurşen, Gülizar, Fatma ve Derya; yalnızca Türkiye işçi ve emekçi sınıfları, Türkiye'nin ezilen halk ve ulusları için değil aynı zamanda Türkiye'nin emekçi kadınları adına da savaşıyordu. Kadınların kurtuluşunun devrimin mutlak başarısından geçtiğini biliyor, savaşı kadınlar için de büyütüyorlardı. Onlar, komünist kadın hareketi tarihinin sayfalarına altın harflerle yazılacak bir savaş ve mücadelenin merkezinde, ateşin tam ortasında ölüme yürüdüler...

Her biri çeşitli kavga alanları ve mücadele platformlarında, nihayetinde gerilla savaşı cephesinde uzun yıllardır büyük emek sarf etmiş, önemli eylem ve direnişlere imza atmışlardı. Devrimin ancak ezen sınıflara karşı amansız, soluksuz ve direngen bir savaşla başarılacağını kavramış, bu bilgiyle yola koyulmuşlardı. Faşizmin bütün saldırı ve işkencelerinin, her türlü zorluk ve engelin durduramayacağı kavgaları, partimize büyük yarar sağladı, önemli deneyim ve birikimler kazandırdı.

Şimdi halk savaşının bayraktarı olan yoldaşların çağrısına yanıt verme zamanıdır. Onlar için safları sıklaştırmanın, savaşı büyütmenin zamanıdır. Gün, bize devrettikleri silahların elden ele geçmesi, savaş şiarlarının dilden dile dolaşması zamanıdır. Görev, şehit düşen yoldaşlarımızın izinden güneşe yürümeyi başararak yerine getirecektir!

Komünist bir dünya için şehit düşenler ölümsüzdür!

Sefagül, Nurşen, Gülizar, Fatma ve Derya yoldaşlar andımız, onurumuzdur!

Halk savaşının beş kızıl gülü hiç solmayacaklar!

Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türden gericiilik!

Sürüyor Demokratik Halk Devrimi, sürecek Halk Savaşı!

Yaşamın partimiz TKP/ML, önderliğindeki TİKKO ve TMLGB

TKP/ML MK SB

Nisan 2011

Adı İbrahim, Mevzisi Kuzey Yıldızı, Anlamı Umut'tur!

Katledilişinin 38. yılında

Komünist önder İbrahim kaypakkaya'yı saygıyla anıyoruz.

Her adımımızda, her anımızda, kavgamızda yaşıyor Kaypakkaya!

*“şimşek gibi çakar gök gibi gürler
Sevmez onu faşist Altunbilekler
Örnek bir devrimci İbrahim derler
Dersim Dağlarında bir yiğit gördüm
Ölümsüz bir önder İbrahim derler
Dersim dağlarında İbo'yu gördüm”*

Elde kalem, dizde defter. Yazdıkça yazmak, okudukça okumak, sorulara cevap, yaralara merhem olmak gerek.

Gencecik yüreği değiştirmekten yana çarpıyor. Dört diyarda esen umut yelinin peşine o da takıyor kalbinin heyecanlı çarpışlarını.

Bu heyecan ki bir nefeslik canı olanlardan değildir. Bir düşü gerçek kılma kavgasında yangınlara dönüşecek bir kıvılcımın ilk ışığı olma kudretine, o eşsiz kudrete sahiptir.

Değiştirme, devirme arzusu gün geçtikçe palazlanan bir alev misali sarıyor tüm benliğini.

İlk gençlik yıllarıyla başlıyor İbo'nun mücadele hikayesi. Sivil faşistlerin yeni yeni devletin yeminli uşakları olarak yetiştirilmeye başlandığı yıllarda anti-faşist mücadelenin bayrağını dalgalandıranlardan oluyor o da. Tasmaları faşist diktatörlüğün elinde olan bu çanak yalayıcılarına cevap oluyor taşıyla, sopasıyla, sözüyle,

sloganıyla.

O yıllar ki uzun süren sessizlik birçok cepheden deliniyor. Dünyanın her yerinden yarınların güzel olacağını müjdeleyen çılgınlıklar yükseliyor. Latin Amerika'dan, Pekin'den, Paris'ten...

İbrahim bu çılgına kulak verenlerden oluyor. Değiştirme arzusuyla palazlanan benliği barikatların ortasında, barikatlar kurarak, bir yandan savaşarak, karşı koyarak, karşı koymanın, savaşmanın yol yöntemini öğrenmek, kavramak, öğretmek için çırpınıyor.

Elinden kaleminin dizinden defterinin eksik olmadığı zamanlara denk düşer bu süreç. Elbette ki kavganın da tam göbeğine!

Trakya'da köylülerle bir olup ağalara karşı duruyor. Günlerce, gecelerce köylülerle yiyor, onlarla içiyor, onlarla direniyor.

15-16 Haziran'da, yine isyanın bağrında. Bu kez işçilerin nasırlı elleriyle, işçilerle kol kola.

Bir yandan doğruyu arıyor İbrahim. Soruyor, sorguluyor.

İşte bu zamanlar ki ülkemizden yükselen aksi sedaya zulümle, katliamla, kıyımla karşılık verildiği zamanlardır. Kavganın **Denizleri** bir urganın ucunda boğulmaya çalışılıyor. **Üç fidan** derler nefesleri kesiliyor. Denizleri öl-

***Onlar titreye dursunlar karşımızda. Onlar korksun. Onlar unutturmaya çalışsın, unutsunlar!
Biz örsle çekiç arasında yoğrulmaya, hıncımızı derya gibi kabartmaya,
sözünü söz kılmaya devam ediyoruz. Ve biliyoruz;
“O’nu anmak savaşmaktır.” Tetikleri boş, mevzileri sahipsiz bırakmamaktır.***

dürtmeyeceğiz diyen on genç beden “dönmeye değil, ölmeye” diyerek bir köy evinde alıyor soluğu. Sonra silah sesleri çınlıyor her yanda. Dereler kızıla dönüşüyor. On’lar ölümsüzleşiyor!

İbrahim’in hem inancı hem öfkesi dizginlenemez bir okyanusa dönüşüyor artık. Yaşananları mih gibi çakıyor aklına. Kavgada gemilerin yakıldığı artık geri dönüşün olmayacağını biliyor.

İşte bu sıralar anın geminin dümenine geçecek beraklıkta bir önder yarattığı zamanlara denk düşer. İbo’nun bilinci çelikleşir. Kavganın içinde çelikleşir. Başlar umuda yolculuk.

“Haydar” olur adı bir köylüyle hayvanların hastalığını çözmeye çalışırken. “Mahmut” derler tek tek kayısı ağaçlarını sayıp nakış nakış defterine işleyen bu genç adama. Günler geceler geçer. **Sonra kuru bozkır dediği Derim’in dağlarında alır soluğu, umudun adını koyduğu yoldaşlarıyla birlikte.**

Zaman kavgayla geçer. Kasketinin altından bakan yeşil gözleriyle tarar dört diyarı. Sonra yeşil gözleriyle söz verir sömürünün saltanatını devireceklerine. Yeşil gözleriyle sevdalanır halkın haklı öfkesine.

Sonra...

Sonra kömün önu bir kan deryasına bulanır. Uzun ince boylu kıvrık saçlı bir yiğit düşüverir toprağa. Oracıkta can verip sular zafere kadar yazgılı olduğumuz toprakları.

İbrahim yaralıdır. Karda, buzda, kanaya kanaya aşar dağları. Bir köy evinde alır soluğu. Hangi vebalin boyuna yüklediği ağırlıkla ezileceği, bir gece dahi rahat uyuyamayacağı, kabuslarında yoksul çocukların aç nefeslerini koklayacağı aşık olan bir hainin ihbarıyla düşmanın eline geçer.

Ama hikaye burada bitmez!

Zulümden yana olanın kabusu olmaya devam edecektir İbrahim. Yüzlerine -parça parça bedenindeki sızıya rağmen- gülümseyerek cesareti tükürecekler.

Hiçbir çuvala sığmayacak, sığdırılmayacak kadar keskin bir mızrak gibi olan fikirleriyle, fikirlerimizle çaresizlik, acizlik tohumları ekecek zalimlerin kalbine.

90 gün, 90 gece. Bilmem kaç saat. Bilmem kaç tokat. Elektrik, askı, pense...

Haklılığıyla, haklılığımızla barikat kuruyor İbrahim onların önlerine! “Esasen biz komünistler...” diye başlayan her cümlesiyle bir çivi daha çakıyor beyinlerine. Diyarbakir Zindanları’nda inancın türküsünü söylüyor. 90 gün boyunca. Bu eşsiz melodi, bu eşsiz ritim kulaktan kulağa yayılıyor.

“Ser verip Sır Vermiyor.” Dişi, tırnağı sökölüp bir poşete koyuluyor bedeni.

Sanırlar ki hala, ölmüştür İbrahim 18 Mayıs günü, orada.

Ama!

Adını anmaktan korktukları, zulme kafa tutuşunu hiçbir masala uyarlayamadıkları, tehlikeli bulup saklamaya çalıştıkları bir meşale, İbo’nun, Ali Haydar’ın ve daha nicesinin gözlerinden aldıkları kıvılcımlarla alevlenmeye devam etmektedir hala. Kanla sulanan topraklarda nöbet devam etmekte, şehitler toprakta tohumken hasadımızın devrim olacağı dilden dile gezmekte, namlulardan fırlayan her kurşun İbo’nun soluğunu takip arkasına daha hızlı menzile varmaya ahdetmektedir.

Onlar titreye dursunlar karşımızda. Onlar korksun. Onlar unutturmaya çalışsın, unutsunlar!

Biz örsle çekiç arasında yoğrulmaya, hıncımızı derya gibi kabartmaya, sözünü söz kılmaya devam ediyoruz. Ve biliyoruz;

“O’nu anmak savaşmaktır.” Tetikleri boş, mevzileri sahipsiz bırakmamaktır.

Kürt Ulusal Sorunu, Kopuş, İbrahim Kaypakkaya

“Bir millet ya da bir dil için imtiyaza hayır! Bir milli azınlığın en ufak bir ölçüde dahi olsa ezilmesine ya da gadre ugramasına hayır!” (Lenin)

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya 71 devrimci çıkışının köşe taşlarından biri olmakla kalmamış, özette kopuş diyebileceğimiz bir sürecin de mimarı olmuştur. Ortaya koyduğu tespitler sadece şafak revizyonistlerinden değil, Türkiye devrimci hareketinin saplanıp kaldığı küçük burjuva ideolojisinden de bir kopuşa yol açmıştır. Kürt ulusal sorunu bu sürecin en önemli ayaklarından birini oluşturmuştur. Türkiye’de ulusal sorun konusunda devrimciler cephesinden kendini gösteren sessizlik parçalanmış, İbrahim yoldaşın tezleri Kürt ulusal sorunu konusunda da yeni bir yol açmıştır. İbrahim yoldaşa ve onun programatik görüşlerine komünist özü veren noktalardan birisi olarak ulusal sorun ilk kez Türkiye Devrimci Hareketi içerisinde sistematik bir bi-

çimde İbrahim yoldaş tarafından ortaya konmuştur.

İbrahim yoldaşın ulusal soruna dair açtığı ilk kanal elbette Kürt ulusunun bir ulus olma gerçekliğini ortaya koymasındır. Ulusal soruna dair yazılmış eserleri muazzam bir kavrayışla birlikte özümseyerek Türkiye gerçekliğine uyarlayan İbrahim yoldaş ulusal sorun ya da ulusal kurtuluş savaşları meselesinde Kürtlerin bizzat devrimci hareket içerisinde de görünmesini engelleyen perdeyi ortadan kaldırmıştır.

Stalin yoldaşın formülasyonunda da ortaya koyulduğu gibi ulus devletlerin ortaya çıkışından bugüne ulus olmanın belli koşulları vardır. Bu koşullar doğal ya da zorla gerçekleştirilen asimilasyon politikaları ile zamanla yok olabilir ve bu durumda bir ulus gerçekliği kalmaz. Ancak Kürt ulusunda olduğu gibi bu koşullar hala varlığını sürdürebilir. “Millet

[veya ulus]; dil, toprak, iktisadi yaşantı birliğinin ve ortak kültür biçiminde beliren ruhi şekillenme birliğinin hüküm sürdüğü, tarihi olarak meydana gelmiş istikrarlı bir topluluktur.” diyor Stalin yoldaş. Stalin yoldaşın bu tanımlamasından yola çıkarak İbrahim yoldaş Kürtlerin bir ulus olarak varlığını sürdürdürdüğünü ortaya koymuştur. 90 yıllık faşist TC’nin de gösterdiği gibi hakim sınıflar, ezen ve sömüren unsurlar, ezilen ulusun en başta varlığını bir ulus olarak yok saymaktadır. Komünistlerin devrimcilerin sistemle, ulusal sorun noktasında aralarına çizgi çekmesinin başlangıç noktası ulus olarak Kürtlerin varlığını tespit etmek, buna bağlı olarak da egemenlerin yok sayan politikalarına akfit bir şekilde karşı koymaktır. Aksi bir tutum kürt ulusal sorunu bağlamında bizleri egemen sınıflarla aynı saflara sürükleyecektir, sistemin ekmeğine dolaylı değil doğrudan yağ sürmek olacaktır.

İbrahim yoldaş Stalin’in yaptığı tanımdan yola çıkarak sadece Kürtlerin bir ulus olduğunu ortaya koymakla kalmamıştır. Halk ve ulus kavramlarının farklarını açıklamıştır. Halk bir ülkede devrimden menfaati olan herkesi, yani ezilen sınıfların tamamını temsil etmektedir; ulus ise her sınıf ve tabakadan oluşan topluluğu anlatmak için kullanılan bir kavramdır. Bu açıdan halka yönelik baskı ile ulusal baskı da birbirinden farklıdır. Ulusal baskının nedeni de farklıdır. Ezen sınıfların ezilen sınıflara yönelik bir sömürsü değil, pazara kimin hakim olacağı meselesi ulusal sorunun özünü oluşturmaktadır. Ancak komünist bakış açısının ürünü olarak ezen ulusun sürdürdüğü pazar kavgasıyla, ezilen ulusun bujuvazisinin sürdürdüğü kavganın aynı kefeye konması mümkün değildir. Hakim ulus pazarda rakipsiz olmak istemektedir. Bu ekonomik alanda, pazarda tek hakim unsur olma yönelimi ulusal kimliği tamamen yok saymaya ve boğmaya dönük kapsamlı bir yönelime dönüşmektedir. Sonuç olarak tüm sınıf ve tabakaları da içine alan topyekün bir baskı açığa çıkmakta, her sınıftan, kesimden Kürt ulusu baskıya maruz bırakılmaktadır. İbrahim yoldaşın da dediği gibi milli baskı, ezen, sömüren ve hakim milletlerin hakim sınıflarının, ezilen bağımlı ve uyruk milletlere uyguladığı baskıdır. Bu iki kavramı, halk ve ulus kavramını birbirinden ayırmak ulusal sorunun özünü çok daha berrak şekilde kavramamızı sağlamaktadır. Ezilen sınıflara dahil olan Kürtlerin farklı bir ulus olmalarından kaynaklı yaşadığı baskıya karşı çıkmakla yetinmek mümkün değildir. “Türkiye’de milli

baskı, hakim Türk milletinin hakim sınıflarının, sadece Kürt halkına değil, bütün Kürt milletine yaptığı baskıdır. Burjuvazisiyle, ağasıyla ezilen ulusun tamamının yaşadığı baskıya karşı çıkmak, egemen sınıfların Kürt ulusuna yönelik bütün baskı ve sindirme politikalarına karşı aktif tutum almak anlayışımızın pratiğe yansımalarının yegane yolu olacaktır. Bundan farklı bir tutum almak aslında ulusal soruna dair hiçbir şey yapmamak, egemen sınıfların uyguladığı ulusal baskıya karşı sessiz kalmak demektir.

Ulusal baskıya karşı çıkmanın içeriğini derinlemesine tartışmak gerekmektedir. İbrahim yoldaşın ulusal sorun konusunda açtığı ikinci kanala da buradan ilerlemek gerekmektedir. Ezen ulusun tahakkümünün ortadan kalkması, ulusların arasında tam hak eşitliğinin sağlanması meselesi ise demokratik halk devrimini sürecinde tam anlamıyla gerçekleştirecektir. Emperyalizm çağında, burjuvazinin ilerici tüm barutunu yitirmesiyle birlikte burjuva demokratik devrimler çağı kapanmıştır. Burjuva demokratik devrimler en önemli parşalarından olan ulus devletlerin ortaya çıkması da artık burjuvazi eliyle olmayacaktır. Yarı feodal-yarı sömürge ülkelerde feodal gerici unsurlarla işbirliği içerisinde egemenliğini sürdüren burjuva unsurlar değil, proleterya ulusal sorunun çözümü için de öncü güç olacaktır. Emperyalizm çağında ülkemizde hakim ulus gerçekliğinin son bulması, imtiyazların ortadan tam olarak kalkması proleteryanın omuzlarındadır. Ancak bu durum Kürt ulusal sorununa dair ertelemeci bir tavır izlememiz anlamına asla gelmemelidir. Ulusal sorun bugünden yarına çözülecek bir sorun olarak her an gündemimizde olmalıdır. Bugünden ezilen Kürt ulusunun yanında olmak, Kürt ulusunun taleplerini sahiplenmek vazgeçilemez bir sorumluktur.

Ezilen ulusun yanında olmak demek ezilen ulusa yöneltilen her türlü baskıya karşı çıkmak, bu anlamda da ezilen ulusun demokratik mutevaya sahip taleplerini sahiplenmek demektir. İçerisinde burjuva-feodal unsurları da barındıran ulusun taleplerinin her zaman ve her koşulda demokratik muhtevaya sahip olması beklenemez. Ezilen ulusun temsilcisinin, yani ulusal hareketlerin bu açıdan bakıldığında ikili bir karakteri vardır: “Birincisi, Türk burjuva ve toprak ağalarının milli baskılarına, imtiyazlarına, devlet kurma imtiyazına, zulmüne ve zorbalığına karşı yönelmiş, genel demokratik muhteva. İkincisi, Kürt milliyetçiliğini güçlendirmeye, böylece Kürt burjuva ve toprak ağalarının üstünlük ve imtiyazlarını gerçekleştirmeye yönelik gerici muhteva. “Bu açıdan elbette her talep, her zaman desteklenemeyecektir; ancak Türkiye devrimini güçlendirecek, Türk hakim sınıflarını ise zayıflatacak her türlü talebi desteklemek, inkar-imha ve asimilasyon kapsamındaki her türlü uy-

gulamaya karşı çıkmak zorunluluktur. Hakim ulusun hakim sınıflarının, hakim ulusa yönelik tanıdığı ayrıcalıkları ortadan kaldırmaya çalışmak, faşist sistemin ayrı bir ulus olduğu için Kürt ulusuna karşı yönelttiği baskılara karşı tutum almak ülkemizdeki demokrasi mücadelesinin ve elbette bu açıdan devrimci mücadelenin vazgeçilmez bir parçasıdır. İbrahim yoldaş “Çünkü bir yönüyle ezen ulusun hakim sınıflarının zulmüne, zorbalığına, imtiyazlarına, bencil çıkarlarına karşı yönelmiştir. Milli baskının kaldırılması, milliyetler arasında eşitliğin sağlanması, hakim ulusun hakim sınıflarının imtiyazlarının kaldırılması, dil üzerindeki yasaklamaların ve sınırlamaların son bulması, her alanda uluslar arasında eşitliğin ve ulusal devlet kurma hakkı eşitliğinin tanınması, bütün bunlar demokratik ve ilerici taleplerdir.” söylemiyle bu duruma açıklık getirmektedir. **“Eğer ezilen ulusun burjuvazisi, ezen burjuvaziye karşı savaşırsa, biz, her zaman ve her durumda, herkesten daha kararlı olarak bu savaştan yanayız. Çünkü biz zulmün en amansız ve en tutarlı düşmanlarıyız.”** (Lenin)

Kürt ulusunu yok sayan, ezen her türlü ayrıcalığı ortadan kaldırmaya çalışmak görevimizdir dedik. Bu kapsamda hakim ulusun kendisi için en başından beri bir hak olarak gördüğü, ancak ezilen ulustan sakındığı hak, ulusun kendi kaderini tayin hakkıdır (UKKTH). Tüm ulusların tam hak eşitliği kavramına, her ulusun eşit bir şekilde kendi kaderini belirleme hakkının tanınması da tartışmasız dahildir. Ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını tanımamak, sahiplenmemek demek yıllardır sadece ülkemizdeki tek bir ulusa tanınan bir ayrıcalığın varlığını kabul etmek demektir ve ulusların tam eşitliğini amaçlayan anlayışımıza aykırı olacaktır. Kendi kaderini tayin hakkı kuşkusuz ayrı bir devlet kurma hakkıdır. Ezilen ulusun her koşulda ayrı bir devlet kurması proleteryanın çıkarları, yani devrimci mücadele açısından olumlu olmayabilir. Bu açıdan ezilen ulusun, ülkemizde Kürt ulusunun ayrı bir devlet kurması koşullara bağlı olarak desteklenedebilir, desteklenmeyebilir. Ancak bir hak olarak ayrı devlet kurma hakkı her zaman, her koşulda tartışmasız desteklenmelidir. Ayrı bir devlet kurma talebi her zaman ilerici değildir; ancak ayrı devlet kurma hakkı talebi her koşulda ilericidir ve demokratik muhtevaya dahildir. Burada unutulmaması gereken nokta ulusal hareketten bu konuda bekleyeceğimiz duruştur. Yukarıda da belirttiğimiz gibi ulusal hareketler ulusun temsilcisidir ve bünyesinde farklı sınıflar vardır ve bu açıdan ulusal hareketler iki yönlüdür. Ulusal mücadeleler her zaman ayrı bir devlet kurmayı, hatta ayrı bir devlet kurma hakkını elde etmeyi kendisine somut hedef olarak belirlemeyebilir. “Devlet çapındaki ve uluslararası plandaki kuvvet ilişkileri, ülke içinde değişik milliyetlere mensup burjuvaların ve

toprak ağalarının menfaat hesapları, milli baskının karakteri, taktik, endişeler vb. bir milli hareketin formüle ettiği somut hedefleri, bütün bu faktörler tayin eder.” Bu durum devrimcilerin, komünistlerin ezilen ulusun, ulusal hareketin taleplerini sahiplenmemesi anlamına asla gelmez. Aynı şekilde bu durum ezilen ulusun ayrı devlet kurmak hakkını sahiplenmemiz anlamına da asla gelmez.

İbrahim yoldaşın Şeyh Sait isyanı üzerinden örneklenirken açıkladığı gibi bir ulusal hareketin emperyalizmle işbirliği içerisinde olması dahi ulusal hareketin demokratik muhtevasını da, söz konusu ulusun kendi kaderini tayin hakkını da desteklememize asla ve asla engel değildir. Nitekim Şeyh Sait İsyanı’nda İngiliz parmağı olduğu iddiasıyla Türk şovenizmine nasıl kapıldıklarını açık eden dönemin yazarlarına İbrahim yoldaş son derece net cevaplar vermiştir. **Lenin’in ortaya koyduğu kayıtsız koşulsuz destekleme ifadesine ve İbrahim yoldaşın bunu Kürt ulusal sorunu nezdinde uyarlamasına rağmen, ulusal hareketi kayıt ve koşullar öne sürerek destekleme, daha doğrusu desteklememe tavrı anlaşılmalı bir yerde durmaktadır.** Nitekim İbrahim yoldaş Şeyh Sait İsyanı’nın İngilizler tarafından kışkırtılması ve kontrol edilmesi durumunda bile isyanın desteklenmesi gerektiğini tüm berraklığıyla dile getirmiştir. Elbette böyle bir durumda İngilizleri ve İngilizlerle işbirliğine giren anlayışı teşhir etmek, bununla mücadele etmek gerektir; ancak bu gereklilik UKKTH’yi de, söz konusu ezilen ulus ayaklanmasını da desteklemeye engel değildir. Bu bakış açısına paralel, ulusal hareketlerin ikili yönüne ve ideolojik özüne bağlı olarak hakim ulusun hakim sınıflarıyla ilişkilerinde de ulusal hareketin gerici yönünün kendini açık ettiği durumların olması muhtemeldir. Ancak aynı durum burada da geçerlidir. Açık bir şekilde ortada bir teslimiyet bayrağı çekme durumu söz konusu ise, artık demokratik muhtevadan bahsedemiyorsak elbette durum değişecektir. Ancak bunun dışında Ulusal Hareket’in ideolojik özünü yakından ilgili olan tasvip etmediğimiz bir takım politikaları, stratejik hattı ve buna bağlı olarak açığa çıkan taktiksel hamleleri durumu değiştirmeyecektir.

İbrahim yoldaş bizlere programatik görüşlerini değerli bir hazine olarak miras bırakırken aynı zamanda bu görüşleri güncelleme, geliştirme ve pratikte ortaya koyma görevini de miras bırakmıştır. Bu mirasa sahip çıkma, İbrahim yoldaşın çizdiği güzergahtan devrim yolunda ilerleme

hedefimizin en önemli parçalarından birisi Kürt ulusal sorununa dair görevlerimizi yerine getirmektir. İbrahim yoldaşın ulusal soruna, UKKTH’yi savunmaya, ulusal hareketlerin demokratik muhtevasını desteklemeye verdiği önem ortadadır. Elbette proleteryanın kırmızı bayrağı altında ezilen halkımızı birleştirmek esas görevimizdir; ancak bu görevin de bir gereği olarak Kürt ulusuna yaşatılan zulme karşı aktif bir tutum almak bizim için bir zorunluluktur. Bu zorunlu ve vazgeçilmez görevler karşısında örgütümüz bugüne kadar yeterli bir çaba ve buna bağlı olarak pratik ortaya koyamamıştır. Anlayıştaki eksikliklerin de esas olarak etkilemesiyle ulusal sorunu sahiplenme konusunda örgütlülüğümüzün ciddi şekilde zayıf kaldığı görülmektedir. Sonuç olarak **Kürt sorununa yaklaşımımız ama daha da çok Kürt sorununa ilişkin pratiklerimiz bizim en eksik yüzlerimizden birisini oluşturmaktadır.** Örgütlülüğümüzün

hızla harekete geçme, refleks gösterme, sürekliliği sağlanmış kitle çalışması gibi konularda genel eksiklikleri vardır. Ancak konu Kürt sorununa ilişkin gündemler olunca hareketsizlik, pratiksizlik ve hatta yer yer ilgisizlik kendisini daha fazla göstermektedir.

Mehmet Demirdağ yoldaşın dediği gibi durum iyidir. Çünkü gerçekler devrimcidir. Var olan eksikliğimiz bizim gerçekliğimizdir. Bu gerçekliği aşmamız ise an meselesidir. Ulusal Hareket’in yürüttüğü savaş pratiğinin de etkisiyle ülkemizde bugün ulusal sorun çok daha önemli bir rol oynamaktadır. Bu çerçevede Kürt ulusal sorununa ilişkin hareketsizliğimizi parçalamak, aktif ve sürekli bir karşı koyuş içerisinde olmak gerekmektedir. **Süreklilik en esassı koşuldur, ancak belli başlı dönemler bir kopuşa bu anlamda da bir silkeleniş ve ardından başlangıçlara gebe olabilmektedir.** 2011 genel seçimleri de örgütlülüğümüzce bu şekilde değerlendirilmelidir. Aktif bir biçimde sürece Kürt ulusal sorunu bağlamında da müdahale etmek, kitlelere sistemin teşhirini, devrimin ise propagandasını yapmak için 2011 seçimleri elverişli bir ortam yaratacaktır. Bu ortamı en iyi şekilde değerlendirmek, en eksik yanlarımızdan birisi olan Kürt ulusal sorunu açısından da süreci bir kopuşa dönüştürmek bizlerin ellerindedir.

Lenin’in bir sözüyle bitirecek olursak; **“Bir millet ya da bir dil için imtiyaza hayır! Bir milli azınlığın en ufak bir ölçüde dahi olsa ezilmesine ya da gadre uğramasına hayır!” (Lenin)**

“Kemalizm Faşizmdir!”

Faşist diktatörlüğün resmi ideolojisi olan Kemalizm’in ana unsurları; milli birlik ve beraberliğe aşırı vurgulu bir milliyetçilik, sürekli iç ve dış düşman paranoyası ile zorbalık, devletin kutsanması ekseninde kölelik, devlet çıkarlarını her şeyin üstünde tutma anlayışıyla diktatörlük ve sınıfların reddi adına her türlü baskı, zulüm ve kıyım olarak biçimlenmektedir.

Korku ve zorbalık kardeşdir. Tarihte ve günümüzde zorbalık ve korku hep yan yana var olmuştur. Zorbalık, korku dağları yaratmadan varlığını sürdüremez. Devlet denilen korku ve zorbalık merkezi, neden korku yaratmaya ihtiyaç duymaktadır? Zorbalık ve korku neyi korumanın güvencesidir? Hangi biçimde oluşmuş olursa olsun devlet bütün kötülüklerin kaynağı olan özel mülkiyeti koruduğu için korku ve zorbalığa ihtiyaç duymaktadır. Tarihte bu hep böyle olmuştur. Günümüzde de durum böyledir.

Özel mülkiyeti koruyan devlet, mülkiyet sahiplerine her türlü desteği ve yardımı sunmak, onların çıkarlarını her türlü şiddet aygıtıyla koruma ve güvence altına almak zorundadır. TC devleti dünya sermayesinin temsilcilerine başta olmak üzere, her kompradora, büyük tüccara, fabrikatöre, toprak ağasına, tefeciye özel mülkiyeti koruyacağına, onların çıkarlarını savunacağına dair güvence veriyor. Ve devlet özel mülkiyetin ve sermayenin sınırsız koruyucu gücü üzerinde, tüm mülksüz işçileri, yoksul ve kimsesizleri boyunduruk altına alıp egemenliğini koruyor. Onları her türlü işsizliğin ve açlığın dayanılmaz baskısı altında köleleştiriyor.

Peki dokunulmazlık duvarlarıyla kutsanan, halkın üstünde korku dağları yaratan Kemalizm nedir?

Kemalizm, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının kurduğu faşist diktatörlüğün, altı ok ile doktrine edilen ideolojisidir. Bu ilkelerle sıralanan kavramlar hem içerik hem de pratik bakımdan hakim sınıfların çıkarlarının otoriter/baskıcı bir devlet yapılanması ve anlayışıyla korunmasını ifade etmektedir. 88 yıllık TC

tarihinde, emperyalizme göbekten bağımlılık bütün politikalara yön veren ana karakteristiği oluşturmuş, tüm tercihler ve yönelimler bu doğrultuda şekillenmiş, sistem buna göre işletilmiştir.

Osmanlı’nın devlet geleneği ve işleyişinin özünü koruyup biçimsel düzenini değiştiren, sosyo-ekonomik gelişim sürecine emperyalistlerin talimatları doğrultusunda yön veren M. Kemal önderliğindeki egemen sınıflar, devleti yukarıdan aşağı faşist bir karakterde örgütlerken buna ideolojik bir formasyon vermeyi de ihmal etmediler.

İşte daha sonradan kendileri tarafından Atatürkçülük/Kemalizm olarak adlandırılacak olan bu resmi ideolojinin kökleri Osmanlı geleneğinden geliyordu. Osmanlı geleneğinden gelen ve Cumhuriyet tarihi boyunca gelinen noktadaki tüm verilerle ortaya çıkan tablo, Kemalizm’in eseri olarak değerlendirilmelidir.

Yukarıdan aşağı şekillendirilen faşizm olgusunu tahlil edecek olursak; kuruluşundan itibaren, devlete bir toplum oluşturmak, yaratılan bu toplumu devletle organik

bir bütünsellik içinde dizayn etmek hedeflenmiştir. Din, sınıf, etnik farklılıkların bir potada eritmeye çalışıldığı inkarcı, asimilasyoncu, tehirci, imhacı bir çizginin yön verdiği bu süreç, sayısız katliama yol almıştır. Resmi ideolojinin omurgasını tayin eden bu felsefeye göre, tek devlet, tek toplum, tek kimlik kavramlarıyla hareket edilmiştir. Tek parti olan faşist CHP’nin 1931 ve 1935 tarihli programlarındaki kilit

tanımlama “disiplinli hürriyet”tir. Aynı metinlerde “Türk ulusunun kanındaki yücelik”ten de söz edilmektedir.

1946’lara kadar süren tek partili dönemin özellikleri “çok partili” süreçte de esas olarak değişmemiştir. Kökleri Osmanlı’nın son dönemlerine uzanan Kemalizm her iki dönemde ve günümüzde de dikta anlayışına karşılık gelmektedir.

Kemalizm, otoritenin bölünmez birliğine inanır. “Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü” anlayışıyla getirilen merkezîyetçilik bunun en önemli görünümüdür. Benzeri faşist rejimlerde de olduğu gibi “ordu” faktörünün kurucu-kurtarıcı rolü ve önemi, Kemalizm’in doğuşuyla birlikte orduya yönetsel bir işlev sağlamıştır.

Falih Rıfki Atay anılarında, “Hitler benim de bulunduğum bir Türk heyetinin önünde, kendisinin ve Mussolini’nin M. Kemal’in öğrencileri olduğunu söyledi” der. Milli türeyiş destanının en önemli sembolü olarak görülen bozkurt M. Kemal’e de isim olarak verilmiştir. “Türk Tarih Tezi” Türklerin medeniyetlerin öncüsü olduğu, “Güneş Dil teorisi” ise Türkçenin bütün dillerin anası olduğu savıyla işlenmektedir.

Yani, faşist diktatörlüğün resmi ideolojisi olan Kemalizm’in ana unsurları; milli birlik ve beraberliğe aşırı vurgulu bir milliyetçilik, sürekli iç ve dış düşman paranoyası ile zorbalık, devletin kutsanması ekseninde kölelik, devlet çıkarlarını her şeyin üstünde tutma anlayışıyla diktatörlük ve sınıfların reddi adına her türlü baskı, zulüm ve kıyım olarak biçimlenmektedir.

Türkiye’deki rejimin kuruluş aşamasını, bu bağlamda tarihsel sürecini, emperyalistlerle ilişkisini, resmi ideolojinin konumunu ve etki gücünü doğru biçimde analiz

edemeyenlerin egemenlerin ağına takılması kaçınılmaz olmaktadır. İdeolojik mücadelenin sınıf savaşı-mındaki başlıca rolü de buradan gelmektedir. Her yanlış yaklaşım ve tespit, nihayetinde düşmana ilişkin yanlış bir sonuç üretmekte, hedefi şaşırtmakta, safları bozmaktadır. Oluşan bu bulanıklıktan ise düşmanın yararlandığı açıktır.

Konuya ilişkin bilimsel sosyalizm adına ilk ve tek doğru yaklaşımı ve çözümlemeyi geliştiren İbrahim Kaypakkaya’dır.

İbrahim Kaypakkaya’yı andığımız Mayıs ayında onun temel görüşlerinin bilimselliği ve doğruluğunu yaşadığımız her toplumsal ve sınıfsal olguda ve gelişmede görmek mümkündür. Özellikle son dönemde artan ırkçılığın ve azgın Türk şovenizminin saldırıları karşısında Kaypakkaya yoldaşın “Kemalizm”, “ulusal sorun ve azınlıklar meselesi”, “ırkçılık ve milliyetçilik” hakkındaki görüşleri “devletin karakteri ve niteliği” hakkındaki bilimsel değerlendirmelerinin haklılığına içinden geçtiğimiz süreçte bir kez daha tanık oluyoruz. Nasıl mı? Sivil itaatsizlik çadırlarına saldırarak Kürt ulusunun iradesinin çiğnenmesi, mayın patlaması sonucu küçük çocukların can vermesi, İbrahim Oruç gibi Kürt gençlerinin sokak ortasında katledilmesi gibi hiç de yabancı olmadığı olayları tekrar tekrar yaşamaktayız. Gençliğin daha fazla geleceksizleştirme saldırılarına maruz kaldığı; hakkını arayıp sokaklara çıkanların ise tehdit edildiği, soruşturma terörüyle sindirilmek istendiği, kadınların herkesin gözü önünde nefret cinayetlerine kurban edildiği, işçilerin gaz ve copla susturulmaya çalışıldığı, bütün bunlara karşı isyan edip dağların doruklarını mesken eyleyenlerin şehit düştüğü bu süreç gerçeklerin apaçık yüzümüze çarpacağı bir süreçtir.

Kemalizmle hesaplaşmak

Kuşkusuz ki Türkiye’de ilerici ve devrimci hareketler ve özellikle de reformist, tasfiyecî anlayışlar Kemalizm’le esaslı bir hesaplaşma içerisine girmemişlerdir.

Var olan sistemi nasıl adlandırırırlarsa adlandırsınlar, sistem karşıtı duruş sahiplerinin bir biçimde sakatlandıkları, başka bir deyişle yönlerinde sapmalar olsa da ortak bir biçimde secdeye vardıkları ideolojidir Kemalizm.

Geçmişte ve bugün bu türden anlayışların Kemalizm’e yönelik esaslı bir reddediş pratikleri olmayışı, bugün

bu çevrelerin izlemiş olduğu politikaların da nedenini oluşturmaktadır. Ki zaten düzeni değiştirmeyi değil, reforme etmeyi ya da kazanımlar sağlamayı amaçlayan, uzlaşmayı esas alan bu türden anlayışların; düzenin resmi ideolojisi ve “çimentosu” işlevi gören Kemalizm’e yönelik kapsamlı bir eleştiri içinde olmaları beklenemez. Ancak bu türden anlayışlar, Türk hakim sınıflarından bağımsız bir siyasal hareket yaratmak istiyorlarsa, Kemalizm’le mutlaka hesaplaşmalıdır. Kemalizm’in gerçek yüzü özellikle 1980 AFC’si ve 80’lerin ikinci yarısından sonra Kürt Ulusal Hareketi’nin silahlı mücadeleyi yükseltmesiyle birlikte, reformist anlayışlar da dahil olmak üzere Türkiye ilerici, devrimci hareketinin saflarında daha bir belirginleşmişti. En azından bu kadar yüksek sesle hayranlıklarını dillendirmiyorlardı. Ancak 90’lı yılların ikinci yarısından sonra dünya üzerinde artan emperyalist saldırganlık, bununla eş güdümlü bir biçimde sosyalist maskeli bürokratik devletlerin yüzlerindeki maskeyi çıkarıp atmaları sonucu sosyalizmin ve devrimlerin imkansızlığı olarak ideolojik bir karşı devrimci saldırı başlamış bu da beraberinde tasfiyeciliği, devrimlerden kaçışları ve uzlaşma arayışlarını getirmiştir.

Bir kez daha tekrar etmek gerekiyor ki, Kemalizm’in faşizm olduğu gerçeğini net bir biçimde sadece İbrahim Yoldaş belirtmiştir.

Kemalizm’in rolü

Türk hakim sınıflarının TC devletinin kuruluşundan itibaren emperyalizme, emperyalist sermayeye bağımlı oluşları beraberinde onların güçsüzlüğünü de getirmektedir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı üzerinde emperyalist sömürü ve tahakkümün birinci elden uygulayıcısı olan bu asalak ve uşak sınıflar güçlerini halk kitlelerinden değil, emperyalistlerden almaktadırlar. Onların bu güçsüzlüğü beraberinde ülkemiz işçi sınıfı ve emekçi halkı üzerinde sürekli bir biçimde baskı ve zulüm politikası uygulanması sonucunu doğurur. Ülkemizin faşizmle yönetiliyor oluşu Türk hakim sınıfları açısından bir tercih değil zorunluluktur. Ayrıca ülkemizde toprak ağalarının iktidara ortak oluşu feodalizmin şiddetini ve uygulamalarını da TC “demokrasisine” dahil eder. Bu da ülkemizde demokrasinin burjuva demokrasisinin yanından geçmemesi anlamına gelir.

Türk hakim sınıflarının güçsüzlüğü ve emperyalist ser-

mayeye bağlılığı, bir yandan işçi sınıfı ve emekçi halk üzerinde jandarma dipçığı, polis copu, tecrit işkencesi gibi politikaların yoğun bir biçimde uygulanmasını gerektirirken diğer yandan ise kitlelerin hem bu politikalara karşı tepki duymasını hem de emperyalizmin çıkarları doğrultusunda hayata geçirilen politikalar sonucu kitlelerde gelişen muhalefeti bertaraf etmek için başka araçları devreye sokmasını beraberinde getirir.

Kemalizm ideolojisi Türk hakim sınıflarının çıkarlarını korumak ve iktidarlarını sürdürmek açısından yaşamsal önemdedir. Nitekim hakim sınıfların işçi sınıfı ve emekçi halk üzerinde baskı aygıtı olan TC devletini kurduktan sonra ve iktidarlarını sağlamlaştırdıkları oranda Kemalist ideolojiyi sistemleştirerek kullanmakta bir an olsun tereddüt etmemişlerdir.

Kemalizm’in bir başka rolü de Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerinde Türk şovenizmi uygulayarak işçi sınıfı ve emekçi halk içerisinde düşmanlık yaratmak ve halkı birbirine düşürmektir.

Yani “Kemalizm demek, her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir. Kemalizm demek, her alanda Türk şovenizminin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir baskının uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı demektir. Kemalizm işçiler için cop ve dipçik, grev ve sendika yasağı demektir.”

Kemalizm’e ve ondan etkilenen anlayışlara karşı İbrahim yoldaşın açtığı yoldan yürüyerek ideolojik mücadele yürütmenin günümüzdeki tayin edici önemi iyi kavranılmak zorundadır.

Kemalizm’e ve ondan etkilenen anlayışlara karşı İbrahim yoldaşın açtığı yoldan yürüyerek ideolojik mücadele yürütmenin günümüzdeki tayin edici önemi iyi kavranılmak zorundadır.

Bir devrimci ki düzenin tüm kalelerine savaş açmış...

Önder yoldaşın da dediği gibi “Türkiye’nin geleceği çelikten yoğruluyor, belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu unutmayacaktır.” Bizler de inancımızı, kararlılığımızı, enerjimizi İbrahim yoldaş ve daha nicelerinden bize miras kalan mücadelemizle, ideolojimizle birleştirmeli, halkımızın ve savaşımızın gelişimi için kullanmalıyız.

Tasfiye rüzgârlarından ve tasfiyecilikten bahsederek, bunun ne olduğunu ve ne anlatmaya çalıştığını bilerek hareket etmeliyiz. Tasfiyecilik, özünü örgütlülüğü yok etmekten ve etkisizleştirmekten alır. Tıpkı geçmişte ve şu anda da olduğu gibi. Marks ve Engels proletarya partisinin kurulmasının gerekliliğini ortaya koyarken bu noktadaki en büyük engelin de burjuva düşünceler olduğunu söylemiştir. Sonrasında ise Sovyetlerin dağılması burjuva düşüncelerin hâkimiyetini, tasfiyeciliğin yayılmasını arttırmıştır. Her zaman için devrimin karşıtı olan kesimlerden yükselen “İdeolojiler öldü”, “Komünist partilere ihtiyaç yoktur”, “Sosyalizme geçiş barışçıl yollarla mümkündür” söylemleri var olmuştur. Ancak bölesi süreçlerde sesleri daha gür bir şekilde duyulmaktadır. Sınıfların yapısının değiştiğinin iddiası ise bu tasfiyeciliğin gelişmesi için daha yaygın bir ortam hazırlamıştır. Yani proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımının yerini uzlaşma ortamına bırakması amaçlanmıştır. Ve bu durum hem devrimci, demokrat, ilerici kesimlerde hemde tüm halkta güvensizliğe ve inancsızlığa neden olmuştur.

Türkiye’de sürece rengini veren unsurlardan birisi olan Kürt Ulusal Hareketi 1984’te silahlı mücadeleye başlamıştır. Başlangıcında ulusal devrimci bir hat üzerinde ilerleyen **Kürt Ulusal Hareketi** ilerleyen süreçte hedef ve amaçlarında yaşanan değişimler sonucu çizgisini stratejik bir şekilde değiştirmiştir. Bugün her ne kadar reformist bir niteliği olsada Ulusal Hareket’in faşizme karşı ortaya koyduğu, silahlı mücadele gerçekliği göz ardı edilemeyecek bir noktadadır. Bu göz ardı etmeme hali egemenler için de geçerlidir. Silahlı mücadeleyi tasfiye sürecinde Kürt Ulusal Hareketi’ne özel bir önem verilmesi de bununla ilgilidir.

Sürecin bir diğer parçası olarak ise devrimci mücadeleye yönelik tasfiye saldırıları devreye girmektedir. Türkiye özgülünde tasfiye sürecinin yoğun bir şekilde hissedildiği dönemlerden biri 2000 ölüm orucu süreci olmuştur. Bu süreç Türkiye Devrimci Hareketi için çok daha

fazla geriye düşülen bir dönem olmuştur. Halkın, devrimci ve demokrat kesimlere olan güveninin kaybedilmesine, sürdürülecek olan devrim mücadelesine olan inancın azalmasına yol açmıştır. Hem devrimcilerin inanç noktasında yaşadığı savruluş hemde sistemin çok yoğun bir şekilde dayattığı tasfiye süreciyle mücadele noktasında çok geri plana düşülmüştür. Yaşanan ideolojik tasfiye ile birlikte çözümsüzlüğe giden yolun kapısı sonuna kadar açılmıştır. Elbette ki, ideolojik olarak yaşanan bir tasfiye süreci o ideoloji doğrultusunda şekillenen kadroları ve o geleneğin kültürünü de beraberinde tasfiyeye sürüklemiştir. Örgütsel olarak da önlemlerin olmaması ve ileri adımların atılmamasından kaynaklı geleneğin savunucuları, yaratıcıları ve uygulayıcılarının çok yoğun bir şekilde maruz kaldığı tasfiyecilik dalgası, devrimci duruşu da gittikçe zayıflatmıştır. İdeolojik duruşlar noktasında da aynı şeyler yaşanmış ve o dalganın yayılmasının ilk ayağında olduğu gibi, barışçıl yollarla çözüme gidileceği birçok örgüt tarafından kabul görmeye başlamıştır. Bu da devamında silahlı mücadeleyi yok sayan ve sisteme entegre olup, merkezine reformsal talepler üzerinden şekillenen bir mücadele şeklini öne çıkartmıştır.

Tasfiyeciliğe Karşı koymak ve Kaypakkaya

İşte tam da burada çok sert bir şekilde esen tasfiye rüzgârları karşısında Kaypakkaya’nın duruşundan, sistemden kopuşundan bahsetmemiz gerekmektedir. Çünkü Kaypakkaya “ideolojiler öldü”, “komünist partilere ihtiyaç yoktur” söylemlerinin giderek arttığı bir zamanda fikirlerini savunarak ve canı pahasına bu fikirleri örgütleyerek yolumuzu aydınlatmıştır. Kürt ulusal sorunu ve Kemalizm noktasındaki net belirlemeleri, devrimci şiddet ve silahlı mücadeledeki ısrarı, çizgisindeki kararlılık ve netlik, duruşunu bizlere göstermiştir.

Ülkemizde Komünist Partiyi ete kemiğe büründüren komünist önder: İbrahim Kaypakkaya; burjuva-feodal düzene karşı yürütülecek bir savaş ülke gerçekliğiyle bü-

tünleştirip hayata geçirmiştir. Belirlemelerinin ardından birçok kesimle ters düşeceğini bildiği halde düşüncelerini ortaya koymuş ve bu düşünceleri devrimci bir şekilde savunup, yaymıştır. Kemalizm ve ulusal sorun hakkında çok keskin ve bilimsel belirlemeleriyle sistemden kopuşunu açıkça sağlamıştır. Kendi dönemindeki devrimci önderlerden farklı olarak sistemin egemen ideolojisi olan Kemalizm noktasında yaptığı analizlerle, Kürt ulusal sorununu sistematik bir biçimde ortaya koymasıyla en büyük kopuşu sağlamıştır. Kemalizm'e eleştirel bir tarzda yaklaşmanın tecrit olmakla eşdeğer tutulduğu bir zamanda Kaypakkaya, cüretli ve oldukça cesaretli bir şekilde Kemalizm'e cepheden bir savaş açmıştır. Kemalizm'i eleştirirken de bu eleştirilerinde Kurtuluş Savaşı ve "cumhuriyetin" niteliğini de göz ardı etmemiştir. Sınıf karakteri noktasında yaptığı tahlil, "cumhuriyetin"de tutarlı bir tahlilini beraberinde getirmiştir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmuş, ezilen ve sömürülen Kürt halkının yanında olmuş, tarihten gelen haklılığını savunmuştur.

Aynı şekilde sert esen reformizme zehrinin yayılmaya çalışıldığı bir dönemde Şafak Revizyonistlerine karşı yürüttüğü mücadele ile silahlı mücadelenin inşasına girerek çizgisini korumuştur. Kapitalistlerin kendi egemenliklerini korumak için meşru göstererek kullandığı her türden şiddet ve sömürü zincirleri vardır ve bizlerin üzerinde bu zincirleri işler kıralar, Kaypakkaya bu zincirleri kırmak için silahlanmanın zorunluluğunu savunmuş ve pratiklerini bu yönde geliştirmiştir. Bir hareketin komünist olması için ülkemizde silahlı mücadeleyi örgütlemesi, kararlı, tutarlı ve azimli bir şekilde adımlarını atması gerektiğinin önemini vurgulamıştır. Ülkemiz üzerinde yaptığı sosyo-ekonomik belirlemelerle Türkiye gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde baskı ve sömürünün en yoğun olduğu, kitle temelinin en sağlam olduğu yerlerden başlayarak bozkırı tutuşturabileceğimizi söylemiştir. Bugün Kürt ulusunun kuru bozkırda ortaya koyduğu direniş Kaypakkaya yoldaşın söylediklerinin en önemli ispatıdır. Silahlı mücadele içerisinde gerilla mücadelesini esas alıp diğerlerini tali olarak İbrahim yoldaş ortaya koymuştur. Çünkü tasfiyecilik rüzgârına kapılıp silahlı mücadeleyi bırakan birçok örgütün kitlelerden tecrit olduğunu ve tarihin derinliklerinde yerini aldığını görmüştür, zaten yaşanan

süreç bizlere de bunu net bir biçimde göstermiştir. Komünist bir parti örgütlenmesinin vazgeçilmez ve esaslı unsur olarak ortaya koyan Kaypakkaya, partisinin savaş içerisinde şekilleneceğini, kök salacağını belirtmiş ve partinin önderliğinde savaşacak olan halk ordusunun da savaşla beraber gelişeceğini belirlemiştir. Özcesi İbrahim yoldaş savaşta ısrarını doğru çizgide, kararlılık ve büyük bir inancı doğru temellendirerek mücadele etmiştir.

Elbette her zaman tasfiyecilik kendini saflarımızda açıktan hissettirmemektedir. Bu süreçte inceden ve aslında daha etkin bir şekilde devrimci kültür ve ideolojiden uzaklaşmak olarak kendini belli etmektedir. Açıktan değil ama olabildiğince derinden. İşte böylesi süreçlerde İbrahim yoldaşın kendimize rehber ettiğimiz ilkelerine daha fazla sarılmamızdır.

Bizler de İbrahim Kaypakkaya'nın ardılları olarak onun sürekli okuyan, araştıran, sorgulayan, kendini geliştiren tarzını, yarattığı ideolojiye ve halkına olan bağlılığını, zafere olan inancını iyi kavramalı ve en doğru şekilde yaşatmalıyız. Bunu yapabilmek için devrimi birlikte gerçekleştireceğimizi söylediğimiz kitlelerle birlikte, onların yanında ve içinde bulunarak, onlardan öğrenerek ve onlara öğreterek gerçekleştirebiliriz. **Kaypakkaya'nın düşünceleri ile ya-**

şamımıza yön vermeli, pratiğimizi bu yönde ilerletmeliyiz. Düşmana karşı tavrımızı ise İbo'dan aldığımız gelenekle devam ettirmeli, devrimci kararlılığımızdan asla taviz vermemeli, bizlerle beraber gelecek olan güzel günlere adadığımız inancımızla komünist önder Kaypakkaya'nın yarattığı geleneği, onun gibi bizler de yaşatmalıyız. Düşman karşısında asla uzlaşmacı, teslimiyetçi tavırlar takınmamalı zafere olan inancımızla yolumuza aynı kararlılıkla devam etmeliyiz.

Ve Önder yoldaşın da dediği gibi "Türkiye'nin geleceği çelikten yoğruluyor, belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu unutmayacaktır." Bizler de inancımızı, kararlılığımızı, enerjimizi İbrahim yoldaş ve daha nicelelerinden bize miras kalan mücadelemizle, ideolojimizle birleştirmeli, halkımızın ve savaşımızın gelişimi için kullanmalıyız.

Ankara YDG

DEVİRİMCİ AHLAKLA SİLAHLANMAK...

Tanımı çağdan çağa, sınıftan sınıfa değişen, aslında oldukça uçucu bir kavram: Ahlak. Tam bir "biçim değiştirici". Egemenlerin tüm pislüklerini örtmeye yarayan üzeri sıрма işli rengârenk bir örtü. Bu haliyle de sınıfsal niteliği ağır basan, egemenlerin elindeyken alabildiğine samimiyetsiz bir kavram.

Sınıf savaşımından ibaret olan tarihe şöyle bir göz atığımızda bile egemenliğini sağlayabilmiş olan sınıfın; bu egemenliğini pekiştirmek, sağlamlaştırmak üzere kendi ahlakını yarattığını kolaylıkla söyleyebiliriz. Egemenler tamamen kendi çıkarlarını garantilemek üzere yarattıkları ahlakı halka dayatmakta ve böylelikle geniş halk kitlelerini baskı altında tutmaktadır. Üstelik kendi yaratıları olan "ahlaklarının" etrafını hanelerle çevrelemekte, tüm güçleriyle yücelterek adeta kutsal bir varlık haline getirmektedirler. Bu haliyle her türlü toplumsal değeri metalaştıran burjuva-feodal düzen özellikle gençleri yoz kültürün içine sürüklemekte, uyuşturmakta ve artık sistemin dışında düşünmez, hareket edemez bir hale getirmeye çalışmaktadır. Gençliğin bütün enerjisini, yaratıcı-değiştirici-dönüştürücü gücünü medya, siber âlem gibi kanallarla soğurarak kendi ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yükleme, biçimlendirme yoluna gitmektedir. Bu saldırı çoğu zaman en insani değerlerimize yönelmektedir. Pek çok kez "Eski sevdalar yok artık" serzenişine tanık olmuşuzdur. Evet, eski sevdalara o "kutsal" ahlak yalarında yer yok uzunca bir süredir. Sevdanın yerini anlık tatminler almakta ve insanlar bu açıdan da kesif bir doyumsuzluğa ve mutsuzluğa mahkûm kılınmaktadır. Halkın bilincine örtülen bu örtünün sırmalarının altında hep daha fazla kan, daha fazla sömürü ve daha fazla yıkım vardır.

Bizler tam tekmil silahlanmış ve tüm hayatımızı arsızca kaplamaya çalışan egemen ideolojinin karşısına, onların saltanatını yıkmak ve dünyayı temellerinden sarsmak cüretiyle çıkıyoruz. Ve bunu yaparken de hayatın boşluk tanımadığını biliyoruz. Bu bilgi bize egemenlerin baskı aygıtlarının yerine devrimci olanın sorumluluğunu da yüklemektedir. Doğallığında burjuva-feodal ahlak anlayışına karşı devrimci ahlakla silahlanmalıyız.

Bizim ahlakımız, baskı altında tutulan fakat artık bu egemenliğe karşı yeterli derecede sağlamlaşmış veya sağ-

lamlaşma çabası içinde olan sınıfın nefretini ifade eden ve baskı altındakilerin ilerdeki çıkarlarını savunan bir niteliğe sahip olmalıdır.

Egemenlerin tasfiye saldırılarıyla ilerleyen sürecin etkilerini saflarımızda da görmemiz elbette kaçınılmazdır. Belirleyici olan ise bizim bu saldırılara karşı koyabilme, bu noktada bizler açısından bir hazine niteliği taşıyan geleneğimize ve kültürümüze sarılma noktasındaki ısrarımızdır. Ancak bu ısrar ve irade sayesinde savrulmaktan kurtulabilir ve yeni demokrasi kültürünü yaratma işine girişebiliriz.

Tarihimiz bu konuda oldukça önemli bir miras bırakmaktadır bize. Başta İbrahim Kaypakkaya yoldaş yolumuzu aydınlatan pek çok pratiğiyle bilinçlerimizi berraklaştırmaktadır.

Bu yüzden burada belli başlı örneklerle yer vermeyi olumlu buluyoruz.

Ali Taşyapan, Kaypakkaya yoldaşı anlatırken şu ifadelerle yer veriyor: "Diğer devrimci ya da sol görüşlü arkadaşlara göre çok ileri düşünüyordu, çok da çalışkandı. Bir taraftan pratikte bizi örgütlemeye çalışıyordu, öbür taraftan devrimci kültürünü, devrimci düşüncesini derinleştirmek için okuyordu... Ayrıca tarihe, edebiyata, felsefeye meraklı; folklorla, müziğe ilgili; şakacı, hatta bazen güreş tutan, espriler yapan, öylesine dopdolu, canlı, o kadar da mütevazı bir arkadaştı..." Taşyapan, ayrıca İbrahim yoldaşın hiç kimseyi zorlamadan, baskı yapmadan ikna etmeye çalışarak faaliyet yürüttüğünden bahsediyor, bunun yanında muhataplarına karşı "amansız" olduğunun altını çiziyor.

Yoldaşın halka giderken gösterdiği azami özen dikkate değer noktalardan biridir. Gittiği her alanda öncelikle

“şehrin anatomisini” çıkarmaya çalışıyor ve buna göre doğrudan “şehrin kalbinin attığı yere” yöneliyor ve daima ilk olarak çelişkileri en keskin olan gruplarla iletişime geçiyordu, üstelik bunu yaparken eğreti duracak, samimiyetsiz her türlü davranıştan kaçınıyordu.

Sorgulayıcılığı ve sürekli tetikte oluşu, dur durak bilmeden çalışması; her pratiğinde gösterdiği özen ve nihayetinde başarı olarak somutlanıyordu. Sürekli olarak iradesizlikten ve atıllıktan yakınan, bir taraftan da burjuva feodal “ahlaksızlığın” etkilerinden kurtulamayarak popülizm, kendimize karşı liberallik, kitleye karşı sekteklik, dağınık çalışma, koyu bir özensizlik gibi za-

aflara düşen bizlerin bu pratiklerden öğrenmemiz gerekmektedir.

Devrimci olmak sürekli eski ve çürümüş olanı yıkmak ve yerine yeni demokrasi kültürünü geçirmek konusunda cüreti kuşanmayı gerektirmektedir. Öncelikle kendimizle hesaplaşmalıyız. Önce kendimizdeki çürümüşlükleri, zaafı kesip atacağız. Aksi takdirde kitlelere yönelmemiz ve bir bütün olarak sistemin getirdiği çürümüşlük, yozlaşmayla, ahlaksızlıkla hesaplaşmamız mümkün olmayacaktır.

Ankara YDG

İbrahim yoldaştan öğrenelim!

Onu anlamak zafiyetlerimizi aşmada kararlı ve yılmaz olmaktır. Onu kavramak örgüt bilinciyle kuşanmaktır, çünkü o, örgüt bilincinin adıdır. Onu anmak isyanı her tarafa yaymaktır. Çünkü o isyan ateşini olanaksızlıklar içinde yakma cüretini göstermenin adıdır.

Reformsal hareketlerin alıp başını gittiği bir süreçte, kapitalizmin insanları tek tipleştirmeye, bencillemeye çalıştığı bir dünyada devrimin ancak örgütlenerek, halkı birleştirerek ve savaşarak geleceğini söyleyerek ateşi yakmanın adıdır Kaypakkaya. Kaypakkaya, davaya adanmışlığın, fedakârlığın, ser verip sır vermemenin adıdır.

20’li yaşlarda bir genç yorulmak bilmeden işçi direnişlerine koşuyor, köy köy dolaşıp köylülere devrimleri anlatıyor, okuyor-okutuyor ve proletaryanın kurtuluş manifestosunu yazıyor. Neydi onu, üniversiteli bir genci, taş duvarları yıkarak halkın arasına iten şey? Örgütlü, örgütlü olmak, örgüt bilinciydi ve Komünist olmak...

Kaypakkaya yoldaşın en önemli özelliklerinden biri halka duyduğu büyük sevgi ve güvendi. İbrahim yoldaş, halkın arasında, yanı başında olmuştu hep. Sorunlarını dinlemiş, çözüm arayışı içine girmişti. Onlardan öğrenmeye çalışmış, öğrendiklerini sınıf bilinciyle harmanlayıp geliştirmişti. 15-16 Haziran’da ise yine halkın yanında olmuştu. Çünkü o, örgüt olmanın “bir” olmak olduğunun, örgütlü yaşam dışında

soluk almaması gerektiğinin bilincindeydi. Bunun içinde, durmadan, yorulmadan kitleye koşuyordu, kitleyi dinliyor, onlardan öğreniyor onlara öğretiyordu.

O kitleye duyduğu kadar yoldaşlarına da güven ve sevgi duyuyordu. Yoldaşlarını dinlemeye çok önem verirdi. 6. Filo eylemlerine katıldığı için yurttan atıldıktan sonra, babası bir hemşerisinden yurda tekrar kayıt için yardım istiyor ve hemşerisi şart olarak İbrahim yoldaşın bir daha böyle bir eyleme katılmamasını sunuyor. Babası bunu Kaypakkaya’ya söylediğinde “Baba silahın varsa beni çek vur, niye vurdun demem. Ama bunu benden isteme! Ben bana inananları satmam, yarı yolda bırakmam” diyor, İbrahim yoldaş. Yoldaşlarına ve mücadelesine bağlılığını, adanmışlıktaki ısrarını gösteriyor ve bunu bize öğretiyor.

O, yanı başından kitabını hiç eksik etmeyen bir devrimciydi. Yoğun ve sistematik bir okuma planıyla kitapları okuyarak oradan teorik ve politik çıkarımlar yapmaya önem gösterirdi. Çünkü o, örgütlüydü ve yaşamının her anını örgütü için geçirme bilincindeydi. Öğrenerek, yol-

daşlarına öğreterek, kitleden aldıklarını okuduklarıyla birleştirerek örgütünün ideolojik-politik ve pratik gelişimine katkılarda bulunmaya çalışıyordu. Çünkü biliyordu, o, örgütün bir parçasıydı ve bir parça eksik işlerse bütün sekteye uğrayacaktı, bunun için okurdu, araştırırdı, çıkarım yapardı.

O, Diyarbakır zindanlarında işkencelere rağmen ser verip sır vermeyen bir devrimciydi. Yoldaşlarını ele vermedi. Direndi, örgütünü, yoldaşlarını korudu. Çünkü o, örgütüyle bütünleşmişti, ser verme pahasına korudu örgütünü. “Şimdi biz, herkesin gözü önünde yükselene bir bayrak çekiyoruz. Bu bayrak proletaryanın kızıl bayrağı olacaksa, onun kızılığını bozan bütün lekeler, ciddi ve titiz bir çabayla silinip atılmalıdır.” diyerek örgütün sadece işkencede değil her an her yerde, tüm tehlikelere karşı korunması gerektiğini öğretti.

Bizler onun MLM’den adlıği güçle ortaya koyduğu yolu, kimliği onun yaptığı gibi kitlelerin içinde olarak halka taşımamız. Ve bunun için dipten gelen dalganın yüzeyde hissedilmeye başladığı şu süreçte onun gibi yorul-

madan durmak bilmeden kitlelere koşmalıyız. Kendimizi, örgütümüzü geliştirmek ve politik olarak yetkinleşmek için onun gibi kitapları yanı başımızdan eksik etmemeliyiz, soluk aldığımız her anı örgütlü yaşam içinde harcamalıyız. Tasfiyecilik ve reformizm rüzgârları şiddetle eserken onun yaptığı gibi gerekirse ser verme pahasına örgütümüzü korumalıyız.”

Uzun zamandır tartıştığımız hemen hemen tüm zaaflarımızda sorun olarak ortaya örgüt bilincini koyuyoruz. Yani İbrahim yoldaşın düşmanı zindanda yenmesindeki en büyük silahlarından biri olan örgüt bilinci noktasında zafiyetler yaşıyoruz. onu anlamak zafiyetlerimizi aşmada kararlı ve yılmaz olmaktır. onu kavramak örgüt bilinciyle kuşanmaktır, çünkü O, örgüt bilincinin adıdır. onu anmak isyanı her tarafa yaymaktır. Çünkü o isyan ateşini olanaksızlıklar içinde yakma cüretini göstermenin adıdır.

Katledilişinin 38. yıldönümünde İbrahim yoldaştan öğrenelim!

Ankara YDG

İBO'YA AĞIT

Sevdası acılı bir türküydü, yüreği yılmak bilmeyen bir savaşçı. Ayağında pranga, ellerinde kelepçe ve yüzünde zaferi müjdeleyen eşsiz bir gülümseme.

Konuşması yasak, bakışları tutsaktı. Hiç pişmanlık duymadan bu kavganın ateşinde yandı. Yedi ömrünü, açlık yedi, susuzluk yedi. Bir gün olsun dönüp de haline bir “ah” bile etmedi. Köylünün yoldaşydı, candı belki onlara, bir nebzelik inançtı; oğluydu kiminin, kiminin kardeşi, abisi... Onlarla üretti, yine sığındı onlara, onlar sığındı İbo'ya.

Yürek yanmaz mı bu yiğitlerin gidişine? Körpe bedenlerinin delik delik edilmesine? Kahraman yüreklerinin barbarca yok edilmek istenmesine? Kış oldu bağlandı yollar, çapulcunun zulmüyle alındı canlar! Özgürlüktü oysa istediği, adaletti, eşitlikti. Köle olsun istemedi insan “hayvana”... Bu yüzden susturuldu, öldürüldü hunharca... Son bir kez anasına doyaca bakmadan, baba-

sına dokunamadan. Ne umutlarla düşmüştü oysa babası yollarına, mektup yollamıştı İbo'su ona; “İyiyim beni merak etmeyin” demişti mektubunda. Hangi can dayanır bu eziyete, hangi teselli dindirmeye yeter babanın bağrındaki körüklenmek bilmeyen yangınları... Güneşli günler istedi, aydınlık ve umut dolu. Nice yiğit yoldaşıyla baş

koydular bu sevdaya. Kök saldılar ulu çınarlar misali, devrim ateşiyle yanan yüreklerle. Sonsuz oldular. Yok ettiklerini sananlar, sönmeyecek bu ateşi habersiz yaktılar.

Gidişin yanık bir ağıt oldu soluklarda. Meşaleniz dolaşıyor SOL yumruktan SOL yumruğa. Bitmeyecek kavgamız sürececek omuz omuza. İnançla yürüyoruz yarınlara. Sesimiz yanık olup ses bulsun dağlarda. Gün gelecek özgürlüğün türküsünü tütüreceğiz çığlık çığlığa. Canlar feda, göz kırpmadan kavganıza.

Amed'den liseli bir YDG okuru

GÖÇMEN GENÇ

İbrahim'den Öğreniyoruz...

Batı Avrupa coğrafyasında yaşayan biz Türkiyeli göçmen gençliğin en önemli misyonun; anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin gelişmesine hizmet etmektir. İlerici göçmen gençlik, ırkçılık, ayırıcılık, temel hakların gaspı, iki kültür arasında kalan yaşam mücadelesi, yozlaşma, çeteleşme vs. sorunların kaynağında kapitalist-emperyalist sistemin olduğunun bilincindedir ve bu doğrultuda hareket eder. Bu mücadeleyi yürüten örneğin Türkiyeli kökenli göçmen gençliğin mücadele hattına katılması, örgütlü bir yaşam sürmesi oldukça karmaşık bir mücadele sürecini beraberinde getirir. Türkiyeli geçliğin göçmen köken itibariyle çoğunlukla yarı-feodal bir sistemden geldiği bilinen bir gerçektir. Böylesi bir aile yapılanmasında bir gencin örgütlü yaşama adım atması oldukça zordur. Eğer bu genç bir kadın ise zorluk derecesi katlanarak artar. O halde ilk engel olarak aile ortamı karşımıza çıkar. Bunun yanı sıra ikinci baskı unsuru toplumun kendisidir. Burjuva toplumunun aşladığı bireysel, yoz yaşam tarzı ile kolektif/örgütlü yaşam arasında sürekli bir çatışma söz konusudur. Ailenin de baskısıyla gençlere sürekli kariyer yapma, daha fazla para kazanma ve örgütlü mücadeleden uzak durma dayatılır. Aile baskısı ile bireysel yaşamı tercih edenleri ise toplumda ayırıcılık, ırkçılık ve kültürel uyumsuzluk, horlanma beklemektedir. Burjuva yaşam araştırma-incelemenin, yani doğruyu yakalamanın karşısındadır. Sömürsüz bir gelecek için bedel ödemeyi aptallık olarak görür.

Tüm bu sorunların sistemden kaynaklandığını bilmek, sisteme karşı alternatif yaşam tarzının geliştirilmesini zorunlu kılar. Ancak bu alternatif yaşamın mücadele içinde gelişeceğini ve şekilleneceğini de, tarih bize göstermiştir.

Bu konuda tarihte örnek alınabilecek birçok devrimci kişilik bulmak mümkün. Özellikle her Mayıs ayında andığımız komünist önder Kaypakkaya'nın yaşam serüveni bizlere muazzam dersler sunar. Kaypakkaya, dönemi gereği anti-emperyalist mücadelenin

ön saflarında yer almış birisidir. Bu noktada dayatılan tüm baskıları reddetmesini bilmiştir. Mücadeleyi bırakmasını isteyen babasına verdiği yanıt bizlere ışık olmuştur.

Ancak İbrahim'i diğer devrimcilerden ayıran en önemli yan, sömürü ve talan sistemini alt etmenin yolunun, iktidar mücadelesi olduğunu kavramasında ve devrimin teorik, pratik hattını oluşturmada yatar. Yine burada karşımıza bitmek tükenmek bilmeyen araştırma-inceleme ve pratik mücadele çıkar. O, şafak revizyonizmini mahkum etmekle kalmadı, sonraki kuşaklara, geleceği kazanmaları için muazzam bir silah, Komünist Partisi'ni bıraktı. Cesaretin kaynağının doğru bilgiyi keşfetmede yattığını biliriz. Doğru bilgiyi yakalamasının altında sayısız teorik araştırmalar, yapılan polemikler, ülke-bölge analizleri ve en önemlisi pratik mücadele yatmaktadır.

Avrupa coğrafyasında anti-faşist, anti-emperyalist

mücadelenin gelişmeye ihtiyacı vardır. Bu noktada bizlerin katkısı olmazsa olmazdır. Çünkü bizler Kaypakkaya gibi önderin bize neleri miras bıraktığının farkındayız. Batı Avrupa'da yaşayan bizlerin mücadeleye başlarken karşımıza çıkan engelleri, tıpkı İbrahim ve ardılları gibi aşmanın yollarını aramak zorundayız.

Mücadele etmek farkında olmakla başlar. Farkında olan, araştırır, inceler ve pratik içinde gelişim kaydeder. Bedel ödemekten ise asla çekinmez. İbrahim Kaypakkaya'nın yaşam kavgası bu temel üzerinde inşa edilmişti. Batı Avrupa'da İbrahim'i anmak, öğrenmek demektir. Bu aynı zamanda faşizme ve sömürü düzenine karşı direnmeyi hafızalarda sürekli tazelenmek ve kitleler içinde yayılmasının sağlamak demektir. Bizler farkındayız, çünkü İbrahim'den öğreniyoruz.

DÜN CEYLAN BUĞÜN BARAN; HESABINI SORACAĞIZ!

Ceylan... Lice'de havan topuyla katledildi. **Uğur...** Evinin önünde 13 kurşunla katledildi. **Baran...** Patnos'ta kışladan atılan bombaatar mermisiyle katledildi. 1989 yılından bu yana T. Kürdistanı'nda 350'den fazla Kürt çocuğu katledildi, binlercesi yaralandı.

"Kadın da olsa çocuk da olsa güvenlik güçlerimiz gereğini yapacaktır." Belki de daha açık bir yaklaşım olamaz, devlet tarafından takdir edilesi bir değerlendirme. Belki de üstüne söylenecek çok fazla bir şey yoktur, katledildi, katlediliyor ve katledilecek çocuklar, kadınlar. Yaşına bakmadan katleden bir devlet... Söylenecek çok fazla bir şeyin kalmadığı bir nokta.

Korku... Bütün hayatlarının içine işlemiş bir korku. Bir şekilde hayatlarının bir parçası olan ve gittikçe derinleşen bir korku. Söylenecek pek bir şey yok ama yapılacak çok şey var. Derinleşen korkularını daha da derinleştirmek var, parça parça... Her gün biraz daha, biraz daha. Korkularının gerçeğe dönüştüğü zamanı yaratmak var. Korkularını gerçeğe dönüştürüp onları bu korkudan da kurtarmak var. O kadar da acımasız olmamak lazım, onların korkularını ortadan kaldırmak lazım; onlarla ve onların olan her şeyle ortadan kaldırmak. Yıllardır devam eden bir savaş, yıllardır katledilen çocuklar, kadınlar, gençler... Biteceğini sanıyorlar, bir şekilde kazanacakla-

rını sanıyorlar ama yine de korkuyorlar.

İsyan... Yıllardır devam eden bir isyan, bazen yanan bir bedende büyüyen, bazen çatışanların elindeki taşa, bazen ölümden, bazen dağların doruklarında, bazen parçalanmış bir çocuk bedeninde... Her yerde ve her şekilde büyüyen bir isyan... Parçalamaya çalıştıkları bir çocuğun bedeni değil yalnızca. Korktukları ve korkularını büyüten isyan.

Lübnan'da, Libya'da, Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de, Hindistan'da, Filipinler'de ve T. Kürdistanı'nda tank ve uçak gölgesinde büyüyen çocukların isyanı bizim isyanımızdır!

"Barınamıyoruz-ulaşamıyoruz-okuyamıyoruz!"

"BİİBF öğrenci inisiyatifi" adı altında toplanan öğrenciler 10 Mayıs 2011 Salı günü saat 13.30'da **Biga İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi**'nde dolmuş ücretlerinin 1.50 TL'den 1 TL'ye düşürülmesi için bir eylem gerçekleştirildi. Biga merkezi ile fakültenin bulunduğu köyün mesafesi yakın olmasına rağmen öğrenciden çok fazla ücret alınmaktadır. Yetkililere birçok kez başvurulmasına rağmen bir çözüm üretilmemiştir. Öğrenciler, ulaşımı tekelinde bulduran kooperatifin insafına bırakılmıştır. Onlar da her yıl düzenli olarak öğrencileri sömürmektedirler. Rektör Sedat Laçiner'in de salı günü okula gelmesi okul yetkililerini tedirgin etmiş olmalı ki; daha önce hiç sorunlarımıza kulak asmayan okul yetkilileri eylem öncesi bizimle görüşmeyi talep etmişlerdir. Öğrencilerin birlik olmasından korkan yetkililer okulun

önünü jandarmayla donatarak adeta kışlaya çevirmişlerdir. Eyleme 200'den fazla öğrenci katılmıştır. Eylem dersliklerin önünden sloganlarla başlamış dolmuşların kalktığı yere kadar yürünmüş ve burada basın metni okunmuştur. Basın metninde YÖK'ün kurulması sonucu üniversitelerin özerkliğini ve bilimselliğini kaybettiğini ve günümüzde de üniversitelerin birer ticarethaneye dönüştürüldüğü vurgusu yapıldı.

"**Parasız eğitim istiyoruz-Alacağız**", "Barınamıyoruz, ulaşamıyoruz, okuyamıyoruz", "**Müşteri değil, öğrenciyiz**" gibi sloganlar atıldı ve dövizler taşındı. Daha sonra 30 dakika oturma eylemi yapıldı. Eylem, halaylar ve türkülerle sona erdi.

DEVLETİN SİVİL FAŞİST ÇETELERİ YILDIRAMAZ BİZLERİ!

Son günlerde ülkenin her yerinde yaşanan faşist saldırılara bir yenisi daha eklendi. 5 Mayıs'ta Cumhuriyet Üniversitesi Fen Fakültesi kantininde Gençlik Muhalefeti üyesi bir öğrenciye faşistler saldırdı.

Sivas'ta devrimci bir öğrenci tüm öğrencilerin tanıdığı faşist bir grup tarafından kantinde saldırıya uğradı. Saldırının yaşandığı sırada kantine gelen ÖGB'in olaya müdahale etmesinin ardından faşist grup saldırıya tehditleriyle devam etti. Saldırıda bulunan bir faşist, **"Benim adım Onur. Bu ismi hiç unutmama, seni 18 yerinden şışleyeceğim."** diyerek açıktan tehdit etmiştir. ÖGB'nin "Onurcum sana yakışmıyor" diyerek olaya yaklaşması da saldırının nerelerden ve kimlerin eliyle yapıldığının kanıtıdır. Daha önce de bir Kürt arkadaşı yurtlarının önünde tokatlamış ve "evini basacağım" diye tehdit etmiş bunun üzerine arkadaşın evinde toplanılıp faşistler beklendiği sırada polisin gelip "Biz Onur'u aldık kulağımı çekeriz, siz dağılın" demesi de bu konudaki ciddiyetlerinin bir ispatıdır. Aynı zamanda 24 Nisan'da Fuat Köybaşı adlı öğrencinin evinin kar maskeli, polis yelekli ve silahlı bir grup tarafından basılmasının ardından yine bu şahsın adı geçmiştir. Bu olayların hiç biri tesadüf değil tamamen sistemin polis eliyle muhalif öğrenci-

lere yaptığı baskı ve yıldırma politikasıdır.

6 Mayıs'ta konuyla ilgili bizim de içinde bulunduğumuz bütün devrimci ve demokrat gençlik örgütlerinin ve Sivas Eğitim-Sen Şube Başkanının da destek verdiği bir basın açıklaması yapıldı. Saat 12:00'de üniversitenin merkezi kafeteryasında toplanılıp masalara vurularak sloganlar eşliğinde kafeteryanın önüne inilip basın açıklaması yapıldı. Açıklamada son zamanlarda artan faşist saldırılara değinilmiş, saldırıyı gerçekleştiren **Onur Çağlar Aksoy** adlı şahıs afişe edilmiş, olayların polis, ÖGB ve faşist çeteler eliyle yapıldığının altı çizilmiş ve biz devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerin faşist saldırılara karşı tek yumruk olup üniversitemizi faşist gerici güruha teslim etmeyeceğiz diye bitirilmiştir.

Ardından rektörlüğe ve üç temsilci arkadaşımızla birlikte Sivas Eğitim-Sen Şube Başkanı rektörle görüşmüştür. Rektörün "olaylardan haberim yok gerekeni yapacağız, siz yanlış yapmayın akıllı çocuklarsınız" demiş, diğer taraftan da abadanından sopa göstermiş "yaptığımız eylem için önceden gelip izin almalıydınız, prosedür gereği soruşturma açılabilir" demıştır. **Sivas YDG**

Esrarengiz Bir Araba Devrimcilerin Peşinde

13 Nisan 2011 günü Dışkapı Kampüsü'nde faşist öğrenciler ile devrimci öğrenciler arasında çıkan kavgada bir faşist ağır yaralandı, bunun haberini alan faşist öğrenciler akşama doğru Gazi Üniversitesi'nden toplanarak DTCF'nin önüne geldi. Taşlar yağdırarak içeri girmeye çalışan faşist öğrencilere ÖGB izin vermedi. Ardından faşistlerin orada beklediğini öğrenen devrimci öğrenciler Yüksel Caddesi'nde toplanarak sloganlarla yolu kesip Dil Tarih'e gitti ve oradaki devrimci öğrencilerle dışarı çıkıldı. Sonra yol keserek Mithatpaşa Caddesi'nden Yüksel Caddesi'ne yürüyerek basın açıklaması yapmak isteyen öğrencilerin önüne polis barikat kurdu ve kısa süreli bir çatışma yaşandı. Eylem komitesinin zayıflığı, müdahale edemezliğinden dolayı öğrenciler iki tarafa ayrılarak bir grup Sakarya'dan Yüksel'e doğru bir grup Sakarya Caddesi'ne doğru yöneldi. Daha sonra çevik kuvvet Sakarya'dan öğrencilerin içine girdi, bir Gençlik Derneği üyesi ve Alinteri Gazetesi muhabiri gözaltına alındı. Bu arada Yüksel'de toplanan devrimci öğrenciler kitlenin de dağılması nedeniyle eylemi bitirme kararı aldı. O sırada gözaltına alınanların Ziya Gökalp Caddesi'nde bir araçta tutulduğunu öğrenen devrimciler araca yürümeye başladı ve biz YDG olarak

eylemden çekildik. Araca yürümeye çalışan öğrenciler Karanfil metro altından Sakarya metro çıkışına geldi. Orada bir polisin görüntü almasını engellemek isterken polis öğrencilere silah çekti. Ardından kitle dağıldı. Polis Sakarya Caddesi'nde önüne gelene kimlik sorarak gözaltı yaptı ve 6 kişi daha akşam gözaltına alındı. Bu sırada polis aracına yürümek isteyen grup Yüksel Caddesi'ne gelerek gözaltılar serbest bırakılana kadar oturma eylemi yaptı. Gözaltıların bir kısmı gece bir kısmı ise sabah bırakıldı. Olay akşamında Cebeci'de Seyhan Sokak'ta evlerine giden iki Kürt öğrenciye bir araç yaklaşmış öğrencileri bıçaklamış ve ardından havaya iki el ateş ederek kaçmışlardır. Aynı gün bir TKP'li öğrencide faşistler tarafından bıçaklanarak yaralanmıştır. Cebeci'de üç araçla gezdikleri söylenen ve devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilerin peşlerinde olan faşistler bir süre daha Cebeci'de kaldıktan sonra dağılmışlardır. 14 Nisan günü ise Dışkapı'daki olaylara karıştıkları bahane gösterilerek 4 Öğrenci Kolektifleri üyesi, 2 Halkevcisi ve 1 Genç Umut aktivisti sabah saatlerinde evlerinden gözaltına alındı. 2 gün sonra adliye önünde bir basın açıklaması yapıldı. Sonra gözaltına alınanlar serbest bırakıldı.

BİR ÖMÜR DAHA GEÇECEK

*Bir gün daha geçecek ömrümüzden
Ve unutmayacağız!*

*Göğüslerinde güvercin yürekleriyle
Yüce dağları mesken tutanları
Umudunu alın yazısı yapanları.*

Bir gün daha geçecek, ağlayacağız.

Bir gün daha geçecek, sevineceğiz.

Bir gün daha geçecek, öleceğiz.

Ve bir gün gelecek,

Mutlaka kazanacağız.

Bir ay daha geçecek

Ve unutmayacağız!

Belki haziran ayı,

17 kere geçecek ömrümüzden.

Belki bir şubat ayında,

Daha güneşi bile göremeden,

Dağlar göçecek üzerimize.

Kahredercesine öleceğiz belki de.

Aylar geçecek doğumlarla beraber.

Aylar geçecek ölümlerle beraber.

Ama biz yürümeye devam edeceğiz,

Hep beraber.

Bir yıl daha geçecek ömrümüzden

Ve unutmayacağız!

İnsanlık için savaşmış olanlarla,

Birlikte atacak yüreklerimiz.

Yıllar geçecek

Ve her düşündüğümüzde,

Bizimle birlikte düşünecekler.

Yıllar geçecek,

Ve her savaşımızda,

Bizimle birlikte savaşacaklar.

Yıllar geçecek,

Ama her öldüğümüzde,

Bizimle birlikte ölmeyecekler.

Bir ömür daha geçecek

Ve unutmayacağız!

Belki de ömrümüzün son günündeyiz.

Onlar içinde öyleydi,

Bir şubat sabahında.

Gecenin güneşe döndüğü anda,

Göçükler göçük üstündeydi.

Ve bir anda,

Binlerce ömür geçti ömürlerden.

Bir ömür geçecek, günlerle beraber.

Bir ömür geçecek, aylarla beraber.

Bir ömür geçecek, yıllarla bereaber.

Ve beş ömür daha geçti,

Yaşamla ölüm arasından.

Ve haykırdı yaşam,

Ve haykırdı ölüm,

Bitmedi daha, bitmeyecek.

Adana'dan Bir YDG'li

ARTIK HASAT ZAMANINA AYARLI SAATLER...

Ey toprak sancıdasın; sessizlikte kalma. Üzerinde taşıdığın gün ışıkları bağrında şimdi. Ve artık gökten değil, topraktan doğuyor güneş.

Sımsıcak beş gün ışığı topraktan doğuruyor güneşi; elleriyle, namlunun sıcaklığına almış elleri, güneşin sıcaklığında şimdi.

Bu topraklar ne gün ışıkları aldı bağrına, sevdasından kızıla kesmiş gün ışıkları. Ki kızıldır artık topraklar kıp-kızıl... Kır çiçeklerine bürünür.

Sen ki bilirsin kır çiçeklerini

Hangi rüzgar dağıtırsa dağıtsın

Düşükleri yerde yeniden çoğalurlar

Taşlara taşça sorarlar baharı

Toprağa toprakça sorarlar

Koysan sığmazlar saksılara

Dağların öfkesiyle uyanır

Beş yiğit yoldaştır şimdi toprağa emanet. Emanetine sahip çık ey humusu gün ışığı olan toprak, çünkü günü geldiğinde namludan toprağa degecek ellerimiz ve kade-rin değişecek. Bebelirimiz bombalarda ölmeyecek, eşit bebeler büyüyecek kızıla hayran bakarak. Alıp toprağın-dan emaneti olan isimlerinizi meydanlara verecek. Mey-danlar karanlığa küsecek.

Şimdi bahara gebe yaşam, şimdi mayısa hasret mey-danlar. Özleminizi alıp da çıkıyoruz soluk soluğa bu yola, anılarımızın tazeliğinde; artarak, çoğalarak.

Gerin göğsünü yükün daha ağır toprak. Koca koca bi-naların ağaçların yanında halkın soluğunu taşıyorsun; tap-taze, bereketli...

Artık hasat zamanına ayarlı saatler, terle sulamanın zamanına, tarihin belini büken koca yükünü toprağa verme zamanına...

Ey toprak şimdi bir türküdür sana yaktığım; ağıt değil bu, zaferin türküsü. Yarının bebelerine diline do-lanacak beş yiğit yoldaşın türküsü... Hiç susmayacak.

İstanbul'dan Bir YDG'li

BAHARI BEKLERKEN ZAMANSIZDIR ÖLÜM...

Kararlılık vardı; çaba, azim... Kayayı bile çatlatırdı o azim. Onun istediği de oydu ya. Kayayı çatlatıp gün yüzüne çıkmak istiyordu. Köklerini toprağa salmak... Derinlere, çok derinlere; amansız fırtınaların bile gücünün sökülüp atmaya yetemeyeceği kadar derinlere...

Hızlı hızlı yürüyordu. Arada bir de durup terini siliyordu, sonra yine hızlı hızlı adımlar. Hızlı adımlamazsa sanki hiç bitmezmiş gibi yürüyordu yolu. Hızlı hızlı adımlar ve ter... Daha bir ay önce yanmış olan araziye geçip tepeye doğru tırmanmaya başladılar. Öncüler çoktan tepeyi aşmış olmalıydı. Onlar ise yeniler nedeniyle yavaşlardı. Nefes nefese bir ter silmesi için durduğunda dönüp arkasına baktığında ise arkasındaki yeni yoldaşın yüzündeki tebessümü gördü. Şaşırdı, çünkü hiçbir yorgunluk belirtisi yoktu. Biraz daha gerideki yoldaşlar yavaş yürüyorlardı, ancak o gayet rahat görünüyordu. Bıraksan beceremeye beceremeye espri bile yapacaktı. Arkadakilere bir göz attıktan sonra devam etti. Yoldaş yol boyunca kendisinden hiç kopmamıştı. Yeniler yorulur diye beklerken kendisi yorulmuştu, hatta yoldaşın söylediğine göre neredeyse ayağının altından kaçan tavşanı bile görmemişti.

Ay ışığı meşe aralarını zoraki aydınlatıyordu. Yeniler bu aydınlatmaya dua bile etmeliler diye geçirdi içinden, yoksa karanlık gecelerde yürümesi zor olur acemice bu meşe aralarında. Tam o sırada gökten parlak bir cisim indi etrafı gündüz gibi yaparak. Herkes düşmanın aydınlatma fişeği sandı, neredeyse sipere yatacaklardı ki, yıldız olduğu anlaşıldı. Ancak kalp atışları hızlanmıştı bir an herkeste. Özellikle onda, çünkü yeniler kendisine emanetti. Ama zor günlerin insanıydı o. Bu heyecanla attığı hızlı adımlar kendisine bile yetersiz gelmiş olacak ki, koşturuyor gibi tırmanıyordu yumuşak topraklı tepeyi. Her bastığında da ayağının içerisine gömülüp mekabını dolduran toprak bu sefer o kadar gömülmüyordu. Uzunca da bir inişten sonra bu ruh haliyle vardılar kamp yerine ve hemen düzen ayarlandı. Uykuya dalındı, yarına daha erken ulaşmak istercesine hemen uyudu herkes. Çünkü biliyorlardı yarın onların olacaktı.

Güneş tepe uçlarına vurmadan daha, kenarları örülü kefiyeyi usulca aşağıya indirdi başından ve daldığı uykudan kalktı keşif için... Güneş tepe ortalarına indiğinde ortamın sakin olduğundan emin bir şekilde inmeye başladı. Dağ esintisi vuruyordu, biraz üşümüştü. Ateşin etrafına geçip, çaydanlığın takılı olduğu sopayı tutmadan geç-

mezdi bu üşüme. Çayın fokurdamasını duymalıydı, ancak rahatlatırdı içini bu kadar telaştan sonra bu genç kadın komutanın. Dün gece parlak yıldızlara bakamamıştı yorgunluktan, çayın fokurdamasını da duymazsa rahatlayamazdı.

***

Geçen bin yıllık sürece dönüp baktığımızda kadının sistemde içindeki konumu oldukça geri ve güçsüzdür. Sınıflı toplumlar olduğu sürece kadının üzerindeki baskı ve aşağılama politikası da sürece olan bir durumdur. Bu onun yaşamında da böyle olmuştu. O da bu aşağılanmanın ve yıpratılmanın süreçlerinden geçmişti. Bu durumu yaratan sistemin ta kendisiydi. Ancak üniversiteyi bırakıp savaşın sıcak alanına geldiğinde örgütün de yardımıyla hızlı adımlar atabildi. Bazen düştü ama kalktı, bazen geride kaldı ama yetiştirdi, bazen zorlandı ağır çantasını taşı-

ken ama yılmadı. İşte böylesine bilinçli bir iradeye verilmişti aslında bu komutanlık unvanı. Kadınların özgürlüğü, erkek egemen düzenin bütün kurumlarının ve onun ideolojisinin yok edilmesiyle mümkündür. Dağlar, özgürlüğü kucaklamanın meskeniydi. Ve savaştıkça özgürleşti, savaştıkça kadınlaştı. Parti de bunu istemişti, çünkü kadın savaşa girdi mi özgürlüğü, değerleri, sevdikleri ve inandıkları uğruna yapamayacağı şey, ödeyemeyeceği bedel yoktu. Bunu en iyi bilen Partiydi. Çünkü tarihi böyle destansı direnişlerle doluydu.

***

Bu gece ay ışığı yoktu ancak bölgeye hakim bir gruptu. Özellikle öncülerini gözü kulağı açık bir yoldaştı. Birkaç kere yoldaşın bu özellikleri sayesinde çıkmışlardı düşman çemberinden. Düşman grubun çembere girip-çıkmasını bile fark etmemişti. Ancak bugün telsizden yoğun sinyaller geliyordu. Düşman telsizlerinden çokça konuşmalar geçiyordu ve bu da düşmanın yakında olduğuna işa-

retti. Komutan yer değiştirme kararı almıştı, güvenli bir alana geçmek istiyordu. Ancak orada yakınlarda köy olmadığından yolda köye uğrayıp erzak almaları gerekiyordu. Daha dikkatlılerdi. Bir kişi köye gelen araba yolunu gözlüyordu, iki kişi ise üst tarafta güvenlik için duruyordu. Diğerleri ise yoğun köpek havlamaları altında bahçedeki ağaçlardan meyve toplamakla ve köyden erzak almakla meşguldüler. İşlerini hızlıca halledip çıktılar ve henüz yamacı devirmekteledir ki uzaktan köye doğru gelen araç ışıkları görüldü. Bu köye bu çoklukta araç gelmeyeceğine göre bunlar askeri araçtı. Adımlar daha da hızlandı. Ay ışığının olmaması hem avantajını hem de dezavantajını gösteriyordu. Ancak kutup yıldızına doğru ilerlemeleri gerektiğini biliyorlardı ve koşar adım ona doğru ilerleniyordu. Kutup yıldızı, gerillanın yol göstericisi... Şehirde görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı.

Ancak emindi ki, şehrin o kirli havasından görünmez bu güzellik. Belki o nedenledir şehirlerde yolunu kaybetmem diye düşündü. O labirentimsi sokaklarda, insanın ruhunu daraltan sokaklarda. Düşlerinden sıyrılarak döndü tekrar uzun gece yürüyüşüne.

Esintiye kapılmış sarı bir yaprak havada salvolar atarak kitabı ile arasına konmuştu komutanın. Tam o sırada bir damla başparmağına düştü ve dört bir yana parçalandı. Yağmur... Sonbahar... Eh, artık çok gecikmezdi karakış. Barınak grubunun çalışmaları da bitmiştir bu aralar.

Çok geçmeden barınağa erzak taşıma işlemlerine başladılar. Sonbahar, yağmurlarını daha da dökmekteydi kuru yaprakların üzerine. Yağmurdan yerler ıslanmış, toprak da kayganlaşmıştı. 25-30 kiloya varan çantalarla inip-çık-mak çok da kolay olmuyordu bu yamaçları, toprak kayganlaşınca düşüp kalkmalar fazlalayıyordu. Bata çıka ilerleniyordu yamaçlarda. Mekaplar çamur topladıkça ağırlaşmaktaydı, ağırlaştıkça da adımlar yavaşlamakta. Çiseleyen yağmur zaten terden boğulmuş olan belden aşa-

ęıya doğru inmekteydi. Terden ve yağmurdan ıslanmamış yeri kalmamıştı. Barınağa önce çıkanlar ateşi yakmış etrafında kurulanıyorlardı. O da neredeyse varacak olan akşam ki çarber için yakılan odunların etrafına kuruluverdi. Kefiyesini başından indirdi, zaten yağmura karşı pek fazla etki etmemişti. Ateşin harı hafifçe uyku esnemelerini beraberinde getiriyordu. Öyle ki yoldaşların vadiyi dolduran gülüşmeleri olmazsa uyuyabilirdi.

Kapıdaki kış, fazla bekletmeden gelmişti işte. Kış oldu mu tam tekmiil beyazdır bu dağar. Zemheri iliklere kadar işler. Dayanmak yürek ister, çatallısından...

Hiç konuşmadan uzaklara bakıyordu, öylece bakıyordu. Masumiyeti karları eritenden. Soğuktan çatlamış elleri tarih yaratanlardan. Gözleri bir bilinmezlikte gezinirken yoldaşın sesiyle anladı nöbet sırasının kendisinde olduğunu. Yıldızlar ışıl ışıl değildi o gece. Bir süre sonra hafiften esen fırtınaya dönüşmüştü. Kar, tipi, boran...

Baharda ise binbir renk giymiş gibidir dağlar. Yakındı, bekliyordu. Derken nöbet zamanı bitmiş, diğer nöbetçiye uyandırdıktan sonra uyuyan diğer dört yoldaşının yanına ilişvermişti. Yarın onların olacaktı. Güneş onlar için doğacak. Çünkü yarımaları vardı onun. Yarımaları ve yarınları... Ertelenen umutlar baharla yeşerecekti yeniden...

Ah bahar, karakışa yenildin diyorlar. Görmeyi çok isterdik ama olmadı. Gidiyoruz işte. Sen yoldaşları bekletme...

Bak bağılıyor bir Kürt kadını: "Kij çem ciye zayı sekinie?• Kij büyi bemirin buye?•"

Çiğdem, bak ben geldim. Duymadın mı? Söylemedi mi yoldaşlar? Ben geldim, tanımadın mı?

Her biri bir nadide çiçek. Fırtınalı gecede, gökyüzünü fethetmeye yürüyen fırtına kişilikliler. Topraktan gökyüzüne uzanan başlar düşmektedir toprağa, yıldız ışık olarak düşer toprağa. Yaşananlar yarım, yürek belki yaralıdır sana ve zamansız, ansızın yitip gidenlere dair.

Kifayetsizdir bende kelimeler... Bana sorma, ben anlatamam. Sıfık anlatılır mı ki ben anlatayım. Sen onları üzerlerini kaplayan Dersim toprağına sor. Bana sorma, ben anlatamam. Sen onları kanlarıyla besledikleri lalelere sor. Bana sorma, ben anlatamam. Sen onları, sularıyla saçlarını ıslatan Tağar çayına sor. Sonra dur dinle, bu beş karafilin kayaları parçalayıp gökyüzüne uzanış hikâyelerini...

Dersim'den bir YDG'li

•Hangi nehir doğduğu yerde durmuştur?

••Hangi varlık ölümsüz olmuştur

UMUT IŞIĞINIZ HEP DEVAM EDECEK DAĞ ÇİÇEKLERİ...

*Yanı başımdaymış gibi
Toplanın bir bir
Kavgamız sürüp gidecektir
Fabrikada, tarlada yani
Sokakta ve güherçile madeninde
Kırmızı ve yeşil bakırın ağzında
Korkunç dehlizlerin, kömürün
Kavgamız her yerde sürecektir, kardeşler!
Ve ölümlerimize adadığımız
Kanımızla ıslanmış bu bayraklar
Yüreğimizde sonsuz bir ilkbahar yaprağı gibi
Serpilip gelişecektir!*

Diyordu, Pablo Neruda...Ve öyle de devam edecek kavgamız, ta ki uğruna binlerce canımızı şehit verdığımız, umut ışığını hiç kaybetmediğimiz ve sonuna kadar devam edeceğimiz davamızı, halk savaşımızı kazanana dek...

Dünyaya ayrı bir umutla, sevinçle ve özgür düşüncelerle bakan 5 karanfildi... Söyleyecek onca söz var ki; her kelime eksik kalıyor, yetmiyor onları anlatmaya. Özgür bir hayat uğruna, ezilen tüm halklar için, daha adaletli sömürsüz bir dünya için çoktan ölümle hesaplaşmıştı onlar. Ölüm çok basit kalıyor onların yanında. Onlar tüm insanlığın özlemi olan bir dünya için umutlarını hiç kaybetmeden, ölümü arkalarına alıp savaşanlardı. Ölüm bir son değil bir başlangıçtı, dağ çiçeklerinin ardında kalanlara. Mücadele devam edecekti; daha bir hırsıyla, coşku ve inançla... Kendilerini hayalini kurdukları dünyaya adadılar, göremeseler, yaşayamasalar da uğruna savaşıp ölebilecek kadar cesurlardı. Çünkü onlar özgürlük savaşçılarıydı...

Devrimi gerçekleştirebilmek en büyük hayalleriydi. Ama hepsi biliyordu ki devrim; çok büyük acılar, kayıplar içeren bir savaşla olacaktı. Onlar elle-

rinde silahlarıyla, özgür oldukları dağlarda haykırdılar özgürlük ve devrim şiarlarını. Çok cesurdular, hiç tanımadıkları insanlar için ölmeyi göze aldılar. Bu uğurda şehit düşen her yaşam, geride kalanlara başlangıç olacaktı. Çünkü onlar devrimin gerçek yüzleliydi...

Bu savaş hiç bitmeyecek, her düşenin arkasından bir fidan filizlenecek. Bilsinler ki; o güzel büyük gün gelene dek, özgürlük çığlıkları, isyan ateşi hiç sönmeyecek...

*5 cesur fidandı hepsi;
Ellerinde silahları
Dillerinde devrim türküleri,
Adadılar kendilerini insanlık uğruna
O büyük davaya...
İnançlarıyla ölüme hayat verdi 5 fidan,
Mevsimsiz gelen ölüm
5 TOHUM oldu yüreklerde...*

KIZIL KARANFİL Denizli YDG

*Elimde de Kızıl Bir Karanfil
Yüreğimde Umut, Sevda
Düşler Peşinde Gözlerim*

*Elimde Bir Mavser Sıcaklığı
Filizlenen Günüm*

*Elimde Bahar Sıcaklığı
Yüreğimde Bir Sızı, Eksik Olan
Yanım*

Kızıl nehirleri Taşır, Kardelen Çiçeğim

*Ellerim de Bir Dünya
Yüreğimde Sevgin ve Alınteri
Kokan Bedenim*

Ellerin Ellerim de, Kavgamda Sevda Çiçeğim

Sivas YDG

FİLM TANTIMI

DEVİRİMDEN SONRA...

Film, devrimden sonra ülkeden kaçmaya çalışan zenginlerin durumuyla başlıyor ve köylülerin durumuyla devam ediyor. Sonrasında memur, işçi, asker, emniyet, emekli gibi 10-15 dakikalık ana başlıklar olarak devam ediyor. Tabi bu sırada parasız, anadilde eğitim, ücretsiz sağlık hizmetleri, ulaşım gibi konularla film çeşitlendiriliyor.

Egemen sınıflar ezilen sınıflara yönelik saldırılarını sürekli yeni alanlar açarak sürdürür. Bu alanlar ekonomik ve demokratik haklara yönelik olduğu gibi, toplumun kültürüne, sanat anlayışına yönelik de olabilir. Egemen sınıflar fırsatını bulur bulmaz halkın kültürünü değiştirmeye, yozlaştırmaya ve kendi istediği şekle büründürmeye çalışır. Dolayısıyla halkımız sınıfsal, ulusal, cinsel vb. sömürlere ek olarak kültürel sömürü tarafından da ablukaya alınmaya çalışılmaktadır.

Devrimciler olarak yaratılmaya çalışılan kültürel sömürüye karşı cephe alma noktasında eksik kaldığımız aşikârdır. Bu noktada Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nin bir ürünü olan "Devrimden Sonra" belgesel-filminin bu cepheyi nasıl aldığı-almaya çalıştığı ve bu filmin gerekliliği üzerine kafa yormamız gerekmektedir.

Nazım Hikmet Kültür Merkezi; ideolojik olarak devrimci nitelikler barındırmasa da, bize göre pekçok "kusurlu" anlayışı olsa da (ki bu anlayış yer yer kendini filmde de göstermekte) bizim öğrenmemiz ve üzerinde durmamız gereken nokta; karşı devrimci kültür-sanat saldırılarına karşı, kendi kültür ve sanat anlayışımızı nasıl yansıtmamız gerektiğidir.

Dünya sineması ezen-ezilen çelişkinin, yoksulluğun, sömürünün, inkârın ve talanın konu edindiği birçok filmi içinde barındırır. Türkiye'de de dönemin devrimci durumu ve halkın muhalefetine paralel olarak devrimci sanatçılar birçok alanda eser üretmiştir. Yılmaz Güney bu noktada en önemli örneklerden biridir.

Yılmaz Güney neredeyse bütün filmlerinde ezen-ezilen çelişkinin yakıncılığıyla anlatmaya çalışmıştır. Ama bunu tabir yerindeyse filme yedire yedire yapmıştır. Yılmaz Güney filmleri ne salt kuru ajitasyonla örülüdür ne de halkın gerçekliğinden kopuktur. "Devrimden Sonra" ise ajitasyon/propagandanın ön planda olduğu ve kurgusal olarak çok da bir şey aranmaması gereken bir film.

Film, devrimden sonra ülkeden kaçmaya çalışan zenginlerin durumuyla başlıyor ve köylülerin durumuyla devam ediyor. Sonrasında memur, işçi, asker, emniyet, emekli gibi

10-15 dakikalık ana başlıklar olarak devam ediyor. Tabi bu sırada parasız, anadilde eğitim, ücretsiz sağlık hizmetleri, ulaşım gibi konularla film çeşitlendiriliyor. Unutmadan, filmde bir öğretim görevlisini katleden faşist tiplmesi de var.

Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nin "elit bir kesim" olmasından kaynaklı filmdeki soğukluk, kabalık hemen anlaşılıyor. Yani yurtseverlerin çektiği filmler gibi sıcak, halkı iyi anlayabilen-anlatabilen bir film değil. Aynı zamanda filme giden hemen herkesin dikkatini çekecek bir nokta daha var; sanki seçimlerle iktidara gelmiş ve böyle bir devrim yapılmış gibi bir hava var filmde.

Filmin birçok alışveriş merkezi ve sinemada gösterimde olması, kuşkusuz ki kitlelere ulaşmak açısından önemli bir durum. Filmi izleyen insanların anlatılan çoğu şeye katılacak olması, devrimin nasıl bir şey olabileceği ve hayatımızda ne gibi değişiklikleri getirebileceği sorularının yanıtlanabilir nitelikte olması çok önemlidir. Devrime, devrimcilere, sosyalizme ve komünizme karşı olan önyargıların kırılmaya çalışılması, devletin teşhirinin yapılması ve devrimin propagandasının yapılması, hem de bunun bir film aracılığıyla yapılması çok önemli bir yerde durmaktadır.

Bir diğer önemli nokta da; oyuncu kadrosunun neredeyse tamamının bilinen ve sevilen insanlardan oluşmasıdır. Birçoğu şu anda dizilerde oynamaktadır. Bu nokta da filmi izleyen kişiler açısından devrim propagandasının yapılmasının meşruluğunu arttıracaktır. İzleyenler, filmde tanıdıkları oyuncuların olduğunu görünce konuya daha bir dikkatle bakacaktır.

Devrimcilerin kültür-sanat cephesine ve halkımızın (özellikle de halk gençliğinin) ilgi duyduğu alanlara önem verme gerekliliği aşikârdır. Mücadelenin propagandasının bu şekilde de yapılmasının kaçınılmazlığı yakıcı bir şekilde önümüzde durmaktadır. Konuyu bu şekilde ele aldığımızda "Devrimden Sonra"nın ileri unsurları etkilemek açısından kendi çaplarında tutarlı ve önemli bir adım olduğunu söyleyebiliriz.

İstanbul'dan bir YDG'li

DEVRİMCİLER ÖLÜR DEVRİMLER SÜRER !

Unutmayalım ki, açılan her boşluk, devrimci önderlerin içinin boşaltılması, dolayısıyla devrim mücadelesinin geriletmesi demektir. Onların bıraktığı mirası ancak böyle yaşatabilir, onlara böyle layık olabiliriz.

1972 6 Mayıs'ı Türkiye devrim tarihi açısından önemli bir gündür. Tohumları yeni yeni atılan Türkiye devrim tarihinin devrimci önderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ın katledildiği o gün, Mayıs'ın kızılığının habercisi gibiydi. İbrahimler, Kazımlar, Armenak Bakırlar, Haki Karerler ve daha nicelerinin şehit düştüğü ay oldu Mayıs ayı.

Amerikan emperyalizminin yoğun olarak hissedildiği, emperyalizmin uşaklarının Türkiye'de cirit attığı bir dönemde gençliğin devrimci dinamizmini en çarpıcı şekilde ortaya koyup emperyalizme karşı direnenlerdi onlar. 6. Filo'yu denize dökenler, işçi-köylü direnişlerinde en ön safta yer alanlar, kitleleri isyanla kuşatan onlardı. Devrimin namlulardan geçtiğini kavrayıp bu uğurda şehit düşenlerdi. Arkadaşları katledilirken, gözaltında işkencelere uğrarken kavgayı büyütenlerdi onlar. Ve mücadelenin en önlerine kazıldılar adlarını birer birer.

Devrim iddiası ilk defa bu kadar gür bir şekilde onların ağzından yankılandı. Ve saflardaki dayanışmayı bir miras olarak bıraktılar bizlere. Denizler adım adım idama götürülürken, Mahir Çayan ve yoldaşları can pahasına siper oldular bu dayanışmada. İbrahim, Sinan Cemgil'in hesabını sordu ve onlar bizlere hesap sorma bilinci ve devrimci dayanışmanın önemini hatırlattılar bir kez daha.

Türkiye halkının evlatlarını unutmaları mümkün değildi. Bunu Denizler'i katledenler de biliyordu ve engel olmak için her türlü yolu denediler, denemeye devam edi-

yorlar. Deniz Gezmiş yozlaştırılmaya çalışıldı. Emperyalizmin uşakları bundan rant sağlamaya çalıştı, Denizlerin tüketilmesi için her şeyi denediler. Bazen Denizleri bir dizide gördük, bazen Denizlerin "gençlik heyecanı" ile "ufak çaplı" kıpırdanmalar yarattıklarının propagandası dayatıldı bizlere. Denizleri katledenler şimdi onların yolundan yürüdüklerini ilan ettiler. Aslında Denizler sürekli gündeme getirilerek "unutturulmaya" çalışıldı.

Halk gençliği Denizleri ilk defa dizilerden ve devletin anlattıklarından öğreniyor belki de. Bize ise, Denizleri ve diğer devrimci, komünist önderleri kendi "dilimizden" anlatmak kalıyor.

Sistemin ideolojik, politik saldırıları artarken bizim bütün boşlukları doldurarak devletin teşhirini yapmak gibi bir sorumluluğumuz var. Denizlerin darağacına giderken "Yaşasın Kürt ve Türk halklarının kardeşliği. Yaşasın Marksizim-Leninizm" dediğini hatırlayalım. Karşı devrimci safların, Denizlerin devrimci karakterlerinin yok etmeye çalışmasını unutmayalım. Unutmayalım ki, açılan her boşluk, devrimci önderlerin içinin boşaltılması, dolayısıyla devrim mücadelesinin geriletmesi demektir. Onların bıraktığı mirası ancak böyle yaşatabilir, onlara böyle layık olabiliriz.

Denizler dövüşerek öldüler. Onları anmak safları sıklaştırmaktır. Onları anmak alanlarda, sokaklarda, halk gençliğinin yanında olmaktır. Onları anmak savaşımdır.

İstanbul'dan bir YDG'li

İNANMAM HIÇBİR ZAMAN

Nefes alırken yani kavganın ortasında bedenleriyle de varken açtıkları, aldıkları o onurlu yol; nefesleri kesilmesine, kurşunlar bedenlerine değmesine, bir avuç küle dönüşmelerine rağmen hiç bitmeden sürüyor. Toprağa düşüşleri de yaşamları kadar anlamlanıyor. Kavgamızda rota, içimizde inanç, zihnimizde bilince dönüşüyor.

Haki ve Dörtler Yaşıyor!

Antep'te sıcaklığın kavurduğu bir gün. Şehir ıssız. Herkes sessiz. Güneş dört yana ölü toprağı serpmiş. Zaman ağır aksak ilerliyor.

Haki, tam saatinde tam yerinde randevu için hazır beklemeye koyuluyor. On dakika boyunca sezdirmeden, dikkat çekmeden beklemesi gerekiyor. Böyle anlarda zaman ne kadar da yavaş ilerliyor.

Saniyeler ağır aksak, Haki'nin yüreğine basarak, Haki'nin cebinde duran kordonu kopmuş saatindeki akreple yelkovan ağır çekimle birbirlerinin etrafında dolanarak... Saniyeler ağır aksak...

Eni sonu bitiyor işte. On dakika geçiyor. Sayılı zamandır. Gececek elbette. Haki yavaşça doğruluyor yerinden. Elindeki gazeteyi katlıyor. Randevu yerinden uzaklaşmaya hazırlanıyor.

Tam o esnada sıcacık bir dost eli, bir yoldaş eli omzundan kavırıyor Haki'yi. Pırıl pırıl gözleriyle gelip konuk oluyor Haki'nin gözbebeklerine. Bakışlarıyla anlaşılıyorlar. Bilmem kaç aylık hasretlerini yalnızca gülümseyerek giderip gidecekleri yere doğru yürümeye koyuluyorlar. Yoldaşı randevuya son anda yetişme sebeplerini anlatıyor.

Haki oraya kadar nasıl geldiğinden bahsediyor. En ince ayrıntılar bile konuşulup karara bağlanıyor. Güvenlik konusunda sıkıntı olmadığına karar verip yollarına devam ediyorlar.

Yoldaşı Haki'yi bir eve getiriyor. Burada kalacağını söylüyor, yatması için bir yatak gösteriyor.

Her anı, yaşamının her dakikası büyük bir anlam ve öneme sahip olsa da bu evde yaşananlar Haki'yi anlayabilmek, anlatabilmek için yüreğimize manidar bir koku yayıyor. Haki günlerce bu evde yatıyor. Çıkması için gelecek haberi bekliyor. Ve her gün karnını doyurması için payına düşen ekmeğinin yarısını yattığı yatağın altına saklıyor. Çünkü kendisi çıktıktan sonra bir sürü insanın bu eve geleceğini, bu yatakta kalacağını ve

viriyor her yanı. Zindanlar kullanıyor güneşin sıcaklığını. Sonraları çok anlatılacak bu zulüm sarayının hikayeleri. Duvarlar dile gelecekler. Gördükleri her şeyi bir bir kusacaklar. Tanıklık edecekler insanlıktan yana. Lal olup susan dillerden bahsedecekler göğüslerini gere gere. Bir de acıdan, çığlıktan, ten yangınından, zulümden, işkenceden, katliamdan, kıyımdan, ölümden. Ağızdan kan gelmesinden misal. Misal, askılarda gerilen çıplak bedenlerden. Dağlanan dillerden. Elektriğin kırıdığı dişlerden. Söz yetmez, daha nicesinden!

İşte Eşref, Ferhat, Necmi, Mahmut bu zulmü en başta yaşayanlardandır. Ama Diyarbakir Zindanları'nın duvarları 4'lerin hikayesini anlatırken ateşten de bahseder, bir yangın yerinden, isyan çığlığından, karanlığa vurulan darbelerden.

Eşref, Ferhat, Necmi, Mahmut bu zulmü en başta yaşayanlardandır. Ama Diyarbakir Zindanları'nın duvarları 4'lerin hikayesini anlatırken ateşten de bahseder, bir yangın yerinden, isyan çığlığından, karanlığa vurulan darbelerden.

aç kalınca payına düşen ekmeklerle doymaya çalışacağını biliyor. Ekmeğini her gün gelecekleri muhakkak, ama yüzlerini bile görmediği ama seslerini bile duymadığı yoldaşlarıyla paylaşıyor.

An geliyor, haber ulaşıyor. Haki evden çıkıp gidiyor.

Onun hain bir pusuda vurulma haberinin geldiği, Haki'nin bir Türk olarak omuzladığı Kürt Ulusal Mücadelesi cephesinden ölümsüzler kervanına uğurlandığı gün, bir yoldaşı onun yattığı yatağın altında her biri özenle ikiye bölünmüş ekmeğin parçalarını ve yanına iliştilmiş notu buluyor. Haki diyor ki; "Aç kalmayın yoldaşlar. Pay edilmiştir!"

Aynı güneş Diyarbakir'in de tepesinde. Hele ki zindanla, tel örgülerle buluşunca bir cehennem azabına çe-

retilen darbelerden. Dili döndüğünce anlatır zindanlar. Dört yürek ışık olup aydınlatırlar her yanı. İnsanlık onuru işkenceyi yenecek diyerek bedenlerini tutuştururlar tereddütsüz. Sonra direnişe meşale olurlar. Dilden dile anlatılır hikayeleri.

Haki Karer, Eşref Anyık, Ferhat Kutay, Necmi Öner, Mahmut Zengin... Haki ve 4'ler. Şahadetleriyle mücadele tarihinde birer basamak olmuş 5 yiğit yurtsever. Kavganın töresinden doğru ellerimize tutuşturduğu kanlı gömlekleleriyle öğretirken isyanımıza ses olmaya devam ediyorlar. Şimdi nerede zulme karşı yaşamını bile tereddütsüz bir şekilde feda edebilmek söz konusu olsa akla hemen dörtlerin aleve bulanmış, yanmış, kavrulmuş ama karanlığa aydınlık olmuş bedenleri düşüyor. Ne zaman karnımızın açlığını, yoldaşlarımızın tok olma fikriyle, bu mutlulukla dizginlemekten söz edilse akla Haki'nin yatağının altına iliştiirdiği pay edilmiş ekmeğin parçaları düşüyor.

Nefes alırken yani kavganın ortasında bedenleriyle de varken açtıkları, aldıkları o onurlu yol; nefesleri kesilmesine, kurşunlar bedenlerine değmesine, bir avuç küle dönüşmelerine rağmen hiç bitmeden sürüyor. Toprağa düşüşleri de yaşamları kadar anlamlanıyor. Kavgamızda rota, içimizde inanç, zihnimizde bilince dönüşüyor. Haki ve Dörtler Yaşıyor!

ŞİFRE
SİZİN OLSUN
BİZ
GELECEK
İSTİYORUZ!

ZAFERE KADAR
SOLUKSUZ BİR
BAYRAK YARIŞIDIR
DEVİRİM!

